

Revistă cu apariție variabilă de cultură și viață aparținând Casei de Ajutor
Reciprocă Pensionarilor „Elena Cuza” Bârlad * Nr. 28 * Mai 2016

Revista „Viața noastră”

Revistă de cultură și viață aparținând Casei de Ajutor Reciproc a Pensionarilor „Elena Cuza” Bârlad

Așteptăm de la membrii noștri, și nu numai,
TEXTE, FOTOGRAFII, ESEURI, PROZĂ SAU POEZIE, ARTICOLE PE ORICE TEMĂ
și chiar întrebări sau nelămuriri în legătură cu activitatea Casei noastre la datele de contact de mai jos:

Adresa: Str. Nicolae Iorga Nr. 7a, loc. Bârlad, județul Vaslui, CP 731182

Colectivul de redacție

Telefon: 0235-421.340, Fax: 0235-421.341, 0235-425.933. Email: revista@carpbirlad.ro

Din cuprins

Număr special dedicat copiilor, de 1 Iunie

GRUIA NOVAC Scrisoare către toți Copiii	5	MIHAELA OPREA Rolul jocului muzical în educația copiilor	30	PAULA DASCĂLU Concursul Național de Creație Literară „George Tutoveanu”	50
DANIEL OLTEANU Mesaj de 1 Iunie	6	NECULAI GHEȚĂU Piotr Illici Ceaikovski, creatorul Baletului Rus	32	INGRID COZMA Amintiri tangențiale pe un plan înclinat	52
NECULAI ROTARU 1 Iunie - Ziua Internațională a Copilului	7	ANA CLAPON Nicolae Tonitza – pictorul copiilor	33	Alexia BOȚU Cafeluța buclucașă	53
FILIP STELIAN Despre copii și copilărie	9	DANIELA TEODORU Gimnastica medicală la copii	35	Alexia BOȚU Dracula și blestemul	54
OANA ROTARU Călătorind în lume de adulți	10	LUCIAN BOLGAR Despre atletismul bârlădean	36	LIVIA ANDREI Bucuria sufletului. Cronica spectacolului „De la Florii... la Înviere”	55
DUMITRU ANDREI 1 Iunie și lumea copilăriei la Micii Răzeși	11	BOGDAN SORIN JORA Ziua copiilor prin mișcare	37	LUCIA MUNTEANU „De la Florii... la Înviere”	57
RĂZVAN ANDREI ACOSTIOAEI Copiii – darul lui Dumnezeu pentru lume	13	DUMITRU V. APOSTOLACHE Despre frumusețea matematicii	38	JORJ DULGHERU Promovarea folclorului și a tradițiilor în comuna Al. Vlahuță prin tinere vlăstare	59
DUMITRU BUZATU Mesaj de 1 Iunie	14	ZÂNA ANGHELUȚĂ Formula universală	39	DUMITRU V. APOSTOLACHE Cronică de carte	60
EMANOIL STERESCU Puterea rugăciunii. „Am văzut minunea...”	15	TEODORA COSTEA CAZACU Măria Sa puil de om	40	POEZII	61
RĂZVAN ACOSTIOAIEI Sfinții Împărați Constantin și Elena, cei întocmai cu Apostolii	16	MIHAELA PLEȘU, ANA MARIA BEJENARU Unde se ascunde copilăria?	42	Toni Hulubei Macovei, Rafael Tudor Lupașcu Alexandra Teodora Concită, Ioana Teodor	61
ZÂNA ANGHELUȚĂ Nouă și cu sergentul zece...	17	VLADIMIR FANTU Două lacrimi	44	VASILE CHELARU Lumina sufletelor curate	63
MARIA MARIN Măriuca Zaharia, eroina de la Mărășești	18	IONELA-LOREDANA ROTARU O plimbare prin parc	44	IVONA GRIGORESCU Stiluri și modele parentale	64
GRUIA NOVAC Academie și academicieni	19	VIORICA BOTOȘENEANU Lumea ta, copilărie	45	GEORGIANA NEAGU Despre ciocolată... cu dragoste	66
VALERIU CARAGAȚĂ Mesaj de 1 Iunie	21	OLGA PANȚUROIU 1 Iunie - Ziua Internațională a Copilului	47	ZÎNA ȘI CONSTANTIN TĂMĂȘANU Pe cărări de munte. România – Transalpină	67
POEZII DEDICATE COPIILOR Șt. O. Iosif, Elena Farago, Iulia Hașdeu, Ion Pillat, Otilia Cazimir, Iftene Cioriciu	22	GHEORGHE NEMEȘ Scrisoare	48	REBUS Serghei Coloșenco, Costel Filiuță, Ionel Șerban	69
IOAN ADAM Copiii de la SIRIUS	24	TEODORA IOSUB Ștefan cel Mare - Soarele Moldovei	48	SELECȚIE DE NELU VASILE - NEVA Epigrame	72
PETRUȘ ANDREI Zâmbete de primăvară sau Cartea copilăriei	26	DIANA DELIA DORNEANU, BIANCA ȘTEFANA NECULIȚĂ Autoportrete	49	EMANOIL STERESCU Test. Recunoașteți autorul?	75
CARMEN FRĂȚIMAN „Qui bene amat, bene castigat” „Cine iubește bine, pedepsește bine”	29				

Bărlad, Mai, 2016

Scrisoare către toți Copiii

-2-

M-a rugat un Nene Mare să scriu ceva frumos despre COPII și COPILĂRIE, cu prilejul Zilei Copilului de la 1 Iunie. Mi-a părut bună propunerea și am acceptat...

... dar, când am ajuns acasă, mi-am dat seama cât de reputincios sunt. Cum să scriu despre voi, Copii, și despre Copilărie Voastră dacă eu n-am avut așa ceva? Cum? Am vrut să inventez bucurii, clipe de liniște, chipuri de bunici și bunice cu inimă mare cât colăceii de la Crăciun și Anul Nou sau cât cozonacii pufoși de la Paști. Ițiți se-a ieșit? Niște castele de nisip, construite tot pe nisip și care se prăbușeau la primul val domol. Și-atunci am renunțat, hotărând să vă spun ADEVĂRUL. Adevărul, dragi COPII, este cel mai apropiat prieten, care de obicei supără, uneori

supără foarte tare pe mureți din jurul tău, dar măcar rămâi demn. Nu ți-e rusine de tine, nici de Mama care te-a născut, nici de Doamna Educatoare, Învățătoare sau Profesoară care vă îndrumă mintea și pașii, nu-ți mai este frică nici de Tata Părintele când te întreabă, la biserică, dac-ai fost cuminț! Și spui adevărul care te liniștește și te ajută să te uși limpede în ochii oamenilor pe care-i întâlnești.

Așa am hotărât eu să spun adevărul despre motivele pentru care nu pot scrie despre COPII și COPILĂRIE...

...Eu, dragi copii, n-am avut copilărie. Chiar atunci când începusem să deschid ochii spre dealurile din jurul satului natal, dealuri care se oglindeau în apa râului Râut, au venit, rând pe rând, nenorocirile; pe care vouă nu vi le doresc...

Când am împlinit patru ani, a

Persistența memoriei (1931), New York, Muzeul de artă Modernă (MoMa), pânză în ulei, 24,1 x 33 cm

„Va trebui într-o zi să îmi întorc propriile ceasuri moi pentru ca acestea să îmi arate ora memoriei absolute, care este ora adevărată și profetică”, spunea Salvador Dalí, personalitate ambivalentă, oscilând între dur și fluid, ce nu și-a creat doar propria artă ci s-a creat pe sine.

izbucnit războiul pe care istoricii îl numesc „al doilea mondial.” Tar Tata a fost concentrat și dus pe frontul de unde nu era sigur că se mai întoarce. Când mă apropiam de 5 ani, satul meu a fost copleșit, ca hoțul, de dușmanii care din totdeauna au stat cu ochii pe ținutul dintre râurile Nistru și Prut. Asta se întâmpla în luna iunie, a anului 1940, iar în ziua de 15 august, 1940, împreună cu mama și frățiorul de numai un an, am fost obligați să trecem Prutul, deportându-ne în România. Refugiați în locuri necunoscute, printre oameni străini nouă și care nu ne-au primit chiar cu brațele deschise, copilăria pe care ar fi trebuit s-o am a fugit de la mine și s-a... rătăcit.

Viața printre străini e grea, fiindcă trebuie să-ți câștigi, cu trudă, fiecare firimitură de pâine. Nu e rău și nici rușine nu să muncești, dar când stăgănul te știe că ești la ananghie, adică în situație dificilă, în

nevoie, îți ia și pielea de pe tine...

Am reușit, până la urmă, să ieșim din toate nevoile, cu multă muncă, cu sânguință, învățând cu încăpățănare. Astăzi sunt matur, am nepoți de vârsta voastră, cărora m-am străduit să le asigur copilăria pe care eu n-am avut-o, dar și învățându-i să-n vieată, ori cât de grea ar fi sau ușoară, trebuie să te porți frumos, să vorbești frumos, să respecti ca să fii respectat, să ai grijă de cei mai mici, să-i ajuți pe bătrâni, pe bolnavi și pe cei în diferite suferinți sociale, să-ți iubești Țara, Poporul și mai ales, locul nașterii. Și, bineînțeles, să-ți iubești părinții, familia și neamurile toate.

Tată de ce, dragi copii, n-am putut să scriu nimic despre COPIILĂRIE.

Dar nici nu știu eu, prea bine, ce fel de COPIILĂRIE aveți voi azi. În ape tulburi, nici vechi în-i veți!...

Aș dori să n-aveți decât grijă... copilăriei. Dar asta nu înseamnă că trebuie s-o duceti numai într-o joacă. Vă rog să vă găniți timp și pentru o problemă, o carte pe care s-o citiți, un spectacol la teatru pe care să-l vizionați, pentru alergat la un vros ca să vă întrețineți sănătatea, dar și pentru o oră, doar o oră, de calculator pe zi, o mînă, o plimbare, un telefon la... o colegă, întrebând ce teme aveți a doua zi (desi voi știți!)...

La revedere, succes!

Și nu-i uitați pe BUNICI! voștri!

Vă îmbrățișează un bunic normal,
care are un nume de... poveste,

Gruia NOVAC

Autobiografică

Teatrală existentă, cu prefăcută mască,
Cu rol parcă știut încă din prima fază,
Cu matinee scurte și votcă muscălească
Cu care am mintit frumos spectacorimea lașă.

Teatral și azi, cu prefăcută mască,
Aștept doar ca Doamna Alicea să mă fecundiască!

5 Aprilie, 2016
Bărlad

Gruia NOVAC

Scrisoare către toți Copiii

M-a rugat un Nene Mare să scriu ceva frumos despre COPII și COPILĂRIE, cu prilejul **Zilei Copilului** de la 1 Iunie. Mi s-a părut bună propunerea și am acceptat...

... dar, când am ajuns acasă, mi-am dat seama cât de neputincios sunt. Cum să scriu despre voi, Copii, și despre Copilăria Voastră dacă eu n-am avut așa ceva? Cum? Am vrut să inventez bucurii, clipe de liniște, chipuri de bunici și bunice cu inimi mari cât colăceii de la Crăciun și Anul Nou sau cât cozonacii pufoși de la Paști. Știți ce-a ieșit? Niște castele de nisip, construite tot pe nisip și care se prăbușeau la primul val domol. Și-atunci am renunțat, hotărând să vă spun ADEVĂRUL. Adevărul, dragi COPII, este cel mai apropiat, care de obicei supără, uneori supără foarte tare pe mulți din jurul tău, dar măcar rămâi demn. Nu ți-e rușine de tine, nici de Mama care te-a născut, nici de Doamna Educatoare, Învățătoare sau Profesoară care vă îndrumă mintea și pașii, nu-ți mai este frică nici de Taica Părintele când te întreabă, la biserică, dac-ai fost cuminte! Și spui adevărul care te liniștește și te ajută să te uiți limpede în ochii oamenilor pe care-i întâlnești.

Așa am hotărât eu să spun adevărul despre motivul pentru care nu pot scrie despre COPII și COPILĂRIE...

... Eu, dragi copii, n-am avut copilărie. Chiar atunci când începusem să deschid ochii spre dealurile din jurul satului natal, dealuri care se oglindeau în apa râului Răut, au venit, rând pe rând, nenorocirile; pe care vouă nu vi le doresc ...

Când am împlinit patru ani, a izbucnit războiul pe care istoricii îl numesc "al doilea mondial". Iar Tata a fost concentrat și dus pe frontul de unde nu era sigur că se mai întoarce. Când mă apropiam de 5 ani, satul meu a fost cotropit, ca hoții, de dușmanii care dintotdeauna au stat cu ochii pe ținutul dintre râurile Nistru și Prut. Asta se întâmpla în luna iunie, a anului 1940, iar în ziua de 15 august, împreună cu mama și frățiorul de numai un an, am fost obligați să trecem Prutul, deportându-ne în România.

Refugiați în locuri necunoscute, printre oameni străini nouă și care nu ne-au primit chiar cu brațele deschise, copilăria pe care-ar fi trebuit s-o am a fugit de la mine și s-a ... rătăcit.

Viața printre străini e grea, fiindcă trebuie să-ți câștigi, cu trudă, fiecare firimitură de pâine. Nu e rău și nici rușine nu-i să muncești, dar când stăpânul te știe că ești la ananghie, adică în situație dificilă, în nevoie, îți ia și pielea de pe tine...

Am reușit, până la urmă, să ieșim din toate nevoile, cu multă muncă, cu sânguință, învățând cu încăpățănare. Astăzi sunt matur, am nepoți de vârsta voastră, cărora m-am străduit să le asigur copilăria pe care eu n-am avut-o, dar și învățându-i că-n viață, oricât de grea ar fi sau ușoară, trebuie să te porți frumos, să vorbești frumos, să respecti ca să fii respectat, să ai grijă de cei mai mici, să-i ajuți pe bătrâni, pe bolnavi și pe cei în diferite suferinți sociale, să-ți iubești Țara, Poporul și, mai ales, locul nașterii. Și, bineînțeles, să-ți iubești părinții, familia și neamurile toate.

Iată de ce, dragi copii, n-am putut să scriu nimic despre COPILĂRIE.

Dar nici nu știu eu, prea bine, ce fel de COPILĂRIE aveți voi azi. În ape tulburi, nici peștii nu-i vezi! ...

Aș dori să n-aveți decât grija ... copilăriei. Dar asta nu înseamnă că trebuie s-o duceți numai într-o joacă. Vă rog să vă găsiți timp și pentru o problemă, o carte pe care s-o citiți, un spectacol la teatru pe care să-l vizionați, pentru alergat la un cros ca să vă întrețineți sănătatea, dar și pentru o oră, doar o oră, de calculator pe zi, o miuță, o plimbare, un telefon la... o colegă, întrebând ce teme aveți a doua zi (deși voi știți!)...

La revedere, succes!

Și nu-i uitați pe BUNICII voștri!

Vă îmbrățișează un bunic normal,
care are un nume de... poveste,

GRUIA NOVAC

1 iunie este, și trebuie să rămână în fiecare an, ziua în care ne privim copiii în ochi și ne întrebăm dacă am reușit să le oferim tot ceea ce au nevoie pentru a crește sănătoși și fericiți, și pentru a-și împlini visurile.

Ei sunt ceea ce trimitem mai departe lumii și, de aceea, este necesar să ne preocupe tot mai mult ce adăugăm în „bagajul” lor spiritual, pentru a le asigura un parcurs cât mai lin în călătoria spre maturitate.

Inocența, o calitate care, deși stă în natura noastră, pare atât de îndepărtată de vremurile în care trăim, dragostea necondiționată, sprijinul și suportul moral pentru a răspunde tuturor provocărilor și amenințărilor posibile, încrederea în forțele proprii și motivație - acestea sunt doar câteva dintre reperele de care au nevoie copiii noștri pentru un start corect în viață.

Stă în puterea noastră să îi ajutăm să își descopere și să își valorifice potențialul, să îi învățăm să trăiască liber, vibrant, înțelept și fără teamă, asumându-și - la rândul lor - interesul și responsabilitatea pentru dezvoltarea și modernizarea comunității și întregului din care fac parte.

De asemenea, este de datoria noastră să ne asigurăm că niciunul dintre drepturile legale pe care copiii noștri le au - atât cei care sunt parte a unei familii, cât și cei a căror singură familie sunt oamenii de bine - nu este încălcat din inerția oricărei condiționări sociale sau vulnerabilități, și să veghem la respectarea vieții, demnității, securității materiale și morale, și a libertății de exprimare de care ei trebuie să beneficieze întotdeauna.

Cu prilejul Zilei Internaționale a Copilului - 1 iunie, le doresc tot binele din lume copiilor din județul Vaslui și de pretutindeni, alături de cele mai calde urări de sănătate și bucurii, atât pentru ei cât și pentru cei care le fac mai frumoasă copilăria.

În același timp, le doresc tuturor membrilor Casei de Ajutor Reciproc a Pensionarilor „Elena Cuza” Bîrlad, care, dincolo de înfățișarea de adult, păstrează un suflet de copil, să se bucure în această zi alături de fii, fiice, nepoți și strănepoți, și să fie recunoscători pentru orice zâmbet primesc de la copiii noștri, pentru că ei dau sens existenței și speranței în vremuri mai bune.

La mulți ani!

Prefectul Județului Vaslui,
DANIEL OLTEANU

UNICEF - Fondul Internațional pentru Urgențe ale Copiilor al Națiunilor Unite a fost creat de către Adunarea Generală a Națiunilor Unite în 1946, având sediul la New York. În anul 1965 a primit Premiul Nobel pentru Pace.

„Fiecare copil vine pe lume cu mesajul că Dumnezeu nu este încă dezamăgit de oameni.”

Rabindranath Tagore

1 Iunie - Ziua Internațională a Copilului

GEN.BG.(RZ) NECULAI ROTARU

Anul 1925, prin "Conferința pentru bunăstarea copiilor", desfășurată la Geneva, 54 de țări participante au elaborat "Declarația de la Geneva privind protecția copilului", ce consfințește originea sărbătorii Zilei Internaționale a Copilului.

Inițiativa celor 54 de țări a avut ca argumente combaterea sărăciei, a exploatarei copiilor și multe alte aspecte legate de educație, având în vedere situația grea pe plan mondial, dar mai ales în țări ca cele din Africa și America de Sud unde copiii erau supuși la o exploatare de neacceptat și la un trai sărac în hrană, educație și îmbrăcăminte.

În anul 1954, la 20 noiembrie, Adunarea Generală ONU adopta **Declarația drepturilor copilului**, iar în 1989, tot la 20 noiembrie, în același cadru al ONU, statele participante semnează **Convenția drepturilor copilului**.

În România, legea care reglementează protecția și promovarea drepturilor copilului și garantează drepturile acestuia este Legea 272/2004.

Ziua de 1 Iunie – Ziua Internațională a Copilului este o zi în care trebuie să sărbătorim copilăria, este prilejul de a oferi sprijin copiilor, este o zi în care putem și trebuie să arătăm că el, copilul, un dar de la Dumnezeu în viața părinților, trebuie să fie îngrijit, ocrotit, protejat, educat și iubit necondiționat. Sărbătorirea zilei de 1 Iunie pune în evidență preocuparea părinților, școlilor, asociațiilor de diferite tipuri ca și a întregii societăți pentru soarta copiilor noștri, exprimând bucuria pentru cei cu o copilărie fericită și acționând cu îngrijorare pentru cei năpăstuiți de soartă. Este ziua în care tu, părinte (mamă sau tată), tu, dascăl, tu, frate sau soră, tu, medic sau tu, preot și mai ales tu, politicianule trebuie să-ți amintești că în orice moment, orice copil trebuie să fie în atenția celor mari, înconjurat cu dragoste și căldură sufletească, ajutat să înțeleagă drumul corect în viață, educat în spirit civic și benefic pentru viitorul lui, ferit de contacte

cu semeni care îi pot afecta bunul mers spre viitor.

Ziua copilului este un prilej de a cinsti, așa cum se cuvine, sărbătoarea copilăriei, de a oferi dragoste și sprijin copiilor, de a oferi comunității și familiei șanse egale de educare și dezvoltare a copilului, de a aprecia și iubi copiii și de ce nu de a-i pregăti cu grijă majoră pentru un viitor sănătos, fericit și plin de succese.

Prin gingășia și inocența lor copiii sunt ușor de iubit. Nu ai cum să nu-i iubești! Cu sufletul nealterat, prin puritate și sinceritate, copilul trebuie să te impresioneze până acolo încât nici timpul și nici investiția materială sau financiară să nu conteze atunci când te străduiești să-i oferi copilului tău și nu numai al tău, șansa de a beneficia de o viață normală, fără lipsuri și suferințe, pentru ca, la rândul lui, să se poată răsplăti cu o evoluție frumoasă fizică, sufletească și educațională. Dacă stai aplecat asupra problemelor lor, vei constata că așa micuți cum sunt, te pot impresiona prin ceea ce spun sau prin ceea ce fac și de ce nu, te pot ajuta să te perfecționezi la rândul tău, ei devenind pentru tine cel mai generos exemplu.

Copilul dorit se naște din dragostea tinerilor părinți, din speranța că acesta peste ani le va fi un ajutor așa cum ei au fost pentru părinții lor. El face să răsară speranța părinților și bunicilor de împlinire a viselor. Prin el familia își face noi planuri, mai ales, în ceea ce privește creșterea, educația, devenirea ca om cu alte posibilități materiale, financiare și profesionale. De aceea, copilul este un simbol al bucuriei, al zborului uman spre culmi mai înalte, este floarea primăverii noastre ca părinți sau bunici, el ne încântă și fascinează zi de zi prin farmecul și prospețimea celor spuse, prin inocența, candoarea, prin naturalețea și firescul comportamentului său. Purtându-ne în lumea basmelor și poveștilor copilăriei, el este în stare să ne schimbe viziunea asupra lumii. De aceea oricare dintre noi trebuie să vadă în copilăria fiului sau fiicei lui, a

Ciocârlia

M. Guguțu

nepotului ori nepoatei lui un triumf al rațiunii și dragostei pure pentru vlăstarul de lângă el, un adevărat mit al reînnoirii, etapa cea mai frumoasă a omului pe pământ, ce va rămâne ca o suavă amintire pentru un copil, motiv pentru care noi, ca părinți, bunici, trebuie să facem orice pentru a le asigura acestora o copilărie frumoasă și chiar fascinantă. Tu, bunicule, nu uita că apariția nepotului în familia ta trebuie să-ți schimbe complet viața, dar mai ales comportamentul, atâta timp cât trebuie să-i faci pe plac, stăpânit fiind de micile și nevinovatele lui cereri, pentru că el, permanent, vrea ceva nou și tu trebuie să-i demonstrezi că pricepi și cunoști, oferindu-i ceea ce-ți cere. Astfel, nu te vei plictisi niciodată în prezența lui, iar când ți-a câștigat încrederea, chiar dacă ai vrea, nu mai scapi de prezența lui.

În mod cert cu toții, noi cei mai vârstnici, în amintirea propriei copilării, dorim pentru copiii și nepoții noștri să le asigurăm o copilărie mai frumoasă, asemănând-o cu un miracol al raiului, lăsând în urmă trecutul și preocupându-ne de copilăria lor. Cert este că de vom contribui sau nu la educația unui copil, el tot va crește; va crește așa cum va putea, se va educa după cum percepe el lumea și lucrurile din jurul lui, cu "înțelepciunea" lui, dar nu-l vei putea învinui nicicând de consecințele neaste, pentru că el nu știe niciodată ce i se poate întâmpla. Tu, însă, părinte sau bunic, trebuie să știi că ești unicul responsabil de eventualele derapaje care-i pot afecta bunul mers spre maturitate!

O la fel de mare responsabilitate în acest sens o au societatea și instituțiile acesteia care trebuie să se interpună în viața copiilor cu măsuri de sprijinire a educației lor și de asigurare a unui trai decent. Numai astfel, generația tânără de azi va fi un înlocuitor performant al generației care conduce în prezent destinele societății.

Recunoaștem, cu tristețe, că astăzi copilăria este în pericol. Trebuie să o recunoaștem cu tristețe și mare

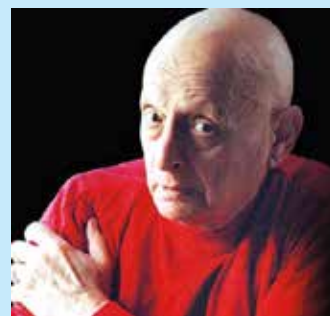
supărare. Așa cum afirma Nicolae Iorga "copilul învață bunătatea din natură și răutatea de la oameni". A crescut rata consumului de droguri și a delicvenței în rândurile tinerilor, iar apariția mijloacelor specifice internetului le ocupă timpul, diminuându-l pe cel destinat instruirii și pregătirii, și atenție, cu acest timp "pierdut" nu se vor mai întâlni niciodată. Pentru a evita consecințele nefaste pentru copii noștri, noi, ca părinți, trebuie să fim atenți și vigilenți, iar statul ar trebui să dea dovadă de responsabilitate și preocupare mai mare pentru a anula cauzele care pot duce la aceste consecințe. Cu toții suntem conștienți că așteptăm mult mai mult de la statul român și de la organele locale ale acestuia pe această linie. Desigur, trăim cu speranța că acest lucru se va întâmpla dar, dacă nu acționăm în consecință cu toții pentru a determina factorii de răspundere să intervină cu măsuri, este posibil ca rezultatul speranțelor noastre să fie foarte îndepărtat sau chiar neîmplinit. O societate sănătoasă este aceea care are o generație tânără sănătoasă, o societate cu perspective de dezvoltare este aceea care știe să-și crească și instruiască așa cum se cuvine tânăra generație.

Normal și firesc ar fi ca, peste ani, fiecare copil de astăzi să-și amintească cu multă dragoste de copilăria lui, să reitereze și să re trăiască momentele fascinante ale acesteia, poate așa cum o făcea Creangă, chiar dacă unii nu au talentul exprimării marelui scriitor.

Ca să ajungem acolo, revin și afirm că pentru fiecare din noi COPILUL trebuie să fie rostul și bucuria existenței noastre pe pământ, mângâierea sufletelor noastre, comoara de neprețuit a familiei, viitorul nostru pe aceste meleaguri și motivația majoră în a ne perfecționa în modul de a-l crește, educa și forma pentru viață.

Oriunde te-ai afla, La mulți ani, copile drag, de ziua ta, 1 iunie 2016!

„Cer îngăduința de a mă alătura oaspeților de marcă din Carpații României, concetățeni din țara unde prietenia se consfințește adesea cu daruri. Astăzi, este prilejul de a confirma acest obicei al poporului român prin bucuria cu care oferim înaltului amfitrion al acestui moment de cultură o lucrare din această expoziție, lucrare ce reprezintă o siluetă feminină în bronz cu trup de pasăre. Este vorba de o legendă ce se referă la o fecioară de pe plaiurile Carpato-Danubiene (România) care se înamorează de Soare, bucurându-se în diminețile când el răsare în auroră și se întristează în amurg. Însă mama Soarelui, Natura, nu îngăduie acest amor îndrăzneț și, în obiceiul pământului, trimite blestem asupra copilei, transformând-o în pasăre, acea pasăre ce în zilele noastre are zborul spre Soare, numindu-se în graiul românesc Ciocârlia (Lia). Poeți și artiști au rememorat în creațiile lor această fantasmă populară, ducând-o la acel simbol caracteristic poporului român, cu aspirații la libertate, independență, neutralitate. Se spune că valoarea acestei opere de artă, dacă este valoare, crește după moartea artistului. Dar să nu vă grăbiți, căci, oricum, nu vă va scoate dintr-un impas financiar... Am oferit cu plăcere acest simbol al unui popor ce trăiește liniștea munților și glasul apelor ce curg în oceanele lumii, gânduri de înțelegere între oameni.” (Alocuțiunea maestrului Guguianu la vernisajul Băncii Mondiale, Washington, 18 ianuarie 2006)

Despre copii și copilărie

ING. AGRONOM FILIP STELIAN,
Consilier C.A.R.P. „Elena Cuza” Bârlad

Ziua copilului a fost menționată pentru prima dată la Geneva la Conferința Mondială pentru Protejarea și Bunăstarea Copiilor în august 1925, la care 54 de reprezentanți din diferite țări, au adoptat Declarația pentru Protecția Copilului. După această conferință, multe guverne au introdus „Ziua copilului”. În anul 1954 Fondul Internațional pentru Urgențe ale Copiilor al Națiunilor Unite (UNICEF) a emis o recomandare care prevedea faptul ca fiecare Stat să dispună de o zi așa-numită „Ziua copilului”. În România Autoritatea Națională pentru Protecția Drepturilor Copilului (ANPDC) s-a constituit la 1 ianuarie 2005.

Ziua copiilor în lume

Data la care se sărbătorește Ziua copilului pe glob variază foarte mult.

Argentina sărbătorește a doua duminică din luna august.

Australia sărbătorește în prima duminică din luna iulie.

Brazilia sărbătorește în data de 12 octombrie.

Cuba sărbătorește în a treia duminică din luna iulie.

India sărbătorește în data de 14 noiembrie.

Japonia sărbătorește în data de 5 mai.

Mexic sărbătorește în data de 30 aprilie.

Turcia sărbătorește în data de 23 aprilie. În Turcia Ziua copilului a fost sărbătorită pentru prima dată la 23 aprilie 1920.

Ungaria sărbătorește în ultima duminică a lunii mai.

Ce se spune despre copii și copilărie

Copilăria este inima tuturor vârstelor. (Lucian Blaga)

Babă frumoasă și copil cuminte nu există. (proverb românesc)

Îmi plac copiii – orice copil e un mic Picasso, sunt bulgări de creativitate. Întotdeauna mi-am întreținut partea aceea copilărească din mine. (Francis Ford Coppola)

Copilăria este partea tangibilă din paradis. (definiție de Claudiu Ovidiu Tofeni)

Copilăria e o imensă nevoie de mișcare. (Victor Hugo)

Oare copiii savurează la fel de mult copilăria ca adulții adulterul? (Murray Banks)

Copilul este tatăl omului. (William Wordsworth)

Copiii sunt mesajele vii pe care le trimitem unor vremuri ce nu le vom vedea. (John W. Whitehead)

Copilăria este locul unde Dumnezeu poate fi substituit c-un simplu surâs. (Costel Zăgan)

Copilăria e cadoul pe care ni-l face viața pentru ce vom avea de îndurat. (Horațiu Mălăele)

Copiii sunt profeții naturii. (Raheel Farooq)

Un copil fără tată e pe jumătate orfan; un copil fără mamă e în întregime orfan. (proverb scandinav)

Copilul este dragostea care se vede. (Novalis)

Copiii sunt mugurii vieții. (Cătălin Dupu)

Copilăria. Singurul paradis pierdut. (Valeriu Butulescu)

Dacă nu ar fi zburdălnicia copilăriei, nu ar exista înțelepciunea maturității. (Betty Marcovici)

Copiii sunt mâinile cu care ne prindem de rai. (Henry Ward Beecher)

Copiii sunt cheile cu care se descurcă cerul... (Avram Chirvăsuță)

Copiii se înțelepțesc, bătrânii dau în mintea copiilor. (Aculin Tănase)

Cununa căsătoriei este copilul. (proverb african)

Copilul este răsplata vieții. (proverb african)

Copilăria este somnul rațiunii. (Jean-Jacques Rousseau)

Ne dorim să-l vedem pe copil căutând a-nvăța, iar nu învățatura căutând copilul. (George Bernard Shaw)

Copilăria e taina dezvăluirii viitorului. (Grigore Vieru)

Copiii străzii nu ajung și pe strada copilăriei. (N. Petrescu-Redi)

Eglantyne Jebb (25 august 1876 – 17 decembrie 1928) a fost fondatoarea organizației neguvernamentale Salvați Copiii, în 1919, la Londra.

“Este foarte clar că salvarea copiilor din întreaga lume nu reprezintă o imposibilitate inerentă. Acest lucru devine imposibil doar dacă refuzăm să-l realizăm.”

Călătorind în lume de adulți

OANA ROTARU

*clasa a IX-a, Colegiul Național
"Gh. R. Codreanu" Bârlad*

Într-o lume care a uitat ce înseamnă copilăria și adevărata viață din ea, eu, copilul, îmi voi asuma toate cele ce vor urma. Recunosc, sunt pierdut. Rătăcesc prin lumea voastră, lume a nevoilor și nu a dorințelor, caut în voi să recunoașteți că vreți să fiți iubiți, voi ce vă numiți maturi și capabili. Când vorbiți de noi, discutați în esență chiar despre voi. Uităm că oglinda părinților este copilul lor.

Mi-e dor. Mi-e dor de acel copil. Mi-e dor de mine. Suntem legați de trecutul nostru, de parcă am avea 100 de frânghii legate de umeri. În zadar vom dezlega doar 99 dacă va mai rămâne încă una. Vocea din mine îmi spune că "ea" m-a adus aici. M-a lăsat în urmă și m-a propulsat înaintea, până când m-am stabilizat.

Îmi aduc aminte cum vă vedeam pe voi și îmi doream să fiu și eu la fel. Îmi doream să fiu văzut ca voi, să fiu primit în casă ca voi. Acum? Astăzi?

Astăzi îmi aduc aminte de acel băiat pe care l-am zărit pe stradă, îmbrăcat într-un costum de karate, în profilul căruia se vedea un vis aprins de puțin timp ce părea atât de satisfăcut de soartă. Se uita la propria sa reflexie în geamul Daciei lui taică'su în timp ce mama lui aranja o haină pe bancheta din spate. Mi-am continuat drumul. Am zărit din spate o femeie, îmbrăcată decent, cu pantaloni negri, evazați și un trenchi în alb și negru pe deasupra, cu părul în reflexii roșcate, mai sus de umeri, gânditoare, ce părea a aștepta pe cineva; trăgea din acea țigară de parcă își lua ultima putere din viață. Stătea pe bancă. Banca din mijloc.

Acum mă întorc cu gândul atunci și mă întreb: Dacă aș fi trecut fără să observ că în ciuda chipului său expresiv, plin de dorință, acel băiat trăiește încă într-un mediu nefavorabil, dar cu părinți ce îl sprijină și care chiar există în viața copilului lor; părinți care țin la țelurile și dorințele noastre.

Dacă nu mi-aș fi ridicat privirea din pământ și nu aș fi înțeles strigătul de iubire și de atenție al acelei fetețe în trup de femeie, ce stătea pe banca din mijloc, sorbind din liniștea pe care o caută...

Oare aș fi înțeles că tot ce ne leagă este iubirea? Iubirea pentru noi, iubirea de sine, iubirea pentru momentele de îmbrățișări ale părinților, iubirea de a lucra cu pasiune, iubirea de a-i oferi celui de lângă tine ceea ce are nevoie, iubirea divinului, iubirea pentru ochii cei sinceri.

Dorințe de copil

IOANA TEODOR

Când eram mică-mi doream
Fustițe roșii cu volan,
Apoi cretă colorată
Ca să fac șotron la poartă.

Am dăruit fără voință
Frumoșii ani de grădiniță
Și întâiul an de școală
Care-l așteptam de o vară.

Când am crescut mărișoară,
Îmi doream o sănioară
Să mă urc pe derdeluș
Chiar dacă mai făceam „buș”.

Cu Sfatul Popular de atunci,
Cu CARS-ul din văi și lunci
Și cu o evidență clară
Ne-a întregit familia iară.
Eram și sunt tare bucuroasă
C-am ajuns din nou acasă.

Mă visam o școlăriță
Cu plăcuță, plumb, toc,
Cerneală și peniță
Ca să pot să scriu cu ele
Numele meu și al mamei mele.

Multe, multe îmi doream
Alți copii poate le aveau
Dar soarta a plecat departe,
Ce-mi doream n-am avut parte.

O secetă și un război ciudat
Toate mi le-au spulberat
Mi-au răpit cât țin eu minte
Și dragostea de părinte.

1 Iunie și lumea copilăriei la Micii Răzeși

ÎNV. PENS. DUMITRU ANDREI

1 Iunie, Ziua Internațională a Copilului, este o zi din calendar foarte importantă, mai ales, pentru copii. Este ziua în care revenim cu toții la momentele tandre și plăcute ale copilăriei inocente, alături de generația în creștere – copiii. Este ziua în care încercăm încă odată să conștientizăm că interesul pentru copil trebuie să fie unul prioritar și că, toți copiii au nevoie de sprijinul și atenția noastră, zi de zi.

De aceea, poate în fiecare an, în prima zi de vară se celebrează Ziua Internațională a Copilului, prilej de a sărbători cea mai frumoasă perioadă din viața unui om - copilăria, de a oferi sprijin copiilor, de a aprecia și iubi copiii și de a promova bunăstarea copiilor din toată lumea.

O.N.U. a susținut această inițiativă și a proclamat protecția drepturilor, vieții și sănătății copiilor, drept una dintre prioritățile sale de activitate. Declarația cu privire la drepturile copilului a fost aprobată pe 20 noiembrie 1959 și a proclamat drepturi egale pentru copii la educație, învățământ, asigurare socială, dezvoltare fizică și spirituală, indiferent de culoarea pielii, naționalități, origine socială, situație materială sau alte statute. Declarația face un apel la părinți, organizații nonguvernamentale și guvernamentale tuturor statelor de a recunoaște și respecta drepturile copiilor. Declarația de la Geneva cu privire la drepturile Copilului a proclamat necesitatea unei protecții speciale a copiilor.

Decizia despre instituirea unei zile pentru protecția copiilor a fost adoptată de către Federația Democratică Internațională a Femeilor în cadrul unei sesiuni speciale din noiembrie 1949.

Prin ratificarea de către țara noastră a Convenției Internaționale pentru Drepturile Copilului, statul român s-a angajat să asigure ocrotirea drepturilor copilului, devenind

responsabil pentru elaborarea și adoptarea de politici naționale clare pentru protecția copilului, precum și folosirea unor mecanisme eficiente, iar în toate aceste acțiuni să țină cont de interesul prioritar al copilului.

În acest context, devine tot mai evidentă preocuparea diferitelor structuri ale societății noastre românești, începând cu nivelul național și internațional, asupra domeniului protecției drepturilor copilului.

La nivelul comunei Pogonești, Grădinița de copii, Școala cu clasele I-VIII „Dimitrie Cantemir” și Asociația „Ținere vârstare-2000” au desfășurat o multitudine de activități cu copii și pentru copii, atât la nivel local, cât și la nivel județean.

Astfel, la Olimpiada „Universul cunoașterii prin lectură”, faza județeană, eleva Constantin Daniela a obținut locul al III-lea, iar elevii Iordache Alexandru din clasa a VIII-a și Pavel Andreea din clasa a VII-a au obținut mențiuni.

La concursul național „Cuvinte potrivite” eleva Pavel Andreea din clasa a VII-a a obținut locul al III-lea, iar elevii Iordache Alexandru din clasa a VIII-a, Marin Andreea și Podoleanu Minodora din clasa a VI-a au obținut mențiuni.

Concursul „Poveștile cangurului” i-a oferit elevei Pavel Andreea din clasa a VII-a prilejul de a obține locul I, inclusiv calificarea pentru o excursie în străinătate.

Activități foarte importante, cu participarea a numeroși copii, au avut loc în cadrul săptămânii „Să știi mai multe, să fii mai bun”.

O primă activitate intitulată „Din inimă, voluntari” a fost un proiect de voluntariat realizat împreună cu Școala gimnazială „Grigore Teologul” Galați și biserica „Sf. Nicolae” Pogonești. Elevii au confecționat diferite obiecte, în intervalul 18-22 aprilie 2016, precum icoane pictate pe sticlă, felicitări pascale, brățări, tablouri, vase decorative, sporul casei, obiecte decorative din materiale reciclabile, ouă pictate etc. S-a organizat, astfel, o expoziție la biserică din sat, unde vizitatorii

puteau cumpăra aceste obiecte, obiectivul principal al acestui proiect fiind achiziționarea unui coș minim de produse pentru

10 familii nevoiașe, cu mai mulți copii, din sat.

O altă activitate a fost „Atelierul de pictură pe sticlă”, unde s-au realizat cu copiii icoane pe sticlă care au fost expuse atât pe holul școlii, cât și la biserica din sat. Copiii au fost coordonați de profesor Păvălașcu Cristina și de profesor Podoleanu Luminița.

În cadrul activității „Târg de poezie” pe holul școlii a fost organizată o expoziție de cărți de poezie. Elevii care citeau 1-2 poezii erau răsplătiți cu diferite produse, încercându-se astfel atragerea acestora spre lectură.

O parte dintre elevi, cu aptitudini, înclinații spre pictură, au pictat ouă folosind diferite tehnici – tehnica șervețelului, a cravatei, a acuarelei, a hârtiei creponate etc. în cadrul atelierului „Datini și obiceiuri pascale”.

Având în vedere educația copiilor pentru sănătate s-au organizat vizite atât la obiectivele principale ale comunei, cât și în împrejurimile

satului, punându-se accent pe păstrarea unui mediu cât mai curat. În urma acestei acțiuni copiii au realizat compuneri, dintre care cele mai reușite au fost incluse în „Jurnalul de impresii al satului”.

Legat de această latură, a sănătății copiilor, nu au lipsit activitățile sportive, atât cele de grup, de echipă (fotbal, handbal, rugby), cât și cele individuale (sărituri, alergări etc.).

În săptămâna patimilor, vineri, 22 aprilie 2016, Asociația „Tinare vlăstare-2000” a organizat un atelier de încondeiat ouă, în curtea Muzeului sătesc „Casa răzeșului”, sub îndrumarea d-nei Costelina Dogariu. Aici, copiii de diferite vârste, între 6-14 ani, îmbrăcați în frumoasele și originalele costume populare de Pogonești (inclusiv îndrumătorul), au fost inițiați în această adevărată artă a încondeierii ouălor. Pe durata a două ore de lucru copiii au reușit să încondeieze mai

multe ouă (după preferințele fiecăruia) plecând spre caselor lor încântați și bucuroși că au participat la o astfel de activitate chiar în preajma Sfințelor sărbători de Paști.

Organizând cât mai multe activități în care să-i implicăm tot mai mult sau chiar total pe copii, vom reuși să le călăuzim pașii spre frumos, plăcut și util pentru că noi, adulții, avem nevoie de copii educați și sănătoși, de care să fim mândri.

George Țărnea în poezia „Orice copil” spunea printre altele:

„Orice copil are un nume,
Orice copil are o zi,
Lumina lui aprinsă-n lume
De noapte ne-ar putea păzi.

Orice copil are o țară,
Orice copil are părinți,
Descoperind din vară-n vară
Alt joc al pașilor cuminiți.

Orice copil are o cale,
Orice copil are un gând,
Călătorind pe cer la vale
Și printre spini din când în când.

Orice copil are un leagăn,
Orice copil crede-n povești,
Adăpostind o lume-ntregă-n
Curații ochi copilărești.
..... ”

Copiii – darul lui Dumnezeu pentru lume

PREOT RĂZVAN ANDREI ACOSTIOAEI

Parohia „Sf. Dumitru” - Bârlad

Încă de la început, după ce a creat omul, bărbat și femeie, Dumnezeu a binecuvântat această pereche, zicând: „Creșteți și vă înmulțiți și umpleți pământul și-l stăpâniți” (Facere 1, 28). Nașterea de prunci, devine astfel, rod al unirii soților și expresie a participării lor la lucrarea creatoare a lui Dumnezeu, cuplul se extinde la mai largul „noi”, iar omul devine dătător de viață, pe care și el însuși o are în dar.

Copiii sunt, așadar, binecuvântarea lui Dumnezeu, și ca orice binecuvântare, ei sunt prilej de multe bucurii. Copilul este un mare dar al vieții noastre aici; aduce cu el inocența, drăgălășenia și bunătatea. Este cel care îndulcește viața noastră de multe ori atât de amară; făptura sa îngerească, cu aripi la suflet, adeseori ne dă multe și creștinești învățăminte. Un scriitor a spus odinioară că: „Zâmbetul copilului este pentru părinți ca o rugăciune către Dumnezeu”. Aceasta pentru că, în preajma copilului, în mod minunat, stăruie mereu o atmosferă de lumină și frumusețe.

Copiii – o bucată din Cer cu Sfinții lui

Copilul este o frântură a vieții neîntinate, pe care noi, adulții creștini o căutăm atât de îndelung. Este o făptură biblică originară, o floare deschisă luminii, un îndemn smerit la simplitate, bunătate și dăruire. Vrednicul de pomenire Patriarhul Teoctist spunea adesea că „adevărata comoară a neamului nostru românesc sunt copiii!” conștientizând că, în ei vorbește frântura de cer dată omului odată cu începutul. În copiii noștri, în simplitatea sufletului lor, în neprihănirea inimii lor, în toată făptura lor curată, parcă vedem ceva din frumusețea fără asemănare a Raiului și a cerului cu îngeri. Pașii trupurilor lor ușoare, parcă din altă lume, surâsul lor pe

care cel mai adesea îl numim îngeresc, lumina nevinovată a ochilor lor încă nepervertiți ne duc într-o lume necoruptă de păcat și fărădelege, plină de lumină și pace, parcă aflată într-o neconținută Înviere. Marele Dostoievsky spunea că dacă a rămas ceva din lumea noastră care să ne amintească de frumusețea primordială a Raiului aceea este frăgezimea frunzelor, ciripitul păsărelelor și ochii copiilor. Darul dumnezeiesc al curățeniei sufletești, al bucuriei simple, al neprihănirii, al împăcării imediate cu indiferent cine, îl au doar Sfinții și copiii; copiii printr-o lucrare și îngăduință tainică a lui Dumnezeu, iar Sfinții îl au pentru că toată viața nevoiesc pentru a redeveni la suflet asemeni copiilor.

Prin copii, Dumnezeu a schițat o imagine a Învierii, aceștia luând locul celor care pleacă. De aceea, încă de la început, după pierderea nemuririi de către Adam și Eva, „nașterea de moștenitori – așa cum se exprimă Sfântul Ioan Gură de Aur – a fost pentru ei cea mai mare mângâiere”.

Moartea nu mai are putere acolo unde se nasc copii, cei morți prelungindu-și existența prin urmași.

Dintre toate vârstele copiii sunt preferați de Hristos Domnul și lor înaintea tuturor li se dă Împărăția lui Dumnezeu :

„Și aduceau la El și pruncii, ca să Se atingă de ei. Iar ucenicii, văzând, îi certau. Iar Iisus i-a chemat la Sine, zicând: Lăsați copiii să vină la Mine și nu-i opriți, căci împărăția lui Dumnezeu este a unora ca aceștia. Adevărat grăiesc vouă: Cine nu va primi împărăția lui Dumnezeu ca un prunc nu va intra în ea.” (Luca 18, 15 – 17).

Sfântul Ioan Gură de Aur apreciază și el, în cuvinte mișcătoare, curăția copiilor, zicând: „sufletul copilului este lipsit de orice patimă. Nu se răzbună pe cei ce l-au supărat ci se duce la ei ca la niște prieteni. Oricât l-ar bate mama lui, pe ea o prefera și pe ea o caută. De i-ai arăta o împărăteasă cu coroană pe cap, nu o va prefera mamei lui îmbrăcată în zdrențe. Copilul nu judecă pe temeiul sărăciei sau al bogăției, ci pe temeiul prieteniei.”

Între educație și întărirea familiilor noastre

Copiii nu sunt proprietatea părinților, ci persoane aparte, unice și irepetabile, care au nevoie de multă dragoste și îngrijire deosebită. Această îngrijire nu trebuie să devină opresivă, nici să servească satisfacerii unor scopuri egoiste. Cu toate acestea cultivarea respectului față de semenii în viața copilului este de o importanță covârșitoare, pentru că actualele tendințe uniformizatoare pot duce lesne la necuviință și nerușinare, distrugătoare pentru viața socială. Copiii sunt un dar și o binecuvântare de la Dumnezeu pentru familie și societate și trebuie să-i prețuim, să-i educăm în duhul Evangheliei și al valorilor creștine. Creșterea copiilor trebuie realizată cu iubire și responsabilitate, prin rugăciune și educație pentru fapte bune. Educația începe din momentul conceperii copilului, prin sentimentele sincere, comportamentul moral ireproșabil al părinților ce sunt formatorii modelului de urmat al generațiilor viitoare.

Simeon Mehedinți spunea că un popor prețuiește doar cât a înțeles din Evanghelie. De aceea, viitorul acestui neam românesc, nevoit să urce de atâtea ori Golgota, depinde de cum vom putea să ne educăm moral copiii și de cum vom reuși să mângâiem inimile lor prin cuvintele lui Hristos.

În societatea de astăzi, în care familia – părinți și copii – se confruntă cu grave probleme de ordin economic, moral, social și spiritual, apărarea integrității sufletești a urmașilor noștri, cultivarea virtuților în ei pe temelia valorilor evanghelice netrecătoare, pe bunătate și responsabilitate, pe demnitate și solidaritate, trebuie să fie preocuparea tuturor.

De aceea trebuie să ne întărim familiile de dragul copiilor noștri! Să redescoperim gustul ceștilor cu ceai în jurul cărora să țesem povestea zilei. Să regăsim seara, împreună cu copiii, frumusețea rugăciunii și a îngenucherii la icoana Maicii Domnului. Să redescoperim cu ei mersul la biserică. Să scoatem de prin ungherele uitate ale inimii noastre colindele străvechi și chipurile vitejilor acestui neam. Să construim un „acasă” demn, puternic și echilibrat, creștin, neaș românesc, din care să plece niște copii verticali și frumoși, un „acasă” la care să se întoarcă oricând, cu încrederea că acolo își vor găsi valorile pe care lumea aceasta „deschisă la nou” va încerca să i le distorsioneze. Să-i învățăm pe copii noștri să fie mândri de țara și de neamul lor, să știe că acest popor de viteji nu trebuie să stea în genunchi în fața nimănui, ci doar în fața lui Dumnezeu.

Și, peste toate, voi, părinții, dăruți-le copiilor voștri un duhovnic! E cel mai frumos dar dintre toate.

Prin Ziua Copilului oamenii sărbătoresc cele mai prețioase valori ale lumii. Copiii reprezintă binecuvântarea casei și a familiei înșeninând viața ca o rază de lumină.

Le doresc copilărie frumoasă cu bucurii, zâmbete pe chipurile lor inocente și să crească ocrotiți în armonie alături de familiile lor.

Ne bucurăm ca niște copii, pentru copii, iar în calitate de părinte și bunic îi felicităm cu prilejul acestei sărbători pe părinți, pe bunici, dorindu-le sănătate și împliniri alături de copii și nepoți.

La mulți ani!

DUMITRU BUZATU

președintele Consiliului Județean Vaslui

Save the Children (Salvați Copiii) este o organizație neguvernamentală înființată în anul 1919 la Londra, în Marea Britanie, cu scopul de a acorda sprijin copiilor care au nevoie de ajutor și de a dezvolta proiecte care să îmbunătățească viața acestora.

„Omul nu e niciodată atât de mare ca atunci când se lasă în genunchi să ajute un copil.” Pitagora

Puterea rugăciunii. „Am văzut minunea...”

EMANOIL STERESCU

membru C.A.R.P. Curtea de Argeș

Plecaseră de acasă cu liniștea cea mai desăvârșită din lume, ca și când nimic nu s-ar fi petrecut cu dânsul. Și doar nu era lucru tocmai așa de ușor. Locul spre care se îndrepta acum era necunoscutul mare, care închidea în el fiorii unei morți năprasnice ce ar putea veni de la o clipă la alta, iar în urma lui lăsa înecat în lacrimi o soție bolnavă și cinci copilași, toți mărunti și goi. Ce putea să facă el? Cui să-i încredințeze pe ei, măcar în aceste ceasuri de despărțire, dacă nu bunului Dumnezeu, care „pe toate cele de lipsă le îndeplinește și poartă de grijă de toți cei săraci și fără de ajutor?...”

Se lăsau umbrele serii. În gara unde trebuia să sosească fără întârziere omul nostru mai află cu sine și alți câțiva tovarăși care mergeau spre aceeași țintă... marele necunoscut al stepelor rusești. Pe drum s-au cunoscut de aproape, spunându-și unii altora păsurile și înfrățindu-se ca și când au fost împreună de când lumea și pământul. Până într-un târziu ațipiră și nu s-au mai trezit decât atunci când șeful trenului îi întrebă pe fiecare unde coboară. Era zi de-a binelea. Buimaci, își prindeau acum cu grijă nasturii de la veston și se aliniau într-o desăvârșită cadență în drumul către unitatea de front. Au trecut zile și nopți de atunci, în care zăbranicul morții a încercat de nenumărate ori să-l înveșmânte, cu toate că el nu părăsea nicio singură dată nădejdea în ajutorul Preacuratei, a cărei icoană făcătoare de minuni, o purta pururi cu dânsul. Era o amintire scumpă din vremuri străvechi, purtată din tată în fiu, până la el, și la care ținea ca la ochii din cap. De aceea n-o părăsea niciodată, fiindcă ea îi dăruia pacea sufletească deplină în orice clipă, siguranța vieții și a familiei sale, rămasă singură acolo, departe, într-o colibă cufundată în beznă și mizerie.

Într-una din zile, atacul bolșevic a fost așa de crunt, încât nu s-a mai ales nimic din unitatea lor. Au fost risipiți toți, în locuri necunoscute, în zona inamică, încât la raportul dat către Comandamentul regimentului, numărul morților și dispăruților a întrecut cu mult pe cel al celor rămași în viață.

Omul nostru fusese dat dispărut. Atât s-a putut afla despre dânsul. Veștile rele care soseau de pretutindeni în linia frontului, semănau groază și neliniște peste tot. A trecut de atunci o seamă de vreme, în care timp s-au putut afla nume de morți, răniți și dispăruți. Un singur nume rămânea mai departe pentru toți, necunoscut.

Dar, iată că minunea se vedește. Într-o după amiază, în latura bolșevică, pe o creastă de colină unde acum se adăposteau trupele bolșevice, se văzură deodată apărând trei inși, mănâți din urmă de o patrulă dușmană. Urmără câteva mișcări scurte, în care timp, doi dintre cei deportați se prăvăliră la pământ și, celălalt rămas, sta acum nemișcat ca o stană de piatră așteptându-și osânda. Aveai aidoma în față imaginea

Blândului Mântuitor, dus pe dealul Golgotei spre crucificare, pentru izbăvirea neamului omenesc. Timpul se scurgea, dar omul rămânea mereu nemișcat. Într-un târziu, îl vedem coborând agale spre liniile noastre, liber și liniștit, ca și când nimic de seamă nu s-ar fi întâmplat acolo departe în munte... Noi, cei de aici, privisem toate cele petrecute cu cea mai mare înfrigurare și cu răsuflarea la gură. Ce se va fi întâmplat cu el?... Cum de-a rămas teafăr din mâna ucigașului călău? Și iată că taina începe încet, încet să se destrame. Când l-am văzut cine este am încremenit de groază. Întrebându-l apoi cum a scăpat cu viață, mi-a fost cu neputință, aflând, să nu dau drumul lacrimilor care curgeau șiroaie din ochii tuturor celor de față.

- Cel ce a voit să tragă asupra mea, în momentul execuției, a văzut sclipind pe pieptul meu, iconița de argint cu chipul Preacuratei Fecioare și, deodată, a scăpat arma jos, termurând ca apucat de boala rea. Eu totuși, așteptam... Zadarnic însă. În ochii călăului, descoperii de îndată un simțământ de frică și remușcare, care i-a trezit în suflet clipe scumpe din copilărie, când pornea în fiecare duminică și sărbătoare spre bisericuța satului, cu mama sau cu bunicuța ca să îngenuncheze în fata icoanei Preacuratei, cerșindu-i milă și ajutorare. Și acum, când îi este dat să vadă din nou același chip, cu mult mai mareț și mai strălucitor, să se lase împins să săvârșască o crimă? Glasul conștiinței sale de odinioară îl oprește. Nu poate face nimic. Bâlbâie, se împleticește... și cade.

Osânditul însă așteaptă, dar în zadar. El ar putea să ia arma celui alt, însă nu se va întâmpla asta niciodată. Și așa, omul pășește senin spre locurile în care își va afla acum libertatea și siguranța, lăsând în genunchi, nemișcat, pe cel ale cărui mâini însângerate căzuseră grele în jurul lui.

În fața noastră s-a petrecut o minune. Și unde? Acolo, departe, unde moartea este necruțătoare și înfricoșată. Omul nostru prinse a mai povesti: „În fiecare clipă din viața mea, nu am încetat o singură dată să mă rog Preacuratei care a purtat neconținut grijă de mine, dându-mi pace și liniște sufletească deplină în clipa de restriște și chiar scăpându-mă de la moarte sigură, așa cum ați văzut acum. Cunosc pe de rost toate rugăciunile către Sfânta Fecioară, pe care le rostesc în gând în orice moment și, mai ales, știu un lucru că mult poate rugăciunea Maicii Înmănta Fiului... Atâta timp cât viața o trăiesc cu adevărat, așa încât să nu întinez cu nimic Chipul Preacuratei ce îl port cu mine, voi avea izbăvirea. Dacă Dumnezeu este cu noi, cine poate să ne stea împotrivă?...”

În timp ce el grăia astfel, fața i se umplu deodată de o lumină ce izvoră de pe chipul argintiu al Preacuratei care veghea neconținut la destinul lui și al întregii omeniri ce o chema în ajutor...

Sfinții Împărați Constantin și Elena, cei întocmai cu Apostolii

PR. RĂZVAN ACOSTIOAIE

Flavia Iulia Elena s-a născut în jurul anului 248, în Drepanum, un oraș ce astăzi aparține Turciei. Numele Elena are în limba greacă semnificația de făclie, torță sau strălucire. Provenea dintr-o familie modestă, fiind fiica unui hangiu. În jurul anului 270, aceasta îl întâlnește pe Constantius Chlorus, împăratul imperiului Roman de Apus (305-306), cu care se căsătorește și dă naștere unui fiu, la Naissus (azi teritoriu al Serbiei), pe numele său Constantin, ce va deveni primul împărat roman creștin, ea contribuind în cea mai mare măsură la atitudinea pe care a avut-o fiul ei față de Biserica creștină. La aproape 80 de ani, Împărăteasa Elena face un pelerinaj în Țara Sfântă și cu acel prilej găsește Crucea pe care a fost răstignit Mântuitorul, îngropată cu celelalte două ale tâlharilor. Locul exact al descoperirii i-ar fi fost arătat de un evreu. Pentru a ști care este Crucea cea adevărată, a răstignirii Mântuitorului, Sf. Elena a făcut să se atingă de ea de trei ori trupul unui tânăr bolnav, iar aceea care l-a vindecat a fost considerată Crucea lui Iisus. O parte din cuiele Crucii au fost topite, iar materialul utilizat la o cască de fier a împăratului precum și pentru frâul calului. La puțin timp după întoarcerea din călătorie s-a stins din viață și a fost înmormântată la Roma, în mausoleul de lângă biserica Sfinților *Marcelin și Petru* de la *Via Labicana*. Astăzi sarcofagul Sfintei Elena se află în Muzeul Vaticanului.

Constantin cel Mare s-a născut în Naissus, la 27 februarie 272 și a murit la 22 mai 337 și a fost împărat roman în perioada 306-337. Imediat ce a venit la conducerea Imperiului Roman a pus capăt persecuțiilor creștinilor. În anul 312 Constantin trece la credința creștină, iar convertirea lui la creștinism a însemnat o mare cotitură în istoria imperiului, căci, prin publicarea edictului de toleranță religioasă de la Milano din luna ianuarie anul 313, împăratul Constantin a asigurat Bisericii deplină libertate în tot Imperiul Roman. Biserica intră, de acum înainte, într-o perioadă de înflorire, progres și propășire, în „secolul ei de aur”.

Convertirea la creștinism s-a produs în urma unei viziuni avută de Constantin înaintea unei lupte. După istoricii creștini Eusebiu și Lactantiu, în ajunul luptei cu Maxentiu, Constantin a văzut pe cer ziua în

amiaza mare o cruce luminoasă deasupra soarelui cu inscripția *In hoc signo vinces* = *Prin acest semn vei învinge* (Lactantiu, *De mortibus persecutorum*, 48, 5). Noaptea, în timpul somnului, i s-a arătat Iisus Hristos cu semnul crucii pe care-l văzuse ziua pe cer, cerându-i să-l pună pe steagurile soldaților și ostașilor săi,

spre a-i servi drept semn protector în lupte. Acesta este monograma lui Iisus Hristos – XP – pe care Constantin a pus-o pe un steag. Că împăratul Constantin a fost convins de apariția minunată a Sfintei Cruci ne-o confirmă faptul că pe arcul de triumf al acestuia, care se păstrează până astăzi la Roma, el afirmă că a câștigat victoria asupra lui Maxentiu: „instinctu divinitatis” = „prin inspirație divină”. La câteva luni de la victoria asupra lui Maxentiu, Constantin, împreună cu Liciniu, devenit prin căsătoria cu una din surorile sale, cumnatul său, publică edictul de la Milano din luna ianuarie anul 313, prin care se acordă libertate religioasă deplină creștinismului, care devine religio licita = religie permisă în Imperiu. Totodată, se anulează toate hotărârile anterioare, luate împotriva creștinilor și se retrocedau Bisericii lăcașurile de cult și posesiunile confiscate de împărății precedenți. În urma înfrângerii suferite de Liciniu în bătălia cu Constantin din 18 septembrie 324, la Chrysopolis, lângă Calcedon, pe coasta apuseană a Asiei Mici, în fața Constantinopolului, și a unor uneltiri împotriva lui Constantin, Liciniu este condamnat la moarte și executat la Tesalonic în anul 324. Acum, Constantin

rămâne singurul împărat al vastului Imperiu Roman, până la moartea sa în 22 mai anul 337. Rămas singurul stăpânitor, Constantin cel Mare adoptă față de creștinism o atitudine binevoitoare, fără a jigni însă păgânismul greco-roman, care avea numeroase și puternice rădăcini.

Prima mențiune, despre intervenția directă a împăratului Constantin în protecția și evanghelizarea unui popor aflat dincolo de granița imperială este legată de spațiul persan. Istoria bisericească consemnează o scrisoare către regele persan Șapor din anul 325, prin care Constantin se interesează de soarta creștinilor din Imperiul Sasanid, declarându-se protectorul acestora. Legată de domnia împăratului Constantin este și creștinarea Armeniei. Apropierea de Imperiul Roman, în care religia creștină a avut spațiul optim de răspândire, a dus la trecerea misionarilor creștini în Armenia, atât prin trupele de ocupație, cât și prin relațiile economice.

Cinstiți împreună cu sfinții. Ortodoxia este, prin excelență, o religie liturgică în care, pe primul plan se află trăirea liturgică a vieții celei noi, a vieții în Hristos. În dumnezeiasca Liturghie sunt prezente întreg Universul și întreaga creație a lui Dumnezeu. Astfel, primele interpretări istorice ale Sfintei Jertfe au numit-o **„petrecerea la un loc a îngerilor, a sfinților și a oamenilor”**. Sfânta Liturghie este, întâi de toate, factor de unitate. Prin cinstirea sfinților, Biserica aduce împreună, în mod real, oameni, îngeri și sfinți întru slăvirea lui Dumnezeu. În mediul liturgic avem o întâlnire directă cu sfinții. Nu doar rememorăm un eveniment, ci devenim părtași la sărbătoarea bisericii. Devenim contemporani cu sfinții! Putem, astfel, înțelege mai bine drumul lor către sfințenie – dincolo de informațiile sărăcicioase pe care ni le oferă izvoarele istorice. De multe ori a fost pusă întrebarea de ce Sfinții Constantin și Elena sunt numiți întocmai cu Apostolii. De ce un împărat roman, botezat în ultimii ani ai vieții, își împarte numele cu Sfântul Petru, care a slujit toată viața lui Hristos și a murit cu moarte martirică? Acestea sunt întrebări omenești, ce își pot afla răspunsul doar în mediul liturgic. Acolo unde, dincolo de cuvinte, putem să fim împreună în cinstirea lui Dumnezeu.

Nouă și cu sergentul zece...

ZÂNA ANGHELUȚĂ,
pensionar

Oricine, începând cu elevii din clasa a II-a și până la cei de vârstă bunicilor și străbunicilor au citit și, unii, chiar pot să recite din memorie versurile poeziei „Peneș Curcanul” de Vasile Alecsandri:

„Plecat-am nouă din Vaslui
Și cu sergentul, zece,
Și nu-i era, zău, nimănui
În piept inima rece...”

.....
Ne dase nume de Curcani
Un hâtru bun de glume,
Noi am schimbat lângă Balcani
Porecla în renume!...”

Cei „nouă...și cu sergentul, zece” au plecat din Vaslui și s-au întors cu toții după cucerirea independenței, trăind și murind în diferite timpuri. Toți, pe numele lor adevărate, sergentul CONSTANTIN ȚURCANU din Vaslui, MIHAI GHEORGHE din Laza, ION AFRĂSINEI și NĂSTASE PASCAL din Mânjești, PETRE MITITELU din Tanacu, GHEORGHE LIȚĂ din Codăești, SIMION MORARU și IANCU NICOLAE din Zăpodeni, VASILE COMAN din Tăcuta și VASILE ȘTEFEREA din Pungești sunt înmormântați la Vaslui, unde este amenajat, spre cinstirea lor, un mausoleu.

Dar, înaintea morții lor, în anul 1890, în ziua de 22 august, a încetat din viață, la MIRCEȘTI, autorul care i-a aureolat în pagini de legendă. Toți au participat la înmormântarea lui Vasile Alecsandri. Au plecat din Vaslui cu două care trase de boi plăvani, blânzi și puternici, care construite la Chițoc și Corbu – Lipovăț, din lemn de fag, frasin, stejar și salcâm, împodobite cu lăicere, covoare și cuverturi vasluiene.

După două nopți și două zile de mers de-a dreptul peste dealuri și văi au ajuns la MIRCEȘTI, iar la ceremonia de doliu, într-o mare de durere și lacrimi, la care plângeau și păsările

din luncă, CONSTANTIN ȚURCANU și membrii grupei sale, îmbrăcați în costume naționale, l-au purtat pe marele ALECSANDRI pe brațele și umerii lor până la locul de veci, în pământul scump al patriei.

Plecăciune și recunoștință profundă, vouă, bravi viteji ai

Dorobanțul

Gornistul

Vasluiului și Măriei-Tale, bardule de la Mircești, care ai dat viață literară și istorică faptelor lor, fapte ale întregului nostru popor, în lupta pentru unire, independență și neamțarnare.

Text cules din arhiva ziarului „Vremea Nouă”.

Picturi de Nicolae Grigorescu.

Atacul de la Smârdan

Măriuca Zaharia, eroina de la Mărășești

PROF. MARIA MARIN

S-a născut în anul 1905 în satul Pădureni. Îi plăcea să stea însă în satul Haret, în casa bunicului ei, Ion Zaharia.

În anul 1917 Primul Război Mondial era în plină desfășurare. Armata română fusese reorganizată în Moldova și instruită de o misiune militară franceză condusă de gen. H. Berthelot.

În lunile iulie-august 1917 au loc pe frontul de răsărit bătăliile de la Mărăști-Mărășești și Oituz. La sfârșitul lunii iulie - începutul lunii august se dau lupte grele în zona pădurii Răzoare și a gării Mărășești tocmai în satul unde locuia bunicul Ion Zaharia și Măriuca. Satul a fost evacuat, dar bunicul a refuzat să plece. A săpat un șanț în livadă și acolo se ascundeau când bombardau germanii. Într-una din zile soldații au săpat un șanț și au instalat un post de observație în nucul din livada lui moș Zaharia. Acolo s-au instalat doi militari: unul Ilie Gherghina în nuc și observa mișcările trupelor germane și al doilea, telegrafistul, la baza nukului, transmitea știrile. Măriuca îi observa cu atenție.

În ziua de 6 august 1917 un avion german observă pozițiile Diviziei a XIII-a. În urma informațiilor culese începe un atac furibund. Unul dintre batalioane se retrage. Soldații germani

se apropie. La un moment dat telegrafistul este omorât. Ilie Gherghina coboară din nuc și începe să telegrafieze. În locul lui în nuc urcă Măriuca. Dă informații clare pe care Ilie Gherghina le transmite imediat. Ca urmare, trupele germane se roiesc. Ofițerii germani își dau seama de unde vin informațiile pentru români și trag asupra nukului. Ilie Gherghina îi cere Măriucăi să coboare, dar aceasta refuză spunând: „*Măcar atât să fac și eu pentru țara mea.*” În urma exploziei cade din pom murind cu ochii deschiși. Ziua de 6 august 1917 a fost cea mai lungă zi din cadrul „bătăliei de la Mărășești.”

După ridicarea momentului de la Mărășești „întru slava eroilor neamului” Măriuca Zaharia a fost înmormântată în interiorul acestuia nu departe de locul unde este înmormântat generalul Eremia Grigorescu. În satul bunicului se află o placă și un bust al Măriucăi Zaharia. Tot în memoria ei a fost realizat filmul „Baladă pentru Măriuca”. Ea este cunoscută publicului cititor datorită cărților „Povestiri istorice” sau „Povestea neamului românesc” de Dumitru Almaș.

Societatea Ortodoxă
Națională a Femeilor Române
Comitetul Central

București, 22 august 1919

Domnule Prefect,

I.P.S.S. Mitropolitul Pimen al Moldovei și Sucevei împreună cu Societatea Ortodoxă Națională a Femeilor Române au crezut de o înaltă și sfântă datorie a înalta pe locul unde atâția eroi s'au jertfit în apărarea Patriei și spre cinstirea de veci a numelui român „Biserica Neamului” la Mărășești.

În acest scop am strâns suma de 40000 lei, s'a publicat un concurs pentru arhitectii români, care va avea loc la 1 Decembrie a.c., juriul va fi prezidat de M.S. Regina.

Trebuind ales terenul unde urmează a se ridica acest Sfânt Lăcaș, Vă rugăm, Domnule Prefect ca împreună cu persoanele mai de vază din jud. Dvs. și din Mărășești să binevoiți a ne indica unde ar fi locul cel mai potrivit scopului sus arătat, ținând seama că am avea nevoie de circa 2 pogoane, care ar fi părerile dvs. și a fruntașilor de mai sus pomeniți în această privință.

Dorința Comitetului nostru este că această biserică să fie clădită chiar pe locul luptelor ținându-se seama că și în jurul bisericii vor trebui să fie morminte.

Mulțumindu-Vă călduros dinainte pentru osteneala ce veți pune în această privință și pentru concursul ce avem credință că mi-l veți acorda, vă rugăm să primiți încredințarea distinsei noastre considerațiuni.

Președinta Soc. Ortodoxe
Alex.Gr.Cantacuzino

Pe locul unde s-au jertfit mii și mii de ostași s-a ridicat cel mai mare mausoleu din țară și printre cele mai importante din Europa, care adăpostește 5.073 de soldați și ofițeri în 154 de cripte individuale și 9 cripte comune de pe 18 culoare. Aici se află și osemintele copilei de 12 ani, Maria Zaharia.

Școala din Atena – Rafael, 1510-1511 – frescă – 770 cm (lungimea bazei) – Muzei Vaticani, Vatican, Italia

Fresca Școala din Atena a fost pictată de Raffaello Sanzio (1483-1520) pe când avea 27 de ani, la rugămintea papei Iuliu al II-lea. Privind de jos tavanul încăperii ce poartă denumirea de Stanza della Segnatura, fresca are în centru pe Aristotel având în mână un exemplar din Etica și Platon cu mâna dreaptă aratând spre cer, iar în stângă ținând un exemplar din Timaios. Alături de cei doi se află Pitagora ce schițează corpuri geometrice, cinicul Diogene care se odihnește (dar nu în butoi!), pesimistul Heraclit ce scrie pe o masă de marmură (*Panta rei!*), creatorul sistemului geocentric Ptolemeu și corpurile sale cerești, precum și Euclid predând răbdător geometria (*Quod erat demonstrandum*).

ACADEMIE ȘI ACADEMICIENI

PROF. GRUIA NOVAC

Rigoare și seriozitate, vocație și pasiune, perseverență și dăruire sunt doar câteva atribute care susțin semantica largă a sintagmei **spirit academic**. Cu rădăcinile în grădina de la poalele Acropolei (unde filosoful Platon, în 387 î.d.H., înființa o „Școală filosofică ateniană” denumită **Academia**) acest spirit dăinuie și astăzi, cu intensități diferite, dictate adesea de interesele orânduirilor, în toate țările civilizate ale lumii.

O grupare academică s-a făcut cunoscută, la 1560, în Napoli, subtitulatură **Academia Secretorum Naturae**, pentru ca, la Roma, să ia ființă în anul 1603, **Accademia dei Lincei** (în traducere aproximativă „Academia Clarvăzătorilor”).

Academia franceză (Académie Française), rămasă până astăzi model de... academism, a fost fondată în anul 1634, de către cardinalul Armand Jean du Plessis de Richelieu (1585-1642), rege al Franței fiind atunci Ludovic al XIII-lea de Bourbon, din inițiativa căruia s-a stabilit ca prim obiectiv elaborarea *Dicționarului Academic al limbii franceze*, obiectiv preluat mai de toate akademiile lumii care i-au succedat.

Așa se face că în anul 1652 se înființează, la Leipzig, de către cezarul Leopold, moștenitorul tronului ocupat atunci de împăratul Ferdinand al III-lea de Habsburg, academia germanică, cu denumirea **Academia Caesarea Leopoldina**. În secolul al XVII-lea, la Florența, în Italia, Fernando Medici, Mare Duce al Toscanei, a ridicat un edificiu (în 1657) în care se încercau experimente denumite **academice**, dar mai cu seamă s-a elaborat un fel de buletin al acestor cercetări, „Saggi di naturali esperienze”, predecesoarea tuturor revistelor de cercetări de mai târziu. În Anglia, în anul 1683, la Londra, începe să funcționeze **Societatea Regală („Royal Society”)** pentru ca, în Franța, să mai ia ființă un Consiliu Științific pentru cercetarea istoriei și artei antice (1667), iar în anul 1670 a fost fondată **Academia de Inscricții și Arte Frumoase („Académie de inscriptions et belles-lettres”)**. Ca o noutate, preluată apoi și de celelalte instituții asemenea, a fost luată hotărârea acordării și calității de *membru corespondent*, care să se acorde și cercetătorilor erudiți străini, nu numai francezilor.

Înființată în 1666, **Academia de Științe** din Paris a insistat pe aplicarea în practică a rezultatelor cercetărilor științifice.

Academia de Științe din Berlin atrage atenția românilor prin aceea că, în anul 1714, a primit în rândurile membrilor titulari ai ei pe **Dimitrie Cantemir** (1673-1723), domn al Moldovei în lunile martie-aprilie 1693 și în anii 1709-1711, erudit recunoscut. El este astfel primul român care deține demnitatea de academician al unui for academic din străinătate.

În teritoriile românești, rare și fără finalitate practică au fost firavele inițiative luate de unul sau de altul. Așa de pildă, domnul Moldovei, între 1561-1563, Iacob Eraclid Despotul, a înființat o școală superioară la Cotnari (!), numită **Schola Latina**, în 1562, care, odată cu asasinarea domnitorului, este desființată, iar dascălii străini (Ioannes Sommerus, filolog, Gasparus Paucerus, arhitect, Georg Joachimus Rheticus, geograf, Hermodor Lestarch, chirurg și farmacist, Johannes Lusinius și Franciscus Lismanianus, teologi) au luat calea Transilvaniei.

Domnitorul Petru Cercel a încercat cam același lucru în Țara Românească, atunci când, în anul 1583, a înființat la Târgoviște, unde era curtea voievodală, un colegiu. Dăinuirea lui a fost scurtă.

Alte inițiative? În 1581, în orașul Cluj, principele Ștefan Báthori a avut intenția fondării unei universități catolice, fără vreo legătură însă cu românii socotiți tolerați, nefiind recunoscuți ca "națiune".

În 1694, Constantin Brâncoveanu deschide **Școala Superioară Domnească**, limba de predare fiind greaca, cunoscută și sub numele de **Academia din București**.

În 1835, la Iași, din inițiativa marelui om de știință și cultură Gheorghe Asachi (1788-1869) și cu asentimentul domnitorului Mihai Grigore Sturdza, s-au deschis cursurile unei școli de rang superior numită **Academia Mihăileană**, aici predând Mihail Kogălniceanu primul "Curs de Istorie Națională" și Eftimie Murgu primele lecții de filosofie în limba română.

Secolul al XIX-lea însă a fost, și pentru țările românești, unul al împlinirilor: propășirea țărilor și a națiunii, deschizându-se astfel un drum sigur spre o civilizație subsumată posibilităților noastre materiale, care nu erau de neglijat, dar și tradițiilor și obiceiurilor noastre care nu o dată au fost rezistente la nou. Și totuși, izbânda deplină a **limbii române** s-a materializat prin fapte care au fixat definitiv destinul poporului nostru: înființarea învățământului în limba patriei, dezvoltarea presei, a teatrului, a societăților cultural-literare, Revoluția de la 1821, Revoluția de la 1848, Unirea Principatelor din ianuarie 1859, obținerea – prin luptă – a neatârării naționale, grăbirea modernizării patriei prin schimbarea formei orânduirii de stat, în 1881-1882, toate acestea, dar și multe altele, au făcut ca România să devină un stat mai european, facilitându-se astfel realizarea Marii Uniri de la 1918.

În asemenea condiții a apărut și s-a consolidat ideea unei vieți academice active. Câteva antecedente existau. În 1861, îndepărtându-se mai întâi obstacole greu de imaginat din partea oficialităților habsburgice și maghiare,

a luat ființă, la Sibiu, într-o zi de 4 noiembrie, **ASTRA**, adică **Asociația Transilvană pentru Limba Română și Cultura Poporului Român**, urmată la scurtă vreme, în septembrie 1862, **Asociațiunea națională în Arad pentru cultură și conservarea poporului român**.

Încă pe când era Domn, lui Alexandru Ioan Cuza i se solicitase acceptul pentru înființarea **Societății Literare Române**, prin cererea hotărâtă și repetată a inițiatorului principal, Vasile Alexandrescu Urechia (1834-1901). Nu știu dacă Alexandru Ioan Cuza a ezitat să aprobe, ori a fost prea prudent, dar această solicitare se împlinește abia după abdicarea Domnitorului, adică la **1 aprilie 1866**. În 1867 se hotărăște schimbarea denumirii în **Societatea Academică Română**, de către conducerea formată din: Ion Heliade Rădulescu (președinte), Timotei Cipariu (vicepreședinte), Alexandru Roman, Vasile Alexandrescu Urechia, Ion C. Massimu, Ion Sbiera (secretari). Sub acest nume a funcționat până în 13 aprilie 1879, când societatea primește numele de **ACADEMIA ROMÂNĂ**, acela pe care, probabil, îl merita de la început.

Din 1879 și până astăzi, **Academia Română** a înregistrat destule transformări, dar în plan principal, ea și-a îndeplinit într-o manieră majoră atribuțiile științifice și culturale, chiar dacă nu întotdeauna au fost respectate criteriile inițiale, adică să fie primiți în Academie *numai* personalități adevărate ale neamului, oameni cu operă solidă, cu înalte calități morale. (În anii dintre 1945-1989 s-au înregistrat încălcări flagrante ale acestor sfinte cerințe, elementul politic fiind prelevant în "câștigarea" titlului de... (c)academician, însă nici după 1989 selecția nu s-a debarasat de sechele vechi! Poate din această pricină Academia Română de azi a intrat, parcă, într-o penumbră groasă, autoritatea ei în aplicarea propriilor hotărâri fiind, vai, facultativă...)

*
* *

Județul (actual) Vaslui este reprezentat corespunzător în cel mai înalt for științific al Țării, aici trebuind să-l evocăm iarăși pe **Dimitrie Cantemir**, primul român membru al unei Academii de Științe, cum este cea din Berlin, el fiind membru al acesteia încă din 1714. În total, sunt 36 de membri, după cum consemnează cu acribie și responsabilitate de cercetători, în lucrarea **Membrii Academiei Române originari din Județul Vaslui (Secolele XIX - XX)**, apărută în anul 2006, regretații autori Ioan Mancaș și Liviu Mărghitan.

Din cei 36 de membri ai Academiei Române, originari din actualul județ (adică fostele județe Tutova, Fălciu și Vaslui), un număr de 9 academicieni sunt născuți în municipiul Bârlad, ceilalți 27 văzând lumina zilei în câteva locații ca: Vaslui (cu academicienii **George Mironescu**, jurist și **Constantin Motaș**, naturalist); Huși (**Constantin Stamati**, filolog, **Nicolae Costăchescu**, chimist, **Nicolae Hortolomei**, medic chirurg, **Radu Cernătescu**, chimist, **Mihail Ralea**, sociolog); Negrești (**Mihail David**, geolog, **Nicolae Macarovici**, naturalist, **Constantin Macarovici**, chimist); Murgeni (**Constantin Balmuș**, filolog); Mușata-Berezeni

(**Anastase Fătu**, naturalist); Tanacu (**Athanasie-Alexandru Mironescu**, teolog); Similișoara-Bogdana (**Iacov Antonovici**, teolog și istoric); Pleșești-Pătrașcani (**Alexandru Vlahuță**, scriitor); Arsură (**Nicolae Gheorghe Lupu**, medic); Orgoiești-Bogdănești (**Vasile Rășcanu**, medic); Dănești (**Grigore Popa**, medic); Roșiești (**Dumitru Bagdasar**, medic, **Nicolae Bagdasar**, filosof); Valea Hogeii-Doagele (**Gheorghe Vrăncianu**, matematician); Vutcani (**Gheorghe Ivănescu**, filolog); Codăiești (**Miron Radu**, matematician); Gugești-Boțești (**Constantin Toma**, naturalist); Deleni (**Viorel Barbu**, matematician).

Numeric, Bârladul stăbinișor la categoria "academicieni". Valoric, rămâne la aprecierea cititorilor cărora nivelul de cultură le poate conferi acest drept. (Oricum, din cei nouă, că "sergent" era... partidu', la o reevaluare serioasă ar rămâne valizi, poate, doi sau trei !). Dar iată numele celor 9 academicieni: **Alexandru Philippide** (1859-1933), unul dintre marii lingviști români; **Constantin N. Hamangiu** (1869-1932), jurist cunoscut al vremii; **Nicolae N. Docan** (1874-1933), istoric onorabil și-atât!; **Ștefan Procopiu** (1890-1972), fizician de renume mondial, virtual deținător al premiului Nobel pentru fizică; **Constantin Nicolau** (1897-1973), medic priceput în hematologie; **Martin Bercovici** (1902-1971), inginer specialist în domeniul electricității;

Barbu Zaharescu (1906-2000), un economist fără operă, dar care, în 1955, era rectorul Institutului de Limbă și Literatură Rusă "Maxim Gorki" din București (!); **Constantin Manolache** (1906-1977), naturalist prin profesie, încercări de cercetare în special în combaterea (!) gândacului de Colorado, care trăiește și azi, bine mersi!, în lanurile de... cartofi (v. crumpi sau barabule); **Florian Ciorăscu** (1914-1977), fizician, proiectant al acceleratorului de particule nucleare (betatron), dar ucis chiar de... cutremurul din 1977.

*
* *

O istorie lungă, interesantă în multe secvențe ale ei, comprimată în câteva alineate. Totuși, o imagine cât de cât grăitoare poate fi prefigurată.

Alte nații au de secole Academie. Noi, abia de 150 de ani, dar acest secol și jumătate, de viață academică, a contribuit mult, adesea foarte mult, la păstrarea intactă a Limbii Române, a Istoriei Patriei și, în special, a specificului nostru de popor european, disponibil în opera de păstrare și cultivare a patrimoniului civilizației bătrânului continent.

Metafora vieții cuprinde darul divin al creației și reprezintă esența continuității umane. De aceea, prin copii asigurăm izvorul națiunii și totodată înnoirea omenirii.

Farmecul copilăriei, ca într-un basm, ne oferă deseori prilejul de a ne cufunda noi înșine în nostalgia unor vremuri pline de amintiri și trăiri care dăinuie în copiii noștri, se perpetuă ca o misiune genetică de a duce mai departe mesajul frumos al familiei, al vieții. Această frumusețe este completată de bucuria, de sinceritatea și inocența copiilor care ne însoțesc permanent și ne determină să simțim că rodul nostru s-a împlinit.

În această lumină, vlăstarele umane fac ca pământul strămoșesc să înflorească și să rodească din sămânța începutului, să preia din valorile vremurilor și să dezvolte concepte de viață. Avem datoria să ridicăm altare pentru formarea și educația copiilor, să le oferim ca părinți suportul în dezvoltarea lor, să le dedicăm viitorul și astfel, de fapt prin acest mod, să descoperim viața. Când timpul se va fi împlinit și veselia Zilei Copilului se revarsă în cascade de fericire și bucurie peste noi, le transmit tuturor copiilor din lumea largă sentimentele mele de dragoste paternă, încărcată de emoția plăcerii oferite de meseria de dascăl și le doresc să fie iubiți, copleșiți de atenția și bunătatea celor dragi, astfel să se îplinească într-un mod plenar misiunea binelui pe acest pământ.

La mulți ani!

Cu admirație și prețuire,
PROF. VALERIU CARAGAȚĂ
administrator public al județului Vaslui

România a devenit Parte semnatară la prima Convenție de la Geneva din 1864 și a ratificat-o în 1874. Doi ani mai târziu, la 4 iulie 1876, a luat ființă Societatea Crucii Roșii din România care și-a început activitatea în actualul sediu al Spitalului Colțea din București.

Printre semnatarii actului de înființare a Crucii Roșii Române, se regăsesc importante personalități ale vremii: Nicolae Cretulescu, George Gr. Cantacuzino, C.A. Rosseti, Ion Ghica, Dimitrie Sturza, Gr. G. Cantacuzino și Dr. Carol Davila.

Primul președinte al Crucii Roșii Române a fost Prințul Dimitrie Ghica, în perioada 1876-1897.

În anii 1917 și 1944 Premiul Nobel pentru Pace a fost decernat Comitetului Internațional de Cruce Roșie.

CÂNTEC SFÂNT

Corinei

Cântecul ce-ades ți-l cânt
Când te-adorm în fapt de sară,
Puiule, e-un cântec sfânt,
Vechi și simplu, de la țară.

Mama mi-l cânta și ea,
Și la vîersul lui cel dulce,
Puiul ei se potolea
Și-o lăsa frumos să-l culce.

Azi te-adorm cu dânsul eu,
Ieri – el m-adormea pe mine,
Și-adormi pe tatăl meu
Când era copil ca tine...

Mâne, când voi fi pămînt,
Nu uita nici tu – și zi-le,
Zi-le doina, cântec sfânt,
La copiii tăi, copile!

ȘT. O. IOSIF

LA ȚARĂ

Mama țese, Puiu doarme,
Cloșca moțăie sub pat, –
Fără glumă-n casa asta,
Nu găsești un colț de stat!

Patu-i plin de țeale, masa-i
Numa blide, – ce te faci?
Spui o vorbă – scoli copilul?
Mama-ți face semn să taci.

Dar și-a luat frumos tăblița,
Și în loc de masă un
Scăunel cu trei picioare,
Și drept scaun un ceaun, –
Și-și visează – pe când mâna-i
Scrie-ncet, tremurător, –
O catedră și un scaun
Ca la domnu-nvățător.

ELENA FARAGO

COPIL DE-ODINIOARĂ

Prin iarna din cămara zăvorâtă
Se furișează cald miros de mere,
Readucând în vremea viscolită
Iar toamna cu trecută mîngăiere,
Când sufletul împovărat venise,
Cu târna lui de poame și de vise,
În casa amintirilor închise.

Și-n inimi amorțite de-a lor strajă,
Străbat adânc, îmbălsămînt gîndirea,
Cu seva lor fierbînd din nou sub coajă,
Copilărescul dor și amăgirea...
Și-n inimi, viu ca și întâia oară,
Te scoli din somn, tu, cel de-odinioară,
Din somnul tău, copil de-odinioară...

ION PILLAT

Surorile Denisa Maria și Raluca Ioana Toma

IARĂȘI POVEȘTILE

Copilul nu mai crede nici
În basme, de-asta-s supărată,
Că-aș vrea, în spiriduși, pitici,
Fără sfială să mai creadă.

Aș vrea de îngeri s-aibă știre,
Cum altădată a avut,
Suspîn de vînturi să-l mai mire,
Când prin pădure au trecut.

Aș vrea să creadă în ce spun
Păsări și flori în limba lor,
Căci dacă nu va crede-acum,
Va crede-apoi areori.

Eu, ce-n păduri cu pricolici
Și la scorneli îmi țin ființa,
Copile, îți declar aici
Nelegiuită necredința.

Plîngându-i pe copiii-acești
Ce doar să judece-s în stare,
Mă-ntorc la biete-mi povești
Naive și alintătoare.

IULIA HAȘDEU

(În românește de
Victoria Ana Tăușan)

Iulia Hașdeu

**Dorin Artene
și motanul Leo**

LICURICI

Pe cărărușa dintre vii,
Azi au trecut domnițe mici
Și-au risipit bijuterii
De licurici.

Domnițele cu trup de fum
Trec, stoluri, serile pe drum.
Li-e casa'n deal, subț un tăpșan, –
Palat fragil și năzdrăvan
Ca o căsuță de culbec, –
Dar numai eu le văd când trec.

M'am furișat în urma lor
Să fur podoaba zânelor.

Din troscot colbăit și des,
Dibuitoare, am cules
În pumnul cald să mi-l închid,
Un licurici, smarald timid.

L-am dus în casă, să-l înșir
Pe-un fir de-argint, ca pe-o mărgică.
Dar din smaraldul care-a fost,
În caldul mâinii coviltir
E-un gândăcel urât și prost,
Pe jumătate mort de frică.

OTILIA CAZIMIR

**Ana Popa,
2 ani și ceva**

Copilăria durează toată viață. Ea se întoarce mereu pentru a însufleți secțiuni mari ale vieții de adult. Poeții ne vor ajuta să găsim copilăria vie din noi, această lume permanentă, durabilă, de neclintit.

Gaston Bachelard

**Desen de
Petru Gavrila**

PROF. IOAN ADAM
Președinte AAS

Copiii de la SIRIUS

Există o minune cu care ne-am născut și trăim, o minune ce își manifestă permanent magia asupra noastră. Cerul... Este firească tendința omului de a pătrunde tainele Universului. Creația și distrugerea sunt cele două laturi ale aceluiași proces vechi de când lumea – evoluția Universului. Dacă am putea da timpul înapoi, am vedea stele dispărând în neant, mistuindu-și miezul fierbinte, precum și stele născându-se din aglomerări de gaze.

Astronomia nu este un subiect pe care copiii să-l învețe pe cont propriu. Iată de ce, atunci când s-a propus părinților realizarea unor activități extrașcolare pe tematică astronomică, aceștia au fost încântați. De-a lungul anilor, cadrele didactice implicate în acest proiect: prof. Maria Giușcă, educ. Diana Scînteii, înv. Ana Ștefănică, educ. Rodica Gheorghiiță, prof. Cristina Chirițescu, înv. Mendi Bandac, înv. Anișoara Chiosa, înv. Mihaela Chirvasă, s-au convins de beneficiile învățării de către copii a științei cerului și s-au bucurat de multe satisfacții.

În cadrul structurii numite MiniAAS, copiii descoperă că Astronomia ne ajută să înțelegem realitățile cotidiene devenite banale, cum ar fi utilizarea ceasurilor și calendarelor, că răsăritul și apusul Soarelui stabilesc ritmurile noastre de zi cu zi, iar trecerea anotimpurilor determină ritmurile noastre anuale. Este remarcabil faptul că Astronomia se întâlnește cu mitologia. Toate culturile antice au căutat imagini pe cer, folosind stelele ca o pânză pentru povestiri. În spatele fiecărei constelații este o poveste, un mit.

Având cunoștințe de bază din astronomie, copiii pot înțelege mai bine literatura clasică care se referă la observații astronomice, cosmogonie și cosmologie. Cu ajutorul elementelor de astronomie studiate, copiii au înțeles modul în care Odiseu folosea stelele pentru a naviga („Odissea”), sferele cerurilor din „Paradisul” lui Dante. Semn că astronomia a făcut parte din viața lor de zi cu zi, au scris despre bolta cerească: Homer, Virgiliu, Aristotel, Cicero, Ptolemeu, Pliniu cel Bătrân,

Euclid, Chaucer, Leonardo da Vinci, Shakespeare, Mihai Eminescu. Astronomia oferă un câmp natural pentru utilizarea matematicii. Elevii aplică matematica la studiul navigației ambarcațiunilor antice de navigație, la determinarea distanței până la diferite corpuri cerești, dimensiunii și vitezei acestora. Istoria matematicii este indisolubil legată de istoria studiilor astronomice. Nu există nicio modalitate mai bună de a învăța cu adevărat astronomie, decât aceea de a observa direct cerul nocturn.

Cu ochiul liber sau cu ajutorul instrumentelor aflate în dotarea Asociației Astronomice „Sirius”, copiii observă stelele nopții, Luna, planetele, sateliții lui Jupiter, roiuri de stele, nebuloase, galaxii, Soarele (în special fotosfera și petele solare), eclipse de Soare și de Lună, tranzitul planetelor interioare peste discul Soarelui, meteori.

Sunt foarte puțini copiii cărora nu le place să vorbească despre stele, planete, supernove, sateliți, comete și asteroizi. Astronomia atrage copiii spre științe! Pentru a afla lucruri importante despre fascinanta lume a spațiului cosmic, copiii de la SIRIUS modelează, utilizează jocuri, simulări, programe interactive, se implică în activități distractive. Activități precum: Câte stele se pot vedea noaptea?; Ce este o constelație?; Locuim în Calea Lactee; Petele solare; Modelul Soare, Pământ, Lună; Ce este o stea căzătoare?; Istoria Universului, stârnesc curiozitatea copiilor și dorința lor de a călători virtual prin întinderea Universului.

În cadrul Școlilor de Vară AAS desfășurate la Bisoca, jud. Buzău, Maliuc, jud. Tulcea și Bârlad, jud. Vaslui, copiii și elevii participanți - Școala Gimnazială „George Tutoveanu”, Școala Gimnazială „Iorgu Radu”, Școala Gimnazială „Episcop Iacov Antonovici”, Școala Gimnazială „Manolache Costache Epureanu”, Școala Gimnazială „Stroe S. Belloescu”, Școala

Pârvești-Costești, Școala Gimnazială Nr.1 Zorleni - au învățat să identifice constelațiile, elementele sferei cerești, să utilizeze hărțile cerești și instrumentele astronomice, să efectueze observații vizuale și telescopice.

Ca urmare a bunei pregătiri, copii de la SIRIUS au obținut premiile I, II, III și Mențiune în cadrul unor concursuri de cunoștințe astronomice, precum Concursul Național "Sub cerul astral al Deltei", Concursul „Pași spre infinit” și, ulterior, ca elevi, în cadrul Olimpiadei Naționale de Astronomie.

Inventivitatea și fantezia copiilor se manifestă și prin realizarea de desene și fotografii. Prin intermediul artei plastice și artei fotografice, copiii pe care îi îndrumăm ne oferă de fiecare dată când participă la concursuri de profil (Concursului Național "Visând la aștri", Concursul Național EQUINOX, Expoziția/Concurs „Noi și Universul”), lumină și culoare, talent și aspirație spre actul creației nemuritoare.

La ediția a XII-a a Concursului „EQUINOX” organizat de Asociația Educatorilor Suceveni, Liceul cu Program Sportiv Suceava și Facultatea de Științe ale Educației de la Universitatea Suceava, copiii - membri MiniAAS, au obținut, la secțiunea – Astronomie în artă (desene, pictură, grafică, colaje, machete) rezultate deosebite: Karina Maria Țațu - Premiul I, II și Mențiune, educ. Maricica Șerban, Școala Gimnazială „Stroe S.Belloescu” Bârlad; Delia Maria Postolachi - Premiul I, Nicholas Gheorghiu - Premiul III, Ionathan Secăreanu - Premiul III, îndrumător educ. Diana Scînteii, Școala Gimnazială „Stroe S.Belloescu” Bârlad.

La ediția 2016 a Concursului Național „Visând la aștri”, copiii de la SIRIUS au confirmat talentul și pasiunea pentru desen și fotografie, obținând următoarele premii:

Categoria Grafică și Pictură: Karina Maria Țațu - Premiul I, îndrumător inv. Margareta Blejan Școala Gimnazială „Vasile Pârvan” Bârlad / Clasa Pregătitoare; Irina Mihaela Darie – Premiul I, George Constantin Mocanu – Premiul III, îndrumător educ. Diana Scînteii, Șc.Gimnazială „Stroe S.Belloescu” Bârlad / Grupa Mare;

Categoria Fotografie: Ana Maria Vrânceanu – Premiul I, îndrumător educ. Diana Scînteii, Șc. Gimnazială „Stroe S.Belloescu” Bârlad / Grupa Mare, Karina Maria Țațu - Premiul I, îndrumător prof. Maria Giușcă, Șc.Gimnazială „Vasile Pârvan” Bârlad / Clasa Pregătitoare.

O atenție importantă este acordată de către cadrele didactice membre AAS dezvoltării la copii a unei atitudini

atente la valorile generale pe care toți oamenii o acordă principiului prezervării culturale și naturale, formării culturii ecologice și a unei poziții active față de problemele globale cu care se confruntă omenirea. Copiii au astfel oportunitatea de a învăța să lucreze atât în echipă, cât și individual, de a înțelege importanța protejării și îngrijirii mediului și de a participa în același timp la activități practice și distractive: plantare de puieți, ecologizarea parcului/grădiniței școlii, participarea la proiecte precum „Salvați râulețe noastre!”, „Analiza calității apei”, „ENO – Campanie de prevenire a schimbărilor climatice”.

De-a lungul anilor, membrii MiniAAS au obținut numeroase premii la Concursul Internațional „Green Planet”. La ediția 2015 a acestui concurs, au obținut titlul de LAUREAT: Ana Maria Vrânceanu, grupa mare, Școala Gimnazială „Stroe S. Belloescu” Bârlad, îndrumător educ. Diana Scînteii; Karina Maria Țațu, clasa 0, Școala Gimnazială „Stroe S.Belloescu” Bârlad, îndrumător educ. Maricica Șerban.

Astronomia a schimbat modul în care înțelegem lumea înconjurătoare. Copiii descoperă pas cu pas cât de mare este Universul și învață cum oamenii de știință împing în fiecare zi limitele de explorare a spațiului.

Astronomia ne dă posibilitatea să privim în trecut, dar, în același timp, Astronomia impulsionează viitorul omenirii. Orice copil își dorește să devină astronaut și să pășească pe tărâmurî necunoscute din Universul apropiat sau îndepărtat. Să-i ajutăm să-și urmeze visul...

Noapte înstelată

Vincent van Gogh, 1889

73 x 92 cm

Muzeul de artă modernă, New York

În perioada în care a pictat celebrul tablou, Van Gogh își pierduse credința, dar scria că mai simte „o groaznică nevoie de - oare pot spune cuvântul - religie. Și atunci mi se întâmplă să ies noaptea să pictez stele”.

Zâmbete de primăvară sau Cartea copilăriei

PROF. PETRUȘ ANDREI

„Avem copii și mulți avem nepoți
Cu al lor farmec inima ne-ncântă”.

Să aduci pe lume un copil este o minune dumnezeiască; bucuria zămisirii nu poate fi egalată.

Mi-am dorit să ajung bunic - model pentru că eu nu mi-am cunoscut bunicii. Bunicul din partea tatei, Gheorghe Andrei din satul Bărc-Goșmani, comuna Români, județul Neamț este erou al primului război mondial. În Mausoleul de la Mărășești, județul Vrancea a fost immortalizat astfel: Andrei Gheorghe din Regimentul 64 Infanterie, Culoarul H, Cripta 5, locul 29. Există și „Balada lui Gheorghe Andrei” în volumul „La fântână, la izvor” (Editura „Adan”, Piatra Neamț, 2008) a reputatului profesor și etnolog Gheorghe Țigău, precum și în antologia „La pâraul dorului” apărută în 2015, S.U.A., datorită doamnei Raluca Sanders („Create-Space – Amazon”, Los Angeles, pp.251-252)

Iar ea îmi cerea să-i cumpăr două iaurturi cu fructe, de exemplu; bineînțeles că îi luam patru.

Iar Victor, când am mers noi în Canada, amesteca verbe, ca și mine, în românește și-n engleză. Într-o zi, în timp ce-i desfăceam „pijamaale” de pe sarmalele în foi de viță și voiam să-i dau să mănânce, a strigat:

- It's hot!
- Nu-s „hot”, măi, i-am răspuns eu, că am gustat și nu te frig!

Oanabella, fiica noastră, cum o dezmiardăm noi, avea desigur, toate motivele să râdă pe ascuns, iar noi ne-am descurcat până la urmă.

*

Pe Sânziana, care a absolvit anul trecut „Medicina dentară” la Iași, noi, bunicii, am crescut-o la Puiești până pe la șase ani, fiindcă mămica ei, Loredana, era încă studentă. A fost un copil minune: cuminte, ascultătoare, inteligentă și frumoasă. Când aveam ore amândoi și lipseam câteva minute, stătea singură și se juca, până venea „schimbul”. O iubeam și pentru că, atunci când mergeam la Bârlad, la Bacău sau la Iași, nu se trântea pe jos prin magazine, cum fac alți copii care își doresc ceva, ci mă întreba în șoaptă:

- Ai bani?
- Am. Ce vrei?

Odată, iarna, pe când tăiam lemne în ogradă, ea să fi avut pe atunci vreo trei-patru anișori, bunică-sa a îmbrăcat-o gros și a lăsat-o să vină afară. Văzându-mă că suflu în pumnii înghețați, mi-a spus:

- Vezi, dacă te-ai făcut băiet! Stai afară în frig! Dacă te făceai fată, stăteai acum cu Lili în bucătărie, la caldură!

*

Smaranda, pe care mama Loredana și tata Mugur o dezmiardă, ca noi toți, de altfel, „Bombonica” și care a venit pe lume „după douăzeci de ani” față de sora ei Sânziana, a împlinit cinci ani. În vremea când am stat la Iași, de pe la doi ani, am început să-mi notez câteva dintre năzdrăvniile ei, pentru ca „să nu se înece în apa uitării anii cei trecuți”, cum zice cronicarul.

Ori de câte ori părinții au nevoie de cineva care să stea cu Smaranda, noi, bunicii, devenim „cineva”. Așa că lăsam Puieștii de Vaslui, „locul unde nu se

Cu și despre cei doi nepoți, Viviana și Victor, nu am multe amintiri, fiindcă au crescut în Canada (Toronto), dar îi iubesc la fel de mult ca pe Sânziana și Smaranda, crescute în țară.

Viviana când a venit prima dată în România avea vreo trei anișori. Văzând un câine care șchiopăta, mi l-a arătat spunându-mi:

- Bubuu, câinele ăla are un picior stricat!

întâmplă nimic” și fugim la Iași ca să mai facem o „cură” de Smărăndița.

Cu chipul ei de îngerăș, cu părul de aur și cu ochii albaștri ca seninul cerului de vară ea ne întâmpină de fiecare dată cu alai.

*

N-avea trei anișori când bunica Lili i-a propus să facă amândouă colțunași. Urcată pe scăunel, maimuțica o imita în toate cele: spălatul mâinilor, suflecatul mânecilor, punerea șorțulețului înflorat... văzând cum învârte și ea cu mânuțele aluatul, cum îl întinde și-l netezește, m-am ridicat de la masa mea de scris și m-am dus la ea s-o necăjesc: o mângâiam pe cap, o prindeam de-un picioruș, încercam s-o apuc de mânăuță, iar ea, ferindu-se de mine pe cât putea, își vedea mai departe de treabă sârguincioasă și serioasă. Ca să scape de săcăielile mele, s-a oprit la un moment dat din lucru, cu o mutriță încruntată și cu arătătorul plin de făină, arătând spre masa de scris, mi-a poruncit:

- Tu, acolo! Se înțelege că am plecat de îndată în direcția arătată.

*

Smărăndița are o baghetă fermecată și neputând să-l spună pe „r”, mă întreabă:

- Ce vlei să te fac?

- Vreau să mă faci un doctor.

- Abacadaba, zice ea, descântându-mă cu bagheta, abacadaba, te-am făcut un doctor.

- Dacă m-ai făcut un doctor ia să-ți fac o injecție, spun eu încercând să mă scol de pe canapea. Ea însă mă țintuiește locului cu o altă întrebare:

- Ce vlei să te mai fac?

- Fă-mă un urs, îi cer eu.

- Abacadaba! Abacadaba! Te-am făcut urs.

- Ei, dacă m-ai făcut urs, zic eu repetând figura, ia hai să-ți mănânc eu ție codița, maimuță mică ce ești! Smaranda dă să fugă, apoi se întoarce spre mine,

indignată și mă ceartă:

- Ulsule, unde-ți sunt bunele maniele?

*

Smărăndița merge la grădiniță. Mama Loredana, care știe germana, o întreabă:

- Ce-ai făcut astăzi la germană?

- Am învățat să numărăm în engleză, răspunde Smărăndița cu seninătate.

*

Mâncarea preferată a Smarandei de pe la vreo doi-trei ani este borșul. Înainte de culcare mami îi citește „Capra cu trei iezi” a genialului Creangă. Atunci când lectorul ajunge la momentul în care capra, pregătind răzbunarea împotriva lupului: „Face ea sarmale, face plachie, face alivenci, face pască cu smântână și cu ouă și fel de fel de bucate”... Smaranda o trage de mânecă pe mami și-i spune:

- Și boș!

Mămica se uită la ea minunându-se: dacă fetița ei de numai trei anișori îl completează pe marele povestitor, înseamnă că are talent, nu glumă. Și cu aceste gânduri, îmbogățește meniul caprei, repetând după ea:

- Și borș!

*

Ursul Lică, un urs destul de mare, îi este prieten nedespărțit încă dinainte de a merge în picioare. La trei ani Smaranda îl cară peste tot: pe scări, în curte, în mașină, în oraș, când se duce la culcare, când se trezește dimineața și coboară la parter. Între timp, numărul celor cu care se joacă a crescut: căței de toate mărimile și de toate culorile, maimuțe, pinguini, ponei și unicorni. Într-o zi, coborând de la etaj cu brațele încărcate și văzând că ursul Lică o cam încurcă, îl aruncă pe scări zicându-i:

- Ia mai coboară și singur!

*

Cât e de mică, Smaranda știe o mulțime de lucruri, ca toți copiii de altfel. Știe să mulțumească pentru masă și să ureze „Noapte bună”, iar când strănută cineva să spună „Sănătate!” Într-o zi, când mami trebăluia în bucătărie, nu observă că Smaranda a strănutat. Atunci ea se duce la ea și o face atentă întrebând-o:

- Tu chial nu poți să spui „Sănătate”?

*

La lansarea cărții pentru copii „Zâmbet de primăvară” la Biblioteca

„Stroe Belloescu” din Bârlad a fost prezentă și Smărăndița, eroina celor mai multe poezii din carte. În timpul prezentării, bubu și-a amintit unul din jocurile lor preferate și anume *Agentul de circulație – bunicul* și mare a fost surpriza auditoriului care a asistat la dialogul direct dintre bunic și nepoțică, astfel încât toți au aflat, de la Smaranda că ai voie să treci numai pe culoarea verde.

*

O altă întâmplare la care am asistat cu stupoare, a fost aceea când Smaranda se juca, trecând încoace și încolo îmbrăcată numai în chiloței și tricou. De câte ori trecea pe lângă mami, aceasta îi trăgea în jos chiloțelii. De trei ori la rând fetița n-a reacționat, spre surprinderea bunicului, dar a patra oară s-a întors fulgerător și și-a înfipt dințișorii în mâna mamei, care îi arată urmele tatălui ei:

- Uite ce tare m-a mușcat?

- Eu te mușcam din prima, îi răspunde acesta râzând cu poftă.

*

Smaranda stâlcește cuvintele, ca toți copiii. La știțele ea spune „niște”, iar la napolitane „alopitanie”, iar când merge cu bunicul să se spele pe mâini înainte de masă ea îi spune de fiecare dată: „Numai noi amândouă ne spălăm”. În schimb uimește pe toată lumea când dă dovadă că știe unele sensuri ale cuvintelor, ca în următoarea întâmplare.

Smaranda se joacă cu LEGO foarte concentrată la construcția unui castel.

Mama Loredana se pregătește să plece cu mașina în oraș. Tata Mugur o întreabă:

- Ai carburant?

Loredana, neatentă, nu înțelege și întreabă:

- Ce-ai spus?

Smaranda, atentă, o lămurește:

- A întebat dacă ai calbulant, adică benzină. Amândoi părinții rămân cu gura ca la dentist, și-și maschează cu greu surprinderea.

*

Înainte de culcare bunicul îi spune Smărăndiței povești de adormit copiii, unele născocite pe loc. La un moment dat, obosit, se oprește. Fetița însă nu-l slăbește deloc:

- Mai spune-mi o poveste, te rog!

- Păi, nu mai știu, zice bunicul. Și Smărăndița de colo:

- Cum nu mai știi? A fost odată ca

niciodată...

*

Bunicul îi dă borș nepoței și văzând că ea dă semne că n-ar mai vrea să mănânce o amenință:

- Dacă nu papi tot borșul, când vine mami mă trimite acasă la mine. Tu vrei să mă trimită?

- Nu, răspunde Smaranda. S-o trimită pe Lili.

Bunica Lili se arată supărată:

- Lasă că plec eu singură și numai vin la tine niciodată.

*

Unul din căteii Smarandei are bateriile pe terminate și nu mai execută comenzile ca lumea: să facă sluj, să stea în cap sau în coadă și nu latră cum trebuie. Fetița îl admonestează aplicându-i și o corecție. Bunicul intervine:

- Dar cățelul este prietenul tău și te scoate mereu din încurcătură!

- Ei, mă scoate din încurcătură, mă scoate din minți, răspunde ea supărată.

*

Mama Loredana, grăbindu-se să termine treaba în bucătărie, face o boacăna și drăcuie, uitând de copil. Smaranda vine repede lângă ea și, văzând despre ce este vorba, o consolează:

- Nu-i nimica, mami, nu fi supărată! Iar mai târziu, când mergeau la culcare și pe scări era cam întuneric, mama exclamă îngrijorată:

- Vai, n-am aprins lumina! Dar fetița o încurajează:

- Nu-i nimic, mami, găsim noi o soluție!

*

Cu bunicul în jurul mesei din sufragerie, mergând unul în spatele celuilalt, ca elefanții din „Cartea junglei”, cântau cât îi ține gura:

„Ceata lui Pițigoi

Trece iute prin zăvoi,

Toți luptători de soi,

Dai într-unul țipă doi.

Auleu ce tăraioi,

Dai într-unul țipă doi”.

Loredana îl face atent pe bunic:

- Dar tu nu cânti corect!

- Cum așa? se arată bunicul surprins.

- Ea spune „Ceapa lui Pițigoi” că nu știe ce este aceea „ceată” și spune „tăbăroi”, nu tăraioi, cum spui tu greșit. Bunicul, foarte receptiv la astfel de observații, mai ales că este profesor de limba română, a început imediat să cânte „corect”, spunând și el „ceapa lui Pițigoi” și, bineînțeles, „tăbăroi”.

*

Mami o cheamă pe Smaranda să vorbească la telefon cu bunicul. În momentul în care îi aude glasul, fetița întreabă:

- Bubu, tu ești acolo, mami?

- Mi-e dor de tine și vreau să te văd, îi spune bubu.

- Da, îi răspunde maimuțica, da' tu ești male și nu încapi în cutia asta!

*

Bunicul și cu nepoata se joacă de-a magazinul.

- Ce vrei să cumperi?

- Cârnați, salam, mici, recită

Smaranda, acestea fiind preferatele ei, dar de care nu prea are parte. Bunicul îi pune în coșuleț „cumpărăturile” și i-l întinde spunându-i:

- Poftim, domnișoară!

- Mulțumesc, moșule, îi spune clienta, lăsându-l cu gura căscată.

*

Acasă la Smaranda cu bunicul urcă scările. La primul etaj el se așează pe o treaptă și-i spune:

- Hai să stăm oleacă, să ne odihnim bătrânețile! Dar fetița întinde palmele și ridică din umeri spunând cu candoare:

- Dar eu n-am!

*

Smaranda zice: „Du-te-te” și „Dă-te-te”, iar când se alintă îi mărturisește mamei. „Ești cea mai bună mămică pe care o am!”, sau ea nu spune că îi este dor de bunici, ci o întreabă pe mami: „Dar când mai vine la noi mașina grenă?”

*

Când Smaranda a împlinit patru ani, bunicii merg la Iași să-i convingă pe părinți s-o lase la ei măcar o parte din vacanță. Ea aude conversația și când rămâne singură cu bunicii le spune:

- Dacă mă luați la voi acasă, vă spun vouă „mami” și „tati”. Și bunicii se topesc așa cum se topește zăpada sub razele calde ale soarelui de primăvară.

Și așa am aflat de ce bunicii se înțeleg atât de bine cu nepoții: fiindcă au dușmani comuni – părinții. Am glumit, desigur.

Invităm și pe ceilalți bunici să scrie și ei în „Cartea copilăriei”.

Copilului de ziua lui

Ești nemurirea mea, copile,
Și bucuria mea tu ești,
Când toată truda unei zile
C-un zâmbet tu mi-o răsplătești.

Tu îmi faci viața mai senină
Și-ndur împovăratul trai
Că-mi ești a Domnului lumină
Ce-a izvorât în primul rai.

Suport asprimile vieții
Că toată forța mea tu ești,
Izvorul viu al tinereții
Și taina vieții omenești.

Și sunt cu gândul tot la tine
Și-n graba mare-acasă vin
Și rog puterile divine
Să-ți fie drumul vieții lin.

Să mi te văd ca pomu-n floare
Precum în basme tu să crești,
Să fii ca raza cea de soare
Și-n lume tu să strălucești.

E-un dar să fii mamă și tată,
Chiar și căminul cel umil,
E casă binecuvântată
De crește-ntr-însul un copil.

PETRUȘ ANDREI

AVOCAT
CARMEN FRĂȚIMAN

„ Qui bene amat, bene castigat ” „ Cine iubește bine, pedepsește bine ”

Cunoscutul proverb latin arată convingerea celor vechi că persoanele care te iubesc cu adevărat (părinți, profesori, prieteni) nu te iartă atunci când greșești, iar pedeapsa aplicată trebuie să aibă rolul de a te ajuta, corectându-te.

Poate acest proverb ar trebui amintit mai des „strategilor” din învățământul românesc în mintea cărora orice dojană adresată elevilor este considerat un act de agresiune asupra minorilor.

Un profesor, un educator care lovește un copil, indiferent de vârsta acestuia, care-l agrează fizic sau verbal, nu are ce să caute la catedră, dar trebuie lăsați la îndemâna educatorilor și mijloace de sancțiune cu aplicare imediată.

Constat în ultimul timp că această strategie venită de la centru de „împrietenire a educatorilor cu elevii” nu este tocmai benefică.

În cadrul unui dosar penal, cu ocazia audierilor, un minor descrie condițiile în care s-a săvârșit o infracțiune cu violență. Pentru că toți cei care asistau la audiere eram dintr-o altă „epocă” l-am întrebat pe copil de ce profesorii nu-i dau afară din clasă dacă se deranja ora de curs. Răspunsul a venit scurt și „documentat” din partea minorului: „Păi, nu au voie”.

AHA.... Nu au voie ?!... Și atunci tu, minor care conștientizezi drepturile tale, ai voie să faci orice? Faptul că minorii cred în prezent că au mai multe drepturi decât obligații, nu le dăunează? Nu cresc aceștia strâmb crezând că, minori fiind, nu au nici o răspundere și nu li se poate aplica nici o pedeapsă?

Eu nu pot răspunde la aceste întrebări pe care mi le pun demult timp, dar pot să constat că tot mai mulți minori sunt autori sau victime ale infracțiunilor săvârșite în timpul orelor de curs sau în perimetrul școlii și continui să aștept răspunsuri calificate și măsuri **concrete**.

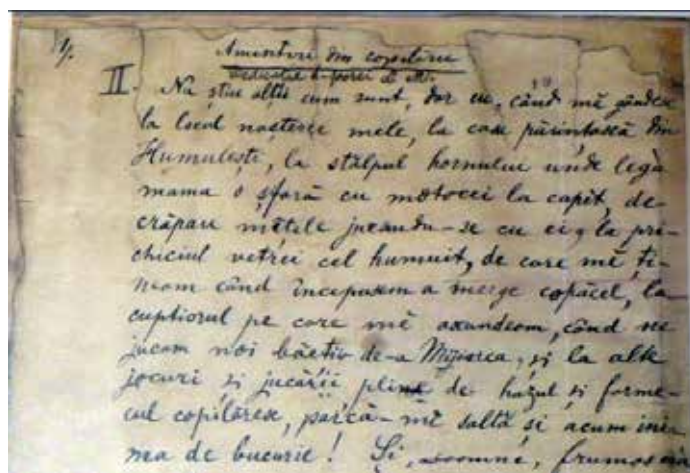
„Și ne pomenim într-una din zile că părintele vine la școală și ne aduce un scaun nou și lung, și după ce-a întrebat pe dascăl care cum ne purtăm, a stat puțin pe gânduri, apoi a pus nume scaunului: Calul Bălan și l-a lăsat în școală.

În altă zi ne trezim că iar vine părintele la școală cu moș Fotea, cojarul satului, care ne aduce dar de școală nouă un drăguț de biciușor de curele, împletite frumos; și părintele îi pune nume Sfântul Nicolai, după cum este și hramul bisericii din Humulești... Apoi pofteste pe moș Fotea, că dacă i-or mai pica ceva curele bune, să mai facă așa din când în când câte unul, și ceva mai grosuț, dacă se poate... Bădița Vasile a zâmbit atunci, iar noi, școlarii, am rămas cu ochii holbați unii la alții. Și a pus părintele pravilă și a zis că în toată sâmbăta

să se procitească băieții și fetele, adică să asculte dascălul pe fiecare de tot ce a învățat peste săptămână; și câte greșeli va face să i le însemne cu cărbune pe ceva, iar la urma urmelor, de fiecare greșeală să-i ardă școlarului câte un Sfânt Nicolai. Atunci copila părintelui, cum era sprintară și plină de incuri, a bufnit de râs. Păcatul ei, sărmana!

– la poftim de încalecă pe Bălan, jupâneasă – zise părintele de tot posomorât – să facem pocinog Sfântului Nicolai cel din cui. Și cu toată stăruința lui moș Fotea și a lui bădița Vasile, Smărăndița a mâncat papara, și pe urmă ședea cu mâinile la ochi și plângea ca o mireasă, de sărea cămeșa de pe dânsa. Noi, când am văzut asta, am rămas înlemniți. Iar părintele, ba azi, ba mâine, aducând pitaci și colaci din biserică, a împărțit la fiecare, de ne-a îmblânzit, și treaba mergea strună: băieții schimbau tabla în toate zilele, și sâmbăta procitanie.” (fragment Ion Creangă, Amintiri din copilărie)

ROLUL JOCULUI MUZICAL ÎN EDUCAȚIA COPILOR

PROF. MIHAELA OPREA

În a doua jumătate a secolului al XVIII-lea și începutul secolului al XIX-lea, s-a lărgit aria problemelor ce se referă la caracteristicile conduitelor umane. Drept urmare, activitatea de cercetare s-a extins și asupra conceptului de joc.

Rezultatele acestor cercetări au fost concretizate în numeroase teorii ale jocului care, deși n-au reușit să explice îndeajuns acest proces, au surprins totuși, just câteva aspecte, ceea ce face ca unele să se bucure și azi de o oarecare circulație.

Jocul a început să fie definit nu atât prin natura sa, cât prin efectele sale formative. Studiul conduitei ludice a fost preluat de specialiștii în probleme pedagogice. Aceștia au pus în prim plan problema funcțiilor jocului, deoarece s-a observat că la diferite vârste conduita ludică are caracteristici diferite, funcții diferite, chiar pe plan formativ. Jocurile au fost clasificate în funcție de efectele cultural-formative mai pregnante ale acestora. Ulterior, studiul efectelor moderatoare ale jocului s-a extins pe planul funcțiilor sale socializante. Au fost cercetate aspecte interesante etnografice ale jocului. A suscitat un interes deosebit faptul că jocul se continuă în conduita umană dincolo de limitele copilăriei. Jocul pătrunde în contextul conduitei umane în mod

diferit, în funcție de conținutul de aspirații, dorințe, mod de acțiune, gusturi și trebuințe ale fiecărei vârste. Se cercetează din ce în ce mai mult, conduita însăși de joc, caracteristicile deciziilor și ale strategiilor ce se construiesc în diferite jocuri, aspecte mai profunde ale funcției formative în joc pe linie intelectuală. Nu a putut fi ignorat faptul că jocul este permanent și un puternic izvor de cercetare, de relații sociale la copii. Au fost amplu studiate și s-au făcut ample precizări cu privire la raportul dintre joc și muncă, jocul fiind cel ce prepară terenul psihologic și motor al muncii în copilărie.

În mod real, jocul constituie un mecanism de asimilare a influențelor modului uman, influențe care nu acționează întâmplător, ci sunt dirijate de adult.

Jocul nu apare în mod spontan, nu se dezvoltă de la sine, ci trebuie să fie învățat sub influența adultului.

Importanța jocului în viața copilului rezultă din faptul că jocul satisface dorința firească de manifestare, de acțiune și de afirmare a copilului. Prin intermediul jocului, copilul învață să descifreze lumea reală, motiv pentru care H. Wallon consideră jocul ca pe o activitate de preînvățare. Prin intermediul jocului se realizează nu numai cunoașterea realității sociale, ci și imitarea unor anumite tipuri de relații sociale dintre adulți.

De-a lungul timpului, muzica a avut o puternică influență asupra sensibilității și conștiinței, simbolizând omul, de aceea arta muzicală a devenit un mijloc important de formare a personalității umane, dar și a climatului social. Muzica alături de celelalte discipline de învățământ aduce o însemnată contribuție la educația copiilor, și are ca prim obiectiv realizarea unei educații estetice ce urmărește dezvoltarea capacității de a înțelege frumosul din societate și natură.

Principala activitate prin care se urmărește angajarea analizatorului auditiv este jocul muzical.

Pentru lămurirea teoretică a jocurilor muzicale preocupările sunt rare. Jocul muzical a fost definit de cei

care l-au practicat și inovat (Martenot, Chevais, Comes, Orff, Kodaly, Botez) drept o metodă de acțiune, ca un exercițiu pregătitor pentru viață, având în acest caz un rol propedeutic.

Jocul muzical nu are o formă proprie, fixă, ci se organizează ca o activitate vie având ca obiectiv o anumită sarcină didactică și apelând la un material muzical divers. Jocurile muzicale se pot clasifica astfel : jocuri muzicale de creație, jocuri didactice muzicale, jocuri cu suport muzical.

Jocuri muzicale de creație abordează o activitate muzicală superioară, de valorificare creatoare a cunoștințelor și deprinderilor dobândite de copii în activitățile muzicale.

„Jocul didactic muzical, spunea Leontiev, nu este propriu-zis un joc, deoarece este tutelat de profesor și servește

Flautul fermecat, operă în două acte, a cărei muzică a fost compusă de W.A. Mozart pe un libret scris de J.E. Schikaneder, după un basm german, a avut premiera la data de 30 septembrie 1791, la Viena, sub conducerea muzicală a compozitorului. Personajele au nume de basm: Regina Noptii, Tamino, Pamina, Sarastro, Monostatos, Papageno, Papagena. Este ultima operă a marelui compozitor, o provocare la analiză și reflexie, la lupta dintre bine și rău, dintre înger și demon, personaje ce sălășluiesc laolaltă în fragilul suflet uman.

unei programe școlare sau unui curriculum școlar”.

Jocurile pe suport muzical sunt jocurile care, în funcție de cerințele textului pot sluji orice obiect de învățământ.

Muzica are valențe cognitive, raționale, educative, afective și estetice măsurabile, dar și harul ineditului, al inevitabilului și de aceea conține în substanța sa esențe virtuale nelimitate în modelarea, socializarea ființei umane cu condiția să fie folosită adecvat.

Muzica nu este numai divertisment, cum este apreciată uneori superficial și nici numai o cale de sensibilizare a copiilor, ci ea educă și dezvoltă o serie de procese psiho-intelectuale, priceperi și deprinderi, cum ar fi: gândirea logică, memoria, atenția distributivă, afectivitatea, voința, imaginația, creativitatea, spiritul de ordine și disciplină, punctualitatea etc.

Cercetările de specialitate dovedesc că pentru a folosi arta ca mijloc de educație ar trebui să devină scop al educației. Când copilul cântă trebuie să fie atent la mai multe operații care însumate dau viață cântecului (este solicitată atenția

distributivă) trebuie să-și amintească textul cântecului (memorie) iar în cadrul unor jocuri muzicale să dea dovadă de acuitate auditivă, să respecte anumite reguli impuse și o disciplină a jocului (atenția, voința și gândirea).

Folosind jocul muzical, cântecul și audiția muzicală, ca mijloace la care copilul se angajează firesc și cu afectivitate, se realizează astfel, pe neobservate și cu plăcere, dezideratul major al învățământului contemporan: dezvoltarea capacităților intelectuale ale copiilor. Jocul este considerat astăzi, în teoria modernă, ca modalitate de asimilare a realului la activitatea proprie asigurând copilului largi posibilități de activism intelectual.

Copilul nu are un vis mai mare decât acela de a fi adult. Adulții cunosc bine acest lucru, dar pentru a se putea dezvolta și maturiza, copiii au nevoie de permanentă îngrijire și îndrumare din partea adulților, și cum jocul este un exercițiu pentru viața de mai târziu, îndrumarea și valorificarea potențialului cognitiv-formativ al acestuia se impune ca o necesitate de prim ordin.

Emanuela Gavrilă-Maria

19.05.2016

Din copilăria mea

Cea mai frumoasă parte a vieții este copilăria. Ea este colorată și plină de veselie, dintre care, amintiri nenumărate ți se lipesc în minte.

Eu aș dori să vedeți o amintire din copilăria mea:

Într-o bună zi de vară tata s-a hotărât cu mama și frațele meu mai mare, Ilieșan, să mergem împreună într-o mică vacanță. Pe băieții mei mai mici din familie, Petru și Nicetaș, i-au lăsat Tata și mama în grija bunicii.

Noi ne-am petrecut vacanța la munte, unde mama mi-a cumpărat un fluier roșu. Dar nu am mers numai la munte! Am mers și la mare, dar am fost să dăm o scurtă pauză la ser curat, să marea era în drumul nostru.

După scurta pauză, ne-am dus cu totu acasă.

Eu aveam gândul la fluier, iar restul la vacanță.

Nu aș vrea niciodată să-mi pierd copilăria!

EMANUELA-MARIA GAVRILĂ

Învățătoarei mele

DANA POPA

elevă (13 mai 1995)

M-ai învățat să pot privi în ochi
Pe cel ce mă înfruntă,
M-ai învățat să mă ridic, de cad,
Sau dacă pierd o luptă.

M-ai învățat că omul
Poate zbura de vrea,
Că poate-nvinge munții
Sau să doboare-o stea.

Mai bine ne privește!
Nu vezi cât am crescut?
Suntem mai mari, mai buni,
Mai drepti ca la-nceput.
Și-ai tăi suntem cu toții:
Cu sufletele calde
Și pline de emoții.

Vezi bine, deci, că visul
Cu noi l-ai împlinit.
De poți, învinge-ți plânsul,
Nu vezi c-ai reușit?

PIOTR ILICI CEAIKOVSKI, creatorul Baletului Rus

PROF. NECULAI GHEȚĂU

Motto: „Atât în Rusia unde s-a născut, cât și în altă parte a lumii, muzica lui Ceaikovski este cel mai frumos limbaj pe care îl pot adopta sentimentele pentru a-și exprima intensitatea.”

S-a născut la 7 mai 1840 (în luna mai s-au împlinit 176 de ani) în orașul Votkinsk, centru minier și industrial la est de Moscova, lângă munții Urali, unde și-a petrecut primii 18 ani de viață.

Familia l-a înscris la Școala de Jurisprudență de la Sankt Petresburg, unde a rămas până a absolvit în calitate de avocat și, ca atare a fost angajat la Ministerul de Justiție. Cu toate acestea pasiunea lui era muzica. La 21 de ani a făcut prima călătorie în străinătate, petrecând trei luni în Franța și Germania. În această călătorie a avut timp să reflecteze asupra viitorului său și în 1862 la 22 ani s-a înscris la Conservatorul din Sankt Petersburg, pe care îl conducea renumitul dirijor Anton Rubinstein, unde studiază compoziția. Noile studii l-au absorbit hotărând să renunțe la slujba de la Ministerul de Justiție, dedicându-se în întregime muzicii. Pentru a se întreține a trebuit să dea lecții de pian și solfegiu.

Datorită compozițiilor sale care cuprind: simfonii, concerte - cel mai renumit fiind *Concertul Nr.1 pentru pian și orchestră*, muzică de cameră, muzică de scenă, opere din care amintim „**EVGHENI ONEGHIN**”, „**DAMA DE PICĂ**” și „**IOLANTAH**” rămânând însă cunoscut în special pentru muzica sa la baletele „**LACUL LEBEDELOR**”, „**FRUMNOASA DIN PĂDUREA ADORMITĂ**” și „**SPĂRGĂTORUL DE NUCI**” despre care voi continua vorbi în numărul viitor al

Degas, *Lecția de dans.*

revistei.

Revenind la viața lui Ceaikovski, foarte importantă este influența celor 3 femei care i-au marcat existența. Astfel, prima dintre ele a fost **mama sa** pentru care compozitorul nutrea o dragoste nețărmurată.

A doua a fost **ANTONIA IVANOVNA MILIUKOVA**.

Ultima, **NADIEZHDA VON MECK**, care, îndrăgostită de muzica lui a făcut o înțelegere cu el în sensul că ea îi asigura banii pentru ca el să poată compune. Niciodată nu au fost împreună.

Datorită compozițiilor sale, Ceaikovski a dobândit o meritată glorie internațională. Astfel, în Statele Unite succesul său a fost atât de mare încât la 5 mai 1891 a fost cel care a inaugurat sala de concerte **CARNAGIE HALL** din

NEW YORK, una din sălile cele mai importante din lume. Compozitorul avea 51 de ani .

- Va urma -

Bibliografie

„Istoria Muzicii Universale”, Capitolul „Compozitorii Școlii Naționale Ruse”.

Nicolae Tonitza – pictorul copiilor

PROF. ANA CLAPON

Născut la 13 aprilie 1886 la Bârlad, primul din cei cinci copii ai Anastasiei și ai lui Neculai Toniță, viitorul pictor frecventează școala primară de băieți nr. 2 și urmează Gimnaziul real "Manolache K. Epureanu" din Bârlad. În 1902 părăsește orașul natal pentru a se înscrie la Școala națională de Belle-Arte din Iași.

În 1903 cunoaște Italia, apoi în 1908 pleacă în Germania, La München, unde este admis la Academia Regală Bavareză de Arte Frumoase.

În 1909 pleacă la Paris unde rămâne doi ani făcând studii după pictori celebri, care au avut o oarecare influență asupra operelor sale.

În 1911 se întoarce în țară la Bârlad,

Autoportret

lor inexperiență, cu înțrăripata lor nedisciplină, cu spaima lor pentru tot ceea ce le este impus cu autoritate și cu pasiunea lor pentru tot ce este lumină, mișcare slobodă, grație și joc" (din "Scriseri despre artă" 1931).

A întâlnit copii în zdrențe și flămânzi trupește, dar al căror suflet proaspăt și limpede îi inspiră seninătate asemuită cu înalta frumusețe a cerului sau a unui zbor pur, de munte.

A întâlnit și copii în straie scumpe, copii hrăniți cu îmbelșugare și rafinament, sănătoși, dar în sufletul căroră, prematur trist, dospeau dureri înăbușite.

Fetița pădurarului, București, Muzeul Colecțiilor de Artă, Colecția Elena și dr. Iosif N. Dona

În artă, forma nu e niciodată perfectă prin ea însăși, ci prin ceea ce izbuteste să exprime.
Nicolae Tonitza

Totuși, mai târziu, pictura rămâne, dincolo de frământările cotidiene, senină, vorbind despre un ideal estetic clasic, despre cultul frumosului. Această viziune autonomă se conturează în portrete de copii. „Ochii lui Tonitza”, ochii copiilor pictați de el ne privesc astăzi cu o nostalgică inocență, cu o

Fiul pădurarului, Bârlad, Muzeul „Vasile Pârvan”

„Pensula lui suavă spune, gândește și cântă...”.
(Tudor Arghezi despre Nicolae Tonitza)

Portret de copil, 1926, București, Muzeul Zambaccian

„Fiind unul din cele mai frumoase și eterne bunuri sufletești ale unui popor, arta se cuvine să fie împărtășită poporului.”

(Nicolae Tonitza)

apoi la Iași. Pictează biserici și diverse lucrări pe care le expune (94 de picturi și desene) la București în 1916.

O privire retrospectivă asupra operei lui Tonitza ne relevă, în prima perioadă, o pictură academistă, punând accent pe desen, în detrimentul picturii.

Viața noastră

amară melancolie și candoare. Ochii aceștia mari, rotunzi și expresivi sunt inconfundabila pecete a stilului său de o unică poezie în arta plastică românească. Lucrarea "Trei frați", copiii pictorului, ilustrează "fermecătoarea

În creația lui Tonitza, tema copilului și a copilăriei, în general, a ocupat un loc proeminent, atingând valoarea unui simbol. Tema l-a frământat, l-a preocupat, l-a emoționat, căutând ca nimeni altul, acele note specifice copilăriei, cu puritatea, naivitatea și

dezorientarea în fața problematicilor vieții. Sentimentul de afectivitate paternă va fi sorgintea a numeroase opere de artă. Cu sinceritatea-i modestă, specifică, Tonitza afirma că nu a făcut altceva decât să-și picteze propriii copii „atâta vreme cât au fost mici”. Lucrări (portrete de copii) precum: *Catrina* (194), *Petru* (1915) și *Irina* (1917), cărora li se alătură *Nineta Gusti* (nepoata pictorului), au configurat în mare parte creația lui Nicolae Tonitza, dedicată vârstei inocenței. Astfel ei apar în lucrări precum: „*O floare între flori*”, „*Negustorul cel mic*”, „*Clovnul cel tânăr*”, „*Ciobănașul*”, „*Băiatul florăresei*”, „*Cap de fetiță cu broboadă albă*”, „*Irina*”, „*Katiușa lipoveanca*”, „*Portret de fetiță*”.

Cu spiritul său de fin observator, tatăl Tonitza (așa cum îl numeau colegii), îi urmărește la joacă, când dorm, când plâng, le ascultă strigătele și le analizează gesturile, le cercetează expresiile. Uneori copiii îi pozează fără ca ei să știe, alteori știu și stau nemișcați ore în șir.

Elementul distinctiv în portretistica copiilor lui Tonitza îl constituie ochii: rotunzi și catifelati – afundați în basmul propriu vârstei, istoviți, triști sau mirați, ochi care nu înțeleg nimic și care reprezintă porți deschise către propria lor ființă. Ochilor li se alătură buzele încremenite, Tonitza reușind astfel să creeze mici detalii ale unui univers psihologic.

Chipurile suave și inocente sunt pictate în tonalități calde și proaspete, iar în fundal postează un vas cu flori care reîntregește imaginea.

Astfel se conturează o operă unică în pictura românească, privind tematica prezentată.

Cap de copil, Constanța, Muzeul de Artă

„Culoarea e în funcție de ceea ce vrei să exprimi: ea trebuie să oglindească limpede sentimentul de bază pe care se clădește întreg tabloul; culorile pot să cânte, să și plângă, să se orchestreze reciproc.”

(N. Tonitza)

Un vis prea frumos!

ȘTEFAN DURLAI

COPILĂRIE

IFTENE CIORICIU

Copilărie, iubire fermecată,
Început al zborului spre infinit,
Sfântă sărbătoare, minune preacurată
Din blândul dor al mamei încolțit.

Copilărie, inedită fericire,
Eden în care visele împletesc
Frumoase, nebune, povești de zidire
Unde doar îngerașii împărătesc.

Copilărie, frenezia a culorilor
Noian de vise și povești
Lumea miraculoasă a micuților,
Spre împliniri și idealuri omenești.

Copilărie, zorilor dulce lumină
Lacrimă din soare, îngerilor de mătase,
Darului divin, cupă a harului plină
Copiilor, zâmbetul zânelor frumoase.

Copilărie, tainic început al sorții,
Mă însoțești în suflet pe al vieții drum,
Fraged izvor săpat în zorii dimineții
Chemându-mă, tu, mă ascunzi în zări de fum.

În prelungul timp, din noaptea polară,
Când cerurile se deschid și zeițele coboară,
Înveșmântate în straie de voal străveziu,
În culori de alabastru și liliachiu.
Când stelele cad pe Pământ, în rafale,
Și produc irizări, contopindu-se cu aurorele boreale,
Când Olimpul ne este aproape și zeii ne cheamă,
Să cinăm împreună, înfrățiți, fără teamă.
Când zânele cântă din harpe cu strune de argint,
Și coruri de îngeri se aud din „Corint”.
O voce ca un tunet străbate Universul,
„Pe om, l-am iertat, el este alesul!
Să-i pregătiți negreșit urcarea la cer,
Să nu se mai simtă nedreptățit și stingher,
Căci el este ultimul dintre creațiile mele,
Care rămăsese pe Pământ să-și spele păcatele grele.
Și vreau ca să-l am lângă mine, să fim împreună,
Căci a făcut câțiva pași pe calea dreaptă, cea bună.
Vreau ca Pământul să-l purific spre curățare,
Și apoi să-l redau celor merituoși, spre desfătare,
Fiind „Un al Doilea Rai” în Universul acesta mare”!

...

Auzind cuvintele sfinte ale Domnului, m-am cutremurat,
Aruncându-mă în genunchi la pământ, pe dată,
Văzând cum cerurile din fața mea se deschid,
Pomenindu-mă înconjurat de a îngerilor ceată,
Care mergeau cu trâmbițele în față, în cântece de preamărire,
Pentru Sfântul Dumnezeu și Iisus Hristos în prea slăvire!

...

Ooo!...Doamne! Ce vis frumos, ce încântare!
Îmi murmură buzele aceste cântece, în deșteptare,
Din somnul binecuvântat de „Pronia Cerească”
În zorile dimineții ce se reflectă cu dărnicie, în fereastră.

Gimnastica medicală la copii

DANIELA TEODORU,

Specialist în kinetoterapie și motricitate specială

Motto: „Cel care a avut copilăria luminoasă și fericită și-a adunat comoara nescată în care-și găsește mângâierea și în cele mai dureroase clipe ale vieții.”
(Wilhem Wundt)

Cu toții am așteptat cu emoții, trecerea celor 9 luni, pentru a ține în brațe roadele iubirii, prin venirea pe lume a copilului nostru. Ce poate fi mai frumos? Neștiind de multe ori ce ne așteaptă în parcurgerea noului capitol al vieții noastre. Dar tocmai asta este farmecul, întrucât ne lăsăm duși de val. Valul iubirii.

Chiar și pentru părinții cu experiență, primele luni de viață sunt perioade emoționante, pline de griji, frământări, deoarece fiecare bebeluș este altfel.

În primul an de viață al copilului, mulți părinți au nelămuriri cu privire la greutatea copilului, postura, vederea, auzul, alimentația, plânsul, somnul. De aceea colaborarea cu medicul este foarte importantă, pentru că el vă poate ajuta cu sfaturi și indicații. Chiar dacă vi se pare că este fragil, încă din primele zile ale vieții, este indicat ca după baia de dimineață și seara să ne „jucăm” făcând exerciții cu toate segmentele corpului. Aceste exerciții sau gimnastică medicală, nu se fac oricum. Nu trebuie decât să luăm legătura cu un kinetoterapeut, pentru a stabili un program de lucru, iar din 3 în 3 luni, făcute anumite teste de către specialist pentru a urmări reacția la ortostatism și reflexe.

Cunoașterea amănunțită a dezvoltării neuro-motorii a copilului normal are o deosebită importanță, mai ales că uneori constituie singurul element de diagnostic la un copil în primul an de viață. Pe măsură ce copilul se apropie de adolescență, apar schimbări în creșterea și dezvoltarea lui. Gândindu-ne numai la câte ore își petrec la școală, la calculator, îngrijorarea ne cuprinde treptat. Da, ar fi ideal să reușim să facem în așa fel încât să combinăm școala, calculatorul, cu sportul și mersul la un cabinet de kineto pentru a primi sfaturile cele mai indicate cu privire la postura copilului în bancă, ce trebuie să facă în mica pauză pe care o are la școală. Doar atât. De ce vi le recomand? Pentru că nu veți primi ajutor și sfaturi de la nimeni decât de la specialiști. Nu e totul să citești undeva, și gata să te crezi mai bun fără să ai cunoștințele necesare. Știți și voi la ce mă refer. Revenind la

subiect, din păcate, în școlile din țara noastră copilul trebuie să care acel ghiozdan care cântărește 4-5 kg, în bancă trebuie să stea nemișcat, iar în pauze dacă se poate tot în bancă trebuie să-și petreacă timpul. În anii din urmă era cu totul altfel. Dar, să nu devenim nostalgici.

Kinetoterapia – gimnastica medicală – are rolul de a corecta pozițiile vicioase ale copilului atât la școală cât și acasă. Educarea copilului pentru a avea o poziție corectă, trebuie corelată cu o înălțime corespunzătoare a scaunului. Poziția corectă este cu picioarele sub scaun și spatele drept lipit de bancă. Ghiozdanul trebuie purtat alternativ în mână sau în spate. Foarte bine este să-l îndrumați spre un sport precum înotul sau atletismul. Dar ce urmărim prin kinetoterapie?

- Normalizarea tonusului muscular;
- Antrenarea întregului corp în mișcare;
- Câștigarea mobilității articulare;
- Tratarea afecțiunilor aparatului locomotor;
- Corectarea atitudinii posturale vicioase și a modificărilor de ax a coloanei vertebrale deja instalate (cifoza, scolioza, hiper-lordoza sau spate plan);
- Reeducarea sensibilității;
- Relaxare.

Nimeni și nimic nu poate să facă fericit un părinte decât faptul de a-și vedea copilul sănătos, fericit, împlinit. Dar oare reușim noi ca părinți să fim creatorii fericirii copiilor noștri?

Urări de bine, sănătate, pace în suflet vă transmit.

Motto: „Copilăria este suvoiul de apă care izvorăște limpede și curat din adâncurile ființei și la care omenirea aleargă fără încetare să-și potolească setea idealurilor sale de dragoste, de bunătate, de frumusețe, de perfecțiune.”

(Francesco Orestano)

P.S. : Nu uitați să vă îmbrățișați copii, indiferent de vârsta pe care o au. Recunosc că sunt unul din copii norocoși care și acum la vârsta pe care o am, tatăl meu nu uită să-mi transmită dragostea și protecția lui. Dragoste și protecție de care am mare nevoie. Voi nu?

DESPRE ATLETISMUL BÂRLĂDEAN

PROF. LUCIAN BOLGAR

Clubul sportiv școlar Bârlad are în componența sa o secție de atletism care în decursul timpului, a realizat performanțe foarte valoroase. Deși suntem într-un oraș destul de mic cu o economie slabă, atletismul se ridică

că la nivelul orașului și al comunelor aferente descoperim în fiecare zi noi talente.

Atletismul se începe la o vârstă fragedă, undeva la 9-10 ani și se termină la vârste foarte înaintate. Este un sport care formează caractere, dezvoltă armonios corpul omului atât din punct de vedere fizic, cât și psihic.

la cel mai înalt nivel. Ținând cont de faptul că la nivel național sunt peste 500 de cluburi de atletism și peste 10.000 de atleți legitimați spun că ne-am făcut pe deplin datoria și ne-o vom face și în continuare datorită faptului

Din acest punct de vedere, aș enumera doar o parte din sportivii noștri ce au obținut rezultate deosebite în ultimii ani:

1. Lică Ion – component al lotului național de atletism și campion național al României, multiplu medaliat în probele de 3.000 m, 5.000 m, 3.000 m obstacole, cros. Participant la campionatul european de cros – Portugalia 2010;

2. Stamatin Andreea – componentă a lotului național de atletism, multiplă medaliată în probele de 1.500 m, 3.000 m;

3. Blioju Aura – componentă a lotului național de atletism și campioană națională a României, multiplă medaliată în probele de 1.500 m, 3.000 m obst., 2.000 m obst., cros;

4. Petrea Mihaela – multiplă campioană națională în probele de 1.500 m, 3.000 m, 5.000 m, 3.000 m obst., cros, alergare montană, semimaraton. Participantă la 7 campionate balcanice, 5 campionate europene și un campionat mondial. Multiplă campioană balcanică. A obținut locul 6, 7, 9 și 10 la campionatele europene și un loc 16 la campionatul mondial. Componentă a lotului olimpic de tineret.

5. Ioan Florin – component al lotului național de atletism și campion național al României, multiplu medaliat în probele de 800 m, 1.500 m, 3.000 m, cros.

6. Jitcovici Cătălin – multiplu medaliat în probele de 800 m, 1.500 m.

ZIUA COPIILOR PRIN MIȘCARE

PROF. BOGDAN SORIN JORA

Lumea minunată a copiilor nu ar putea fi completă fără joacă. De-a lungul anilor, copiii au dezvoltat foarte multe jocuri în funcție de condițiile sociale, nivelul de trai etc.

În zilele noastre, datorită precocității copiilor oferită de rapida dezvoltare a societății sub toate aspectele ei, oferă o multitudine de posibilități, jocuri simple sau derivate din sporturi cu mare priză. Copiii pot practica sporturi diferite în mod organizat, cu profesori specializați, prin metode și mijloace de învățare care să acopere nevoia de mișcare a acestora.

Orice copil trebuie să practice sport: de agrement sau de performanță ori de agrement. Datorită alimentației, mai bine zis a unei lipse de educație alimentară și a unor produse care doar păcălesc papilele gustative, a computerelor și a altor gadget-uri, organismul nu se mai dezvoltă atât de armonios. Atunci trebuie să intervină părinții și să îndrume copilul către o ramură de sport care crede că i se potrivește.

Practicarea exercițiilor fizice, în mod organizat sau nu, este esențială pentru creșterea rapidă și armonioasă a copiilor, iar aptitudinile pe care ei le dobândesc în acest timp contribuie la dezvoltarea lor ca adulți. Participarea la diverse activități fizice de la vârste fragede are consecințe psihologice benefice asupra copiilor, fiecare sport având beneficii proprii și punând accent pe anumite grupe musculare. De exemplu, baschetul îl ajută să se înalțe, atletismul formează o condiție fizică foarte bună, rugby-ul și handbalul formează oameni puternici, înotul ajută la modelarea unui corp armonios, puternic, tenisul ajută la concentrare și forță fizică, voleiul întărește musculatura picioarelor.

Modul organizat de practicare a exercițiului fizic oferă beneficii mult mai mari asupra stării mentale a copiilor, socializarea devine mult mai ușoară iar relațiile amicale se vor dezvolta mult mai repede.

Dar nu toți copiii sunt pasionați sau făcuți să urmeze o carieră sportivă și din nou intervin părinții.

Primul exemplu în orice domeniu, nu numai în sport, este cel din familie. Sportul făcut în familie și în mod regulat este mult mai distractiv și productiv decât cel făcut individual.

O componentă foarte importantă a ceea ce trebuie să facă un elev este petrecerea timpului liber. Alături de: lectura suplimentară, voluntariat, studierea unei limbi moderne etc., există și alte moduri de a face mișcare: gimnastică aerobică, kangoo jumps, pilates, plimbările pe role, badminton, plimbările pe bicicletă, plimbările cu skateboard-ul, patinaj de agrement, și multe altele, care făcute sistematic și combinate cu o alimentație sănătoasă, pot contribui la o dezvoltare fizică și mentală armonioasă.

Ziua de 1 iunie trebuie să fie plină de bucurii, surprize și multă veselie. Toate acestea se pot realiza și prin activități sportive sau întreceri sportive cu caracter amical unde toată lumea trebuie să câștige.

Astfel de zile pot constitui o ocazie foarte bună de a aduce,

în mai multe locuri, copii și maturi, care pot practica diverse sporturi, legând între ei prietenii, dragostea pentru mișcare va crește iar exemplul pe care maturii îl vor da trebuie să fie unul pozitiv.

Așadar, părinți, bunici, copii ieșiți și faceți mișcare! Nu lăsați să treacă nicio zi fără mișcare.

Discobolul (Discobolus) este o faimoasă lucrare din bronz aparținând sculptorului Myron și datează din perioada clasică a Greciei Antice, anii 460-450 î.Hr.

În Grecia Antică discobolul era una din probele pentatlonului, alături de cursa de alergare în viteză, aruncarea suliței, săritura în lungime și boxul. Aristotel remarcă: „*cei mai buni atleți practică pentatlonul, deoarece în corpurile lor puterea și viteza se combină într-o armonie frumoasă*”.

Unul dintre eroii mitici ai acestui joc a fost Perseu, care a ucis-o pe gorgona Medusa și l-a împietrit pe titanul Atlas ce va purta veșnic pe umeri bolta cerească. În timpul jocurilor organizate în Argos, Perseu aruncă discul de bronz până la nori; acesta cade în capul bunicului său Acrisios, împlinind astfel profețiile oracolului.

DESPRE FRUMUSEȚEA MATEMATICII

PROF. DUMITRU V. APOSTOLACHE

„Matematicile, privite corect, nu posedă numai adevărul, dar și suprema frumusețe, frumusețea rece și austeră ca aceea a sculpturii... de o puritate sublimă și capabilă de o perfecțiune severă, așa cum numai arta cea mai înaltă o poate manifesta.”

BERTRAND RUSSELL

Oricine dorește, poate constata cu ușurință, că viața din jurul nostru este plină de ... matematică. În fapt, totul în jurul nostru se bazează pe matematică. De la tabla înmulțirii, indispensabilă oricui, până la ultimul calcul făcut pentru a trimite o rachetă care să ajungă pe Lună, spre exemplu, și nu în altă parte. De la cumpărarea unei paste de dinți, la folosirea cardului pentru achitarea unor plăți și până la luarea unei decizii oricât ar fi ea de importantă.

În mod indirect matematica ne este utilă în căutarea unor argumente pentru judecățile pe care le facem oricând și oriunde. Ea ne dezvoltă gândirea independentă, deprinderea de a lucra independent, de a argumenta afirmațiile pe care le facem, dorința de a pătrunde totul, de a înțelege, de a lămuri, de a reține. Matematica ne ajută să ne însușim metode și tehnici de muncă intelectuală necesare în pregătirea unor examene, dar și în formarea propriei personalități. Ea ne oferă exerciții, probleme și activități care au siguranță, pot trezi un interes deosebit și ne pot fi de un mare folos. Rămâne numai să vrem să le efectuăm cu răbdare, cu pasiune, cu toată atenția noastră.

Tânărul care se pregătește să părăsească liceul cu gândul la o anume profesie are posibilitatea ca, ajutat de matematică, să-și fixeze câteva puncte – reper în privința culturii și să înțeleagă ce este și ce nu este important să învețe pentru a-și educa gustul estetic.

Cine poate cultiva pasiunea de a înțelege mai bine anumite lucruri decât matematica? „Viața din jurul nostru cuprinde matematică întocmai cum aerul cuprinde oxigenul”, spunea cineva.

Oare nu este acesta un motiv suficient pentru a iubi matematica, pentru a dori să ți-o însușești? Pentru a încerca să-i înțelegi frumusețea?

Un alt motiv pentru a dori să ți-o însușești ar fi respectul față de profesor în general și față de cel de matematică în special. Respectul, să nu uităm, se manifestă concomitent și obligatoriu în cel puțin trei direcții: față de persoana sa, față de munca sa și față de cerințele sale, cerințe care, cu siguranță, se vor răsfrânge pozitiv asupra elevului. Profesorul, indiferent de specialitate, este ghidul, făclierul fiecărui elev din clasa la care predă. El nu dorește, cu siguranță, niciodată răul, nici chiar atunci când este nevoit să pedepsească un elev, ori să ceară ajutorul părinților acestuia în vreo problemă de educație. Cine

poate cultiva pasiunea de a înțelege mai bine anumite lucruri decât matematica? Cine dintre noi nu a admirat pe adevărații Feți-Frumoși (olimpicii la matematică) zburdând pe stadionul întemeiat de Pitagora – matematica?

Există un motiv mai frumos, mai convingător pentru a iubi matematica și frumusețea ei?

Matematica continuă să rămână plină de inedit. Cu cât vei studia mai atent și mai asiduu matematica, cu atât mai mult vei fi atras de rigoarea și acuratețea raționamentului.

„Matematica are o valoare estetică la fel de pregnantă ca cea a muzicii sau a poeziei”, spunea J. P. KING. În prezent este greu să găsim un om cult care să fie cu totul insensibil la seducția estetică a matematicii. E drept, este extrem de dificil ca să definim frumosul în matematică. Lucrul acesta însă este tot atât de adevărat pentru orice formă de frumos.

Cum oare să înțelegi frumusețea specială a matematicii? Pentru a vedea și simți trebuie să te pregătești ca pentru o sărbătoare. Trebuie să crezi condițiile necesare și suficiente pentru ca ea să te poată cuceri. Mai întâi trebuie s-o privești cu atenție și interes și s-o primești cu mintea și cu sufletul. Trebuie să fii pregătit pentru a o primi în inima ta. Atunci, cu siguranță, te va cuceri și îți va deveni o prietenă adevărată. Odată pătrunsă în tine te va ajuta, fără nicio problemă să gândești și să trăiești prin ea. Accesul la frumusețea ei superbă trece prin Cultură. Literatura, muzica, artele plastice, teatrul, filmul, televiziunea, fac și ele parte din viața unui matematician. Toate acestea sunt ocazii speciale pentru ca matematicianul să iasă din laboratorul minții sale.

Pe de altă parte, satisfacția pe care ți-o dă o nouă teoremă sau teorie este comparabilă cu satisfacția pe care o încerci în sala de concert sau într-o expoziție de artă plastică, satisfacție estetică. Și dacă nu ai cultura umanistă îngemănată cu cea științifică, e greu să-ți înțelegi propria profesie.

Matematica îți poate activa, în același timp, un link, cu care să ai cu totul o altă înțelegere asupra unei simfonii de J. HAYDN, W. A. MOZART, LUDWIG van BEETHOVEN, GEORGE ENESCU, PASCAL BENTOIU, SERGIU CELIBIDACHE, ori a unei sonate de F. SCHUBERT, FREDERIC CHOPIN, F. LISZT, F. M. BARTHOLDY, ca și asupra unui concert de A. VIVALDI, G. FR. HÄNDEL, J. S. BACH. Este posibil ca ascultând pe un oarecare compozitor din cei enumerați mai sus, sau oricare altul, să ți se lumineze ceva din ceea ce tu, ca matematician,

te chinui să înțelegi. Dar, când ești elev ori student, ca să poți iubi matematica nu trebuie să ții seama de cantitatea de „lacrimi ale străduinței” (bobițe de sudoare), pe care le verși atunci când te pregătești, când înveți lecția, sau când îți faci tema. Numai în acest mod vei face pași spre înțelegerea frumuseții matematicii și nu ți se va mai părea o „Punte a Suspinelor”. Cu mult timp în urmă matematica a devenit o țară în sine, cu legile, regulile și obiceiurile ei. Dacă ai Pașaportul pentru ea, nu-ți rămâne decât să te bucuri de statutul tău și să te lupți să-l păstrezi. Numai gustând dintr-o plăcintă poți afirma dacă este bună sau nu.

Matematica este plină de forță și temperament. Ea încântă pe toți cei ce o slujesc, indiferent de meridianul sau paralela pe care se află, continuând să rămână un factor de maximă importanță în ceea ce privește oxigenarea gândirii.

FORMULA UNIVERSALĂ

ZÂNA ANGHELUȚĂ,
pensionar

Prea multe formule pentru un elev de gimnaziu, fie el și premiant. Formulele aflării perimetrului poligoanelor, a ariilor acestora, a volumelor corpurilor geometrice, ca să enumăr doar câteva dintre formulele pe care trebuie să le rețină un școlar și nu numai.

N-ar fi bine să existe o singură formulă pentru a afla cele de mai sus? Dacă până acum nu ați aflat, să știți că există FORMULA LUI SIMPSON, formulă cunoscută și sub denumirea de FORMULĂ UNIVERSALĂ, folosită în geometria în spațiu (pentru calcularea volumelor) și în geometria plană (pentru calcularea ariilor).

Această formulă este: $V = \frac{h}{6} (b_i + 4b_m + b_s)$,

unde h = înălțimea corpului

b_i = aria bazei inferioare

b_m = aria bazei medii

b_s = aria bazei superioare.

Cu ajutorul acestei formule se pot determina volumele cilindrului, conului, trunchiului de con, al oricărei prisme, piramide sau trunchi de piramidă, chiar al sferei.

De asemenea, cu ajutorul formulei lui Simpson se pot calcula ariile triunghiului, dreptunghiului, pătratului, paralelogramului, trapezului..... În acest caz, formula este :

$A = \frac{h}{6} (b_i + 4b_m + b_s)$,

unde h = înălțimea figurii geometrice plane

b_i = lungimea bazei inferioare

b_m = lungimea bazei medii

b_s = lungimea bazei superioare.

Încercați și vă veți convinge!

Colțul meu de rai

Mă numesc TUDOR M. MUNTEANU.

Abia de-am împlinit trei ani și deja mă aflu într-o lume anume făurită pentru mine, într-un colț de rai, unde să mă joc, să fac ghidușii, să învăț, să caut și să găsesc răspunsuri, un loc fermecat, care mă inspiră, mă stimulează, îmi oferă variate soluții, căi, perspective.

Mă aflu înscris la grădinița Murgeni, județul Vaslui, la clasa doamnei educatoare Teodora Costea Cazacu și sunt la început de drum și calea ce mi se așterne în față pare să fie una dreaptă, bună, lină, clară, presărată cu lumină, cu frumos, cu bunătate și multă iubire. La capătul acesteia voi asista la propria mea devenire: omul ce va fi să fiu, acela pe care părinții și dascălii mei, societatea l-au plăsmuit.

Cu siguranță nu voi dezamăgi pe nimeni.

Măria Sa puiul de om

EDUCATOR TEODORA COSTEA CAZACU

Sucursala Șuletea

Mult a mai iubit Dumnezeu pe om, de l-a creat prin fiul său, **CUVÂNTUL**, înzestrându-l cu un trup armonios clădit, perfect funcționabil în care poate sălășlui însăși **VIAȚA**, cu un creier performant cu care să-și poată conduce întregul destin, prin inteligență, creativitate, fler și putere de muncă, dăruindu-i de asemenea o inimă, doar cât mărimea propriului pumn, dar atât de încăpătoare, în care să-și adăpostească toate împlinirile, toate sentimentele, primordială fiind **IUBIREA** sub toate formele ei, secretele, pitite prin cămășile și colțurile ei ascunse, toate emoțiile pozitive și negative, înzestrându-l de asemenea, cu puțința de a procrea, perpetuând specia veacuri de veacuri evoluând viața pe pământ generații după generații.

Puiului de om, Dumnezeu i-a hărăzit o zi anume, ca dată de naștere, o identitate, un destin propriu, picurându-i prin vene sângele de origine parentală înnobilit cu un **ADN** unic. I-a mai picurat puiului de om, din dragostea sa divină, nevoia de a iubi și de a fi iubit, ocrotit, gingășia, inocența, dragălașenia, frumusețea fără de margini, gânguritul melodios, zâmbetul candid, lacrima pură, cristalină, privirea mângâietoare, iscoditoare ...

Întreaga mea carieră s-a învățat în jurul Măriei Sale, copilul. O profesie mai frumoasă, spun eu, nu există! Pândesc puiul de om încă din brațele mamei, la prima sa ieșire prin lume. Cât de frumoasă e orice mamă, purtându-și cu mândrie pruncul la sânul său! Ai văzut vreodată floarea înrourată din grădină, încărcată de boboci, gata – gata să se deschidă? Așa ne apare în față și imaginea mamei, purtându-și semeț prin lume pruncul, odorul sfânt.

Ei bine, acea făptură plăpândă cu ochii mari, larg deschiși spre lume, lacomi să cuprindă totul în jur, să vadă, să înțeleagă, să cunoască tot ce se petrece în preajma ei, își oprește privirile și asupra mea, ținându-mă câteva clipe, de parcă ar fi descoperit deja în adâncul meu, acea sfântă strălucire, **iubirea pentru copii!** Iubirea care îmi umple sufletul de o viață întreagă. Acea privire mângâietoare îmi dă putere, curaj, mă face să mă simt onorată, de parcă, însăși regina Angliei mi-ar fi dat atenție! În comuna mea, Șuletea, întâlnind pe ulițe mame și copii adesea, mă fac să mă opresc din drum, să-i admir, să-i mângâi cu vorbe dulci, pregătindu-l pe pui, familiarizându-l cu ideea că mâine – poimâine va pași spre grădiniță și acolo va da de mine – educatoarea, cei va îndruma pașii spre lumină.

Copilul de la sat este sfios, retras, cuminte, timid, cu privirile plecate ... A auzit și el despre iedul cel mic al caprei și despre lupul și Scufița Roșie, i-au fost șoptite serile, la culcare, înainte ca ochisorii să i se îngâne cu somnul, de către bunica iubitoare. Acest copil, poate nu a avut prilejul să răsfoiască o carte cu poze, sau să vizioneze un desen animat, poate că nici măcar nu are un televizor... Dar deschide ușa grupei mici de la grădinița Murgeni – Vaslui, o grădiniță urbană și ai să vezi peste ce dai acolo... Vei găsi personaje din desene animate, fel de fel de monstruleți, dragoni, dinozauri uriași. M-am trezit deodată trasă când spre stânga, când spre dreapta, „apărată”

fiind când de o „gorilă”, când de alta în urlete înfriorătoare.

- Este doamna mea, spune Ianis Răcășanu.

- Ba este doamna mea și o apăr de un monstru ca tine! urlă cât îl ține gura Ianis Gabriel Radu.

Puțin a lipsit să nu mă trezesc aterizând pe jos.

Copilul de la oraș: dezvoltat, îndrăzneț, expansiv, fără rețineri, elevat, dar mai răsfățat, greu de oprit și greu de adaptat la programul grădiniței, foarte dinamic – argint viu... Perioada de acomodare a acestora la grădiniță a durat

până aproape de Crăciun, nicidecum doar două săptămâni, cât spune planificarea preșcolară. Credeam că s-au acomodat cu mine, cu programul, când auzeam izbucnirile lor disperate. Maria își „punea avariile” strigând din răsputeri:

- Mamaiaaaa ... Vreau la mamaiaaaa!

Ca să o potolească alerg la domnul învățător Trif Cătălin.

- Ajutor! N-o pot stăpâni pe Măriuca!

Acesta vine urgent în clasa mea, îngenunchiază în fața Mariei, o îmbrățișează părintește și nu știu ce vorbe magice îi șoptește căci pe dată Măriuca devine calmă, zâmbitoare. Nu tăcea bine Maria, că se apuca Tudor de strigat, mult mai puternic, doar era bărbat:

- Tata meu! Vreau la tata meu! ...

Îl potoleam cu greu, după care mă interpela:

- Oare părinții mei mă mai iubesc? Oare sunt fericiți cu mine? ...

Nu trece mult că începe Ianis Gabriel Radu, amintindu-și că mătușa lui Marilena, nu mai e demult în clasă, că s-a strecurat de câteva minute bune, plecând acasă; Iarma făcută de Ianis mă scoate din clasă. În ajutor îmi vine Ionica, femeia de serviciu, care îl ia pe Ianis în brațe spunându-i cine știe ce minciuni, potolindu-l.

Mă simțeam inutilă, depășită de situație. Cel mai greu

mi-a fost să-i pot așeza pe un scăunel, să stea măcar cinci minute la masă. Colegele educatoare Marieta și madam Șerban mi-au sărit în ajutor și cu toatele, multe zile ne-am „luptat” să-i putem obișnui să stea pe un scăunel să fie atenți măcar cinci – zece minute.

Ei, copii năzdrăvani de oraș! Astăzi trăiesc și mândria de a fi realizat succese mari la clasă ... Copii au repertoriu vast de poezii, cântece, jocuri. Au caiete model de activități practice. De la tipul specific de desen – mazăgălitura (la vârsta lor) – unii dintre ei realizează peisaje în care apare și figura umană, picturi, desenul în cariocă...

Mă întreb unde e vremea când nu știam de unde să-i abordez, prin ce să-i atrag, pe când văzându-i că sunt doar personaje din desen animat „îi scoteam la păscut iarbă”, iar ei încântați de idee „pășteau” în serios, lăsându-mi și mie câteva momente pentru a-mi trage sufletul, apoi le stingeam lumina

spunându-le:

- E noapte. Animăluțele dorm și visează. Să nu cumva să aud sforăituri sau părtețeli!

Asta îi amuza atât de tare încât fiecare se întrecea pe sine sforăind cât de tare puteau.

Năzdrăvanii mei copii! Ce cale lungă am parcurs împreună, de la 13 septembrie și până azi. Câte peripeții!

Strig fericită catalogul. Blănaru Elena Larisa, Goga Andrei, Munteanu M. Tudor, Radu Florin Cristian, Radu Ianis Gabriel, Ciobanu Consuela, Răcășanu Ianis (cel mare), Stan Alexandru, Teodorescu Alin, Ureche Maria Nicoleta ... Dragii mei copii! Ce grea va fi despărțirea de voi, la finalul anului școlar!

Dumnezeu să vă ocrotească și să vă binecuvânteze pe toate cărările pe unde pașii vă vor purta!

ȘCOLĂRIȚA CEA MICĂ

Era odată o școlăriță pe nume Maia. Ea era cea mai mică din clasă, și de asta toți colegii ei o poreclau în mai multe feluri: Prichindeaua, Piticul clasei... și tot așa.

Sărmana fată, mereu când ajungea acasă mai dădea apă la șoricei, și mereu îi spunea mamei sale:

- Mamă, nu mai suport! Înțeleg, o dată, de două ori mă poreclesc, dar de acum o fac mereu! îi spuse fata, într-un lung șir de plânsete.

Dar, într-o zi, mama îi întoarse vorba, spunând:

- Nu mai plânge! Singura metodă prin care poți crește e să stai afară și să sari coarda! Tu stai mereu în casă! Mă duc chiar acum să-ți iau o coardă!

Din momentul în care Maia primi coarda, mica școlăriță stătea afară câte cinci ore, și nu pentru că voia să se înalțe mai repede, ci pentru că după mai mult timp, chiar începu să-i placă.

Și așa, după un an de sărit coarda, colegii nu i-au mai spus Maiei Piticania clasei și nu s-a mai îmbolnăvit vreodată, deoarece știm cu toții că mișcarea în aer liber ne face sănătoși.

Angheluță Diana - clasa a III-a A, Școala Gimnazială „G. Tutoveanu”, Bârlad, Învățător – Stratulat Adina

NĂZDRĂVANUL

Pisoiașul meu iubit,
S-a cam obraznic.
Când era mai mititel
Era cel mai cuminte.
Acum mare s-a făcut
Și năzbâții a început:
Pe pervaz el s-a urcat
Și ghiveciul mi l-a spart.

Supărată, l-am certat
Și afară eu l-am dat.
Nu a stat prea mult hoinar
Că a venit la mine iar.
Și i-am spus: „Să fii cuminte!
Că, dacă te porți frumos,
Îți voi lua zgărdită nouă
Și vei fi mai arătos!”

Tureacă Karina, clasa a II-a B, Înv. Șolcă Geta

UNDE SE ASCUNDE COPILĂRIA?

PROF. MIHAELA PLEȘU

PROF. ANA-MARIA BEJENARU

Grădinița cu Program Prelungit nr. 5 Bârlad

Grădinița „CLOPOȚEL”

Stau uneori și mă gândesc unde s-a ascuns copilăria? Unde stau pitite amintiri vechi legate de toate năzbâtiile pe care le făceam fără a ne gândi, nici măcar pentru o clipă, la urmările lor? Unde sunt anii în care zâmbetul poznaș ne apărea pe față, ca din senin, la prima adiere a vântului, la mângâierile apăsate ale unui pisoai sau cățel care, mai apoi, nu mai reușeau să scape din mâinile fragede și jucăușe de copil, fără a fi trase de urechi sau de coadă, la gândăceii

rebeli neobosiți și neliniștiți.

Unde să fie oare acum copilăria? Este tot aici, în inimile noastre, deoarece „Copilăria este inima tuturor vârstelor”, cum spunea Lucian Blaga, dar este mare păcat că noi nu mai avem timp să o căutăm și să o găsim decât foarte rar, atunci când în familie apare un nou chip gingaș care ne șterge de pe față figura crispată, plină de griji, planuri nereușite și ne înșeninează viața cu zâmbetul său naiv, curat, îngeresc.

Desen de Maria Zaharia

pe care-i urmăream cu sufletul la gură înaintând rapid prin iarbă, vrând parcă să ne urmeze sau să se ia la întrecere cu noi, la vederea chipului duos al mamei care, și atunci când ne certa, vorbele sale tot a blândește răsunau, la chipul luminos brăzdat de riduri al bunicii care știa întotdeauna să ne aline cu cele mai meșteșugite vorbe. Ce să mai spun de tata... care inventa povești nenumărate atunci când voia să ne culce la prânz, povești ale căror eroi eram chiar noi, descoperire pe care o făceam la finalul istorisirii când, obosit de atâta vorbă, tata adormea în timp ce noi fugeam în drum la joacă unde ne așteptau alți mici

Copilăria este încă în ființa noastră și va rămâne până la ultima suflare, depinde de noi dacă vrem sau nu să o scoatem cât mai des la iveală, să o lăsăm să ne îndrume viața către lucruri simple, naturale, către mici bucurii care de multe ori sunt mai valoroase decât o mie de comori. Copilăria însăși este o comoară pentru cine știe să o prețuiască. De fapt, vorbim despre valorile morale pe care le învățăm din cea mai fragedă vârstă și pe care nu ar trebui să le uităm sau să le ignorăm toată viața noastră.

Cine nu ar vrea să rămână cu sufletul curat, cu inima deschisă, cu bunătatea în priviri, cu puterea de a ierta într-o

clipă, cu bunăvoința de a împărți cu alții bunurile sale, cu neputința de a pune la cale răutăți ireversibile, cu modestia, prietenia, înțelepciunea de copil gata să ierte oricând și pe oricine, indiferent de greșeala săvârșită.

Să nu uităm nicicând vorbele marelui nostru povestitor Ion Creangă: „Hai mai bine despre copilărie să povestim, căci ea singură este veselă și nevinovată. Și, drept vorbind, acesta-i adevărul. Ce-i pasă copilului când mama și tata se gândesc la neajunsurile vieții, la ce poate să le aducă ziua de mâine, sau că-i frământă alte gânduri pline de îngrijire. Copilul, încălecat pe bățul său, gândește că se află călare pe un cal din cei mai strașnici, pe care aleargă, cu voie bună, și-l bate cu biciul și-l strunește cu tot dinadinsul, și răcnește la el din toată inima, de-ți ia auzul; și de cade jos, crede că l-a trântit calul, și pe băț își descarcă mânia în toată puterea cuvântului...”

Așa eram eu la vârsta cea fericită, și așa cred că au fost toți copiii, de când îi lumea asta și pământul, măcar să zică cine ce-o zice.”

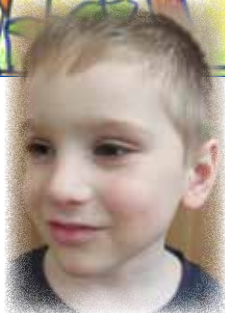
Este mare păcat că astăzi copiii nu se mai bucură de adevărata copilărie, nu mai știu jocurile de altădată care te făceau fericit, jocurile în aer liber, jocurile în care puteai comunica direct, față în față cu coechipierii, unde învățai să câștigi dar să și pierzi, fără a fi lovit în demnitatea ta, fără a fi provocată o tragedie.

Haideți să-i ajutăm pe copiii noștri să vadă în calculator un instrument de care ne ajutăm în munca noastră și nu un prieten nedespărțit, să-i ajutăm să se bucure de frumusețile naturale ale acestei vârste, de jocuri și spiritul copilăresc.

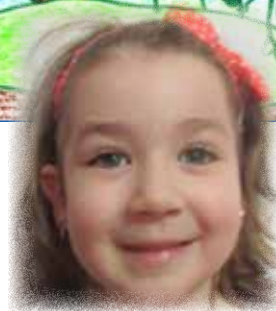
Parafrazându-l pe Francesco Orestano, putem da o definiție minunată a copilăriei: „Copilăria este șuvoiul de apă care izvorăște limpede și curat din adâncurile ființei și la care omenirea aleargă fără încetare să-și potolească setea idealurilor sale de dragoste, de bunătate, de frumusețe, de perfecțiune.”

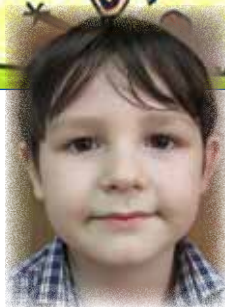
CULCEVICI VLAD,
4 ani și 6 luni

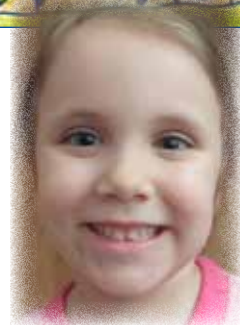
ZALDEA MIRUNA,
5 ani

PINTILIE MATEI,
6 ani

IACOMI ADRIANA,
6 ani

Zaharia Maria,
6 ani

DIACONU IOANA,
6 ani

Două lacrimi

VLADIMIR FANTU,
elev clasa a III-a

Într-o zi, un băiat dădu drumul la două lacrimi pentru că primise o notă mică.

Una din lacrimi căzu pe pagina caietului, iar băiatul o șterse repede. Cealaltă – pe bancă. Ea alunecă spre florile roșii din fereastră. Drumul îi fu barat de un copil care ieșea în recreație. Joaca din curtea școlii era mai tentantă decât lupta cu o lacrimă, așa, că a lăsat-o în pace. Bucuroasă, lacrima și-a continuat drumul. A ajuns lângă ghiveci. Din spatele lui apără o insectă. Lacrima, speriată, fugi în celălalt capăt al pervazului. Se piti după un mototol de hârtie. Stătu acolo până nu s-a mai auzit bătaia din aripi a insectei ce a ieșit pe fereastră.

Lacrima vedea florile roșii cum se ofilesc. Porni din nou spre ele. Norocul a făcut să nu fie strivită de o bucatică de cretă aruncată de un copil. Și-a tras sufletul și, cu ultimele puteri, sări în ghiveci. Florile și-au revenit, căpătându-și culoarea lor vie, iar frunzele s-au înverzit pe dată atinse de stropii minusculi de lacrimă.

Băiatul a văzut această minune și a gândit că lacrima sa a umezit pământul uscat din ghiveci. A spus acest lucru colegilor veniți din pauză, dar ei nu l-au crezut, spunându-i că imaginația-i joacă o festă.

De atunci băiatul privește cu drag florile din fereastră, având grijă ca vraja lacrimii să nu dispară.

POVESTEA LĂCRĂMIOARELOR

VERONICA MICLE

Floricelele mult smerite
Pe sub tufe tănuite,
S-au ascuns de ochii lumii
Și de cursele minciunii.

Ele-n liniștea lor mare
Au privit din depărtare
Rele-n lume câte sunt,
Chinuri câte-s pe pământ

Și când ceasul de-nflorire
Le sosi, fără de știre
O durere le-a cuprins
Și din sânul lor aprins,

Șir de lacrimi, lăcrămioare,
A curs lin, răcoritoare
Iar din lacrimi până-n zori
S-au făcut gingașe flori.

O PLIMBARE PRIN PARC

IONELA - LOREDANA ROTARU,
elevă clasa a V-a

E iarnă... E iarnă doar în calendar. Ies din satul bunicilor mergând spre miazăzi. La vreo zece minute de mers pe jos ajung la poalele pădurii. Știam că n-am să văd mulțimea multicoloră a florilor, n-am să aud trilurile păsărilor și poate nici un iepuraș nu-mi va tăia calea... Și asta chiar voiam: să fiu singură cu pădurea. Așa îi voi putea spune că l-am cunoscut și eu pe acel băiat care i-a scrijelit trunchiul și i-a stricat cuibul păsării, care-i ținea de urât în zilele ploioase când copiii fugeau spre casă.

Intru în pădure ca într-o catedrală. Copacii își poartă cu mândrie crengile părăsite de frunze. Ce multe cuiburi prinse în căușul ramurilor! Cerul limpede se oglindește în chihlimbarul apei rămasă în găoacea frunzelor.

Mă sfiesc să calc pe covorul umed și pășesc pe cărarea care duce la izvor. Caut cu privirea un loc uscat unde să mă așez. Zăresc la câțiva pași de mine un pâlă de flori de filimică. Petalele de un galben-aprins sau de un portocaliu limpede zâmbesc la soarele care le-a împrumutat lumină și culoare. Flori în pădure în preajma Crăciunului?! Da! Acum înțeleg de ce pădurea este atât de mândră. Ea nu plânge după frunzișul potopit cu aur și rubin, nici după păsările cântătoare care au părăsit-o doar pentru câteva luni...

Ramurile golașe se lasă mângâiate de razele soarelui care ajung până la florile de la rădăcină. Cuiburile adună în ele culoarea cerului senin, dând-o ochișorilor păsărilor.

O creangă îmi atinge obrazul, ștergându-mi o lacrimă, cea din urmă LACRIMĂ DE SINGURĂTATE.

Lumea ta, copilărie...

PROF. ÎNV. PREȘC. VIORICA BOTOȘENEANU

„Cea mai dragă-i dintre toate,
Are zmeie de hârtie,
Și baloane colorate...”

Copilăria trece pentru fiecare dintre noi, pentru copiii noștri... și rămâne doar o amintire, ceva frumos care a trecut atât de repede... Și totuși, fiecare copil merită ceea ce este mai bun... merită o copilărie însoțită, colorată, plină de mângâierea, ocrotirea și atenția părinților.

Copilăria este singurul moment al vieții în care trăim totul la maximă intensitate, în care plângem și râdem în aceeași zi, în care ne supărăm și iertăm după câteva momente... în care suntem singuri și totodată cu toată lumea... o copilărie de care ne aducem aminte toată viața...

Copilul trăiește în lumea sa plină de veselie, de jocuri și lipsită de griji. Cine își aduce cu drag aminte de copilărie înseamnă că a avut o copilărie fericită și magică. Perioada copilăriei ne aduce aminte să fim copii ... puri, lipsiți de răutăți și de griji.

Inocența care însoțește vârsta copilăriei surprinde mereu prin surâs și candoare. Copiii au felul lor de a vedea lumea și sunt singurii cărora nu le este frică de viitor. Își zidesc fericirea pe visuri, iar poveștile și basmele în care binele învinge răul fac parte din realitatea lor. Toate gândurile mărețe, toate invențiile cu adevărat importante au izvorât cândva din sufletul unui copil care a visat.

Copilăria mea a fost o poveste frumoasă, un adevărat vis, cu zile binecuvântate, fericite și fără griji alături de familia mea.

Stau și mă gândesc la relația dintre copii și părinți. Unii dintre noi au noroc să trăiască o copilărie adevărată și fără griji, alții însă, cei defavorizați de soartă sunt împovărați de neajunsurile vieții și se transformă vrând nevrând în adulți cu trup și minte de copil. Și ...ce păcat să privezi un mic îngerăș de această viață frumoasă.

Vârstele mici constituie baza personalității. Așa numita educație timpurie care se adresează copiilor, de la naștere până la 6-7 ani, este o necesitate în contextul social actual, deoarece acum, copiii au cea mai rapidă dezvoltare, iar a investi în copil, la vârstele cele mai fragede, duce la dezvoltarea lui sub toate aspectele. Aici intervine rolul deosebit de important pe care-l are în acest sens, grădinița și importanța frecventării acesteia.

E minunat să trăiești în fiecare zi noi experiențe, mai ales atunci când ai primit șansa de a crește într-o instituție minunată cu oameni minunați, caracterizați prin profesionalism, dăruire, dragoste pentru copii și respect pentru meseria lor, pentru că așa cum spunea un mare

pedagog: „Omul nu poate deveni om decât dacă este educat.”

Jocul este vital pentru relația părinte-copil, dar și pentru relația dintre un adult și un copil. Jucându-te cu copilul tău devii prietenul lui, îi capeți încrederea și îți va împărtăși „secretele” sale. Ajungi să îl cunoști mai bine decât ți-ai imagina. Jocul este cea mai eficientă cale de învățare și disciplinare a copilului, de cunoaștere și apropiere a lui, de educare a copilului în spiritul valorilor morale și estetice. Dacă vrei să-ți cunoști copilul și să ți-l apropii, să-l înțelegi și să-i dai șansa de a te cunoaște, joacă-te cu el. De dragul unui adult care se joacă frumos cu el, copilul poate face tot ce acesta îi cere, fără împotrivire. E minunat că în fiecare dimineață să întâmpini peste 20 de prichindei plini de viață, cu cele mai sincere și clare priviri, iar peste zi să auzi de multe ori spunându-ți „Mama”.

Acum, copiii au cea mai rapidă dezvoltare, iar investiția în copil, la vârstele cele mai fragede, duce la dezvoltarea lui sub toate aspectele. Aici intervine rolul deosebit de important pe care-l are în acest sens, grădinița și importanța frecventării acesteia.

COPILĂRIE MAI STAI !

VIORICA BOTOȘENEANU

Soarele-și ia la revedere de la Lună,
Soarele-și ia la revedere de la zi.
Așa separă Zeul lumina de-ntuneric
C-un început de noapte, c-un început de zi.

O rază de lumină pe pleoape se așează
Și mă anunță iată, că ziua a-nceput.
Și un apus de soare amurgul înroșește
Ce mă anunță iarăși, că noaptea va veni.

Soarele-și ia la revedere de la Lună,
Soarele-și ia la revedere de la zi.
Doar amintirea noastră rămâne împreună.
Spunând copilăriei să stea, c-abia e zi.

CĂPȘUNA

ANETA MATEI

După ce veni din piață
Gospodina grăbit pune
În două castronele albastre
Două kile de căpșune.
O căpșună mai isteasă
S-a dat jos din castronul
Fiindcă avea ceva să-i spună
Lui frumosu' Căpșunel.

Căpșunel era alături
În celălalt castronul
Se-ntreba ca fiecare
Ce-o să se-ntâmpale cu el!

Când îl revăzu căpșuna
Se înveseli pe loc:
Hei, ascultă, Căpșunele,
Tu n-ai vrea să fii compot?

Haide, spune, vrei să fii
Să ne pună gospodina
În cănițe la copii?
Nu, n-aș vrea să fiu compot
Să m-alerge prin cănițe
Și prin zeamă să înot!

- Mai bine am fi dulceață!
Zise-n cor alte surate.
- Nu v-am întrebat pe toate!
Eu lui Căpșunel i-am zis!
Dacă vrea sau nu el să-mi răspundă,
Dar acuma clar, deschis,

Despre voi ce pot să spun
După cât sunteți de acre
Mai aveți și fața creasă
Mă-ndoiesc că gospodina
Va face din voi dulceață!

- Ia, ascultă domnișoară!
Zise una cu dispreț
- Ai venit cu mult tupeu
Ne jignești, ne faci de-ocară,
Ai noroc că numai eu
Am fost și rămân o doamnă
Că ți-aș arăta eu ție...

Dar mai bine îmi vād de treabă
Și nu te mai bag în seamă.

Fiindcă cearta e pe el
S-a gândit să intervină
Și faimosul Căpșunel:

- Gata! nu vă mai ascult!
M-am gândit și-am hotărât:
Tot dulceață ar fi mai bine

Aș avea și-un alt statut
Ce-s-ar mai mândri cu mine gospodina
Și m-ar pune la păstrat
În cămară sus pe raft!

Deci nu vrei să vii cu mine?
Bine! și se-ntoarse furioasă
Tocmai atunci și fetița
A ieșit grăbit din casă.
Imediat văzu căpșuna
Ce era încă pe masă:
- Uite, mamă, ce căpșună!
Ce să fac cu ea?
A... cred că mi-a căzut din mână!
Spal-o bine, fata mamei!
Și mănânc-o, draga mea!
Și-așa căpșuna noastră
Cât era ea de isteasă,
N-a avut noroc să fie
Nici compot și nici dulceață!

„Jocuri de copii” de Pieter Bruegel cel Bătrân (n.ca. 1525, Kempen - d. 18 septembrie 1569, Bruxelles), ulei pe lemn de stejar. Tabloul, pictat în 1560 se află expus la Muzeul Kunsthistorisches, Viena, și reprezintă o scenă complexă, pe o stradă, unde peste 250 de copii se joacă cu butoaie, cercuri de butoaie și alte obiecte ce devin jucării pentru aceștia.

Eminescu

S-a născut în zi de iarnă
Dar cu soare în privire
Și cu el au vrut să cearnă
Vers cu vers, geniu, iubire.
Eminescu e un sfânt
Peste „râu” și „ram” stăpân,
Purtătorul de cuvânt
Al poporului român!
Ca un vis încremenit,
Ca o spaimă împietrită,
Între plus și infinit,
Duce versul pe orbită.
El în liniște coboară
Și cu drag ne străjuiește
E Luceafărul de seară,
Și o lume îl cinstește!

**Modiga Miruna, cl. a VII-a B,
Școala «G. Tutoveanu» Bârlad,
Prof. Căruțașu Cristina**

1 Iunie- Ziua Internațională a Copilului

PROF. OLGA PANȚUROIU

membru al C.A.R.P. „Speranța” Pucioasa,
județul Dâmbovița

Copilăria, cea mai frumoasă dintre vârste, rămâne simbolul inocenței, al purității și al candorii, simbol care ne amintește de starea de început a omului edenic, cel fără de păcat. De aceea, în tradiția creștină, îngerii, sunt reprezentați sub înfățișarea unor copii frumoși și senini, cu aripi de lumină, deschise spre cerul înalt. Imaginea unui copil, devine astfel, un simbol al biruinței luminii, o izbândă a frumuseții, ivită din iubire, din dragoste de viață.

Sărbătorim în fiecare an, Ziua copilului, o zi care stă sub semnul bucuriei și al împlinirii.

Împovărată de soare și lumină, vara îi așteaptă cu daruri, pentru că și ei sunt un dar, cu care ne-a binecuvântat viața. 1 iunie – un început al verii, înveșmântată în strai de sărbătoare, un început de drum,

un cântec înălțat spre zări albastre, ca să vestească lumii, bucuria de a fi copil. Copiii de pretutindeni, se uită la cer, ca să-și păstreze seninătatea din priviri și puterea de a visa înalt, se uită la păsări și învață să zboare, se uită la flori ca să-și păstreze frumusețea și candoarea, se uită la tot ce e în jurul lor și învață să trăiască. Ei sunt de fapt, florile vieții, care dau frumusețe și culoare vârstelor. Să învățăm de la ei, ce înseamnă să te bucuri, să redescoperim prin ei zâmbetul și dorința de a trece peste neputințe și neîmpliniri cu pas ușor. Îi privim cu dragoste și cu speranță. Alături de ei, copilul din noi își re trăiește tăcut și nostalgic propria copilărie. Să ne bucurăm, așadar, împreună cu ei și să mulțumim vieții că existăm. Copii, părinți și bunici, generații după generații, o „coloană a infinitului”

neatinsă de vreme.

Și noi, pensionarii de astăzi, ne regăsim în copiii aceștia frumoși, pe care i-am crescut și i-am ocrotit, i-am învățat să creadă în valori și să le respecte, să iubească viața, să se bucure de fiecare clipă, i-am învățat să stea în lumină.

Să ne bucurăm de această sărbătoare a copilăriei, să aducem în dar pentru ei, toate florile lumii, toată lumina verii, toată frumusețea revărsată în acest anotimp, toată iubirea din sufletul nostru! Privindu-i simțim că ne-am împlinit și rostul și menirea, semănând cu trudă „sămânța cea bună” din care răsar holdele roditoare ale lumii.

La mulți ani, dragi copii! Vă fie mereu clipa o sfântă sărbătoare, și viața să vă poarte, doar pe cărări de flori!

Fetiță cu basma roșie, nedatat, N. Grigorescu, Muzeul Național de Artă al României

„Eram de cincisprezece ani când meșterul care zugrăvea biserica de la Zamfira m-a luat cu el să-i fac sfinții de la catapeteasmă. Acolo am cunoscut o fetică tot așa, cam de vârsta mea. Foarte frumoasă. Avea niște ochi mari albaștri, și-n toată figura o expresie dulce, de-o cuminenie îngerească. Și, nu știu cum, că ne-am pomenit prieteni. Seara, când isprăveam de lucru, ne întâlneam în grădina bisericii. Era vară, liniște, frumos ca în vis. Și ne plimbam alături, ținându-ne de mână și nu spuneam nimic. Dar eram așa de fericiți, cum numai la vârsta aceea poți fi. Când ne despărțeam, ne strângeam de mână, ne șopteam încetisor: «Noapte bună» și ne dădeam întâlnire pe a doua zi, tot la ceasul și în locul acela...Era pentru mine tot ce făcuse mai frumos Dumnezeu pe lume. Și nici nu mai puteam gândi altceva. Odată, plecase zugravul la târg și se vede că se încurcase la vreun chef, c-a lipsit două zile. Ajunsese cu lucrul la turla cea mare din mijlocul bisericii, unde mai rămăsese de făcut un serafim în creștetul bolții. Îmi isprăvesc eu ce aveam de făcut și mă urc pe schele, mă cocoțez pe un scaun, ca s-ajung, și cât oi fi lucrat eu acolo nu știu, dar când dau să mă depărtez puțin ca să văd ce făcusem, o dată aud, pe la spatele meu, glasul jupânului: «Bravo, mă băiete, să trăiești! E cel mai frumos înger pe care l-ai făcut tu. Leită Măriuca popii, da' parcă-i și mai frumoasă aici».

Fără să vreau, făcusem chipul de care tot sufletul meu era plin...

Nicolae Grigorescu (15 mai 1838 – 21 iulie 1907)

Dragă Redacție,

Vreo două nopți m-am gândit ce pot scrie eu despre copilăria mea. Am găsit numai prima propoziție... E drept că am avut o copilărie fericită atunci când mai existau patru anotimpuri. Vara, când nu mai era grija școlii, aveam o corvoadă... păscutul și priponitul vacii. Dar citeam pe calea ferată, din apropiere, pe Hamlet în gura mare. Nu pricepeam nimic... cum poate nici astăzi nu-i știu toate înțelesurile. Umblam desculț și în chiloți negri. În haită ne duceam la furat struguri din viile unde erau păzite de câinii și de Moș Ciocică, care citea cărți polițiste. N-am știut ce-i foamea și mizeria datorită TATĂLUI și lui MAMAMARE, care au fost doi sfinți pentru mine. Tot vara am învățat să înot în Ieruga Baboi, Ozana copilăriei mele, și câte boroboaze n-am mai făcut...

Nu pot să uit că furam un leu de la mama de sub pernă (banca ei) și străbăteam vreo 12 km până la Băileștiul lui Nea Marin de cumpăram o carte, din biblioteca școlarului, care costa 50-70 bani. Astfel mi-am făcut prima bibliotecă într-o lădiță pe care o închideam cu lacăt... În curtea mare cu troscot și alte orătănii, noi, copiii, jucam țurca și de-a capra. Am o amintire luminoasă despre doamna mea învățătoare, Elena Buzatu, care m-a învățat cu adevărat carte. Toate celelalte școli au fost de prisos.

Scăparea mea a fost că mi-am adus aminte de o poezie a fratelui meu, poetul, scrisă în armată. Merită publicată. Mai am de la el alte poezii, mai elaborate, pe care le voi trimite și poate vor apărea în *Academia Bârlădeană*, *Baaadul literar* sau *Viața noastră*. N-au fost publicate niciodată. Tot acum mai expediez un Eminescu și G. Călinescu pentru *Crypto*, pentru literele E și I fiindcă, după cum știți, pentru asemenea careuri se lucrează mult. Aceste careuri erau lucrate mai demult și ar fi păcat să nu apară într-o revistă.

Cu dragoste,
GHEORGHE NEMEȘ (NEMO)

P.S. Poate din scrisorile lui V. Turculescu se va reuși să se publice ceva fiindcă după cum am citit vorbește mult despre copilăria sa petrecută la Coroiși. Au un farmec anume... după o sută de ani.

Dor de-acasă

Mihail NEMEȘ

Păstrez în amintire încă pur
întinderea de șesuri largă
în care mă credeam copilul – fur
de zări ce unduiau a vargă
de-mi aflu iar în suflet citadin
iubiri natale și neliniști
îmbelșugate în statornic chin
pe care le-am pornit din siliști.

Și nu mai știu ce sunt că patimi iar
nebune-mi răscolesc tăcere
pe când se face inima amnar
la ceas de rugă și durere.
N-am încă eu puțină nimănui
s-arăt chemarea mea cea mare
spre-acele locuri unde mă născui
c-o lume-atotcuprinzătoare.

Săteni ai mei, vă vine cel plecat
și uitător de-o vreme, parcă.
Mă veți privi, așa cred eu, ciudat
că multe doruri mă încearcă.
Odrasla voastră tot mă mai socot
cât timp îmi pasă că-s anume
la sincer suflet și la nume.

Mi-ați dat un cântec mare ca să-l spun
și n-ați știut, de bună seamă
că poate m-ați întrebat oricum
de el, ce fel și cum se cheamă.
Eu-l pun curat pe fluierul de fag
căci cântecul acest, știu bine,
închis în mine-nseamnă furtișag
și-l pierd pe clipele puține.

Ștefan cel Mare - Soarele Moldovei

Ștefan cel Mare a fost unul dintre cei mai cunoscuți domnitori ai Moldovei. Mulți au aflat cine este Ștefan cel Mare sau ce a făcut el, dar puțini știu ce fel de om a fost. Prin victoriile sale împotriva turcilor a dovedit curajul, demnitatea și istețimea cu care a pregătit fiecare plăieș în parte. A fost un om strateg și diplomat. În lupte, era mândru și omorâ fără judecată. Indiferent că alții mai cădeau, el îi încuraja să se ridice cu speranța că vor birui. Ceea ce dovedea ambiția și optimismul său. Pe lângă faptul că era un domnitor înțelept, a fost un tată bun. A vrut tot binele fiului său, pentru că, într-o bună zi, să fie și el un domnitor chiar mai bun.

Nu a fost un om așa de înalt, dar, în schimb, a fost un cuceritor. Când a ajuns prima dată pe tron era doar un tânăr plăpând, cu părul bogat și ondulat. Visător, dar hotărât. Părea un om simplu ca înfățișare, dar în privirea lui era tăria omului conștient că trebuie să învingă orice greutate. A ajuns un domnitor viteaz și înțelept, de neînfrânt. Îi prețuia pe oameni nu după ceea ce erau, ci după omenia lor.

Turcii, spaima popoarelor, se visau cuceritorii lumii, dar Ștefan al nostru, dărz apărător al pământului strămoșesc, nu i-a lăsat așa ușor. Sabia lui fulgerătoare, a pus dușmanii sub glie, a luptat cu o îndârjire fără seamăn. Strategiile sale de luptă au biruit de multe ori turcii. A fost un adevărat învingător, un om cu suflet ales. Cea mai strălucită victorie a avut-o asupra turcilor, în 1475, la Vaslui.

Teodora Iosub, Prof. Gabriela Dorofte, Cl. a IV-a B
Școala Gimnazială „G. Tutoveanu” Bârlad

Autoportrete

Mă numesc Dorneanu Diana Delia, am unsprezece ani și fac parte din colectivul clasei a IV-a B.

Sunt o persoană sensibilă, delicată, dar fermă în anumite situații.

Materia mea preferată este matematica. Îmi place să-i descoper tărâmul de vis, unde se găsesc milioane de probleme. Îmi plac provocările, de aceea tot ce-i dificil mă atrage. Concursurile de matematică îmi oferă șansa de a mă afirma. Sunt cea mai fericită persoană când îmi sunt înmânate diplomele cu premiul I!

Iubesc orele de educație fizică. De obicei, miercurea jucăm handbal. E un joc frumos, deoarece trebuie să fii atent la adversar și la mișcările lui pentru a-l „păcăli” ca să-i iei mingea. Cel mai mult îmi place spiritul de echipă.

În weekend iau cursuri de tenis. Chiar dacă sunt la început, am deprins tehnica. Mă relaxează acest sport.

Pasiunea mea cea mai mare e desenul. Când ating pânza cu pensonul, parcă plutesc. Încet-încet, dispar toate lucrurile care mă-nconjoară. Rămân doar eu cu pânza, pensonul și acuarelele, iar imaginația își ia zborul...

La școală mă simt minunat în mijlocul colegilor mei, cu doamna învățătoare. Îi respect pe toți în mod egal și mă simt respectată. Am prieteni buni pe care sper să-i păstrez întreaga viață.

Pe doamna o iubesc cel mai mult. E foarte drăguță. Glumește cu noi, ne alintă, iar cel mai magic moment e când ne ia în brațe. E minunat să ai aproape o persoană care crede în tine și te încurajează zi de zi.

Am un singur mesaj pentru toate generațiile următoare:

„Să aveți grijă de doamna mea!”

Dorneanu Diana Delia, clasa a IV-a B,
Școala „G. Tutoveanu”, Bârlad, **prof. Dorofte Gabriela**

Chiar dacă aș putea, nu aș schimba nimic din cei opt ani.

De ce? Pentru că aici am crescut, m-am format și am progresat.

Fiecare etapă parcursă mi-a lărgit orizonturile. Fiecare moment fericit mi-a întărit încrederea de sine, iar fiecare greșeală mi-a oferit o învățătură, o lecție de viață. Cu toate acestea, meritul este al domnilor profesori. Eu mereu am văzut profesorii ca pe niște părinți îndrumători care, în acești ani, ne-au format sensibilitatea, nouă, elevilor, și au

împodobit-o cu principiile omeniei pure. Am fost înzestrați cu o parte din educația cu care vom încerca să întemeiem viitorul societății. Cuvintele nu pot reda cu certitudine aprecierea și stima pe care le-o port.

În acești ani am învățat, totodată, ce înseamnă prietenia – bucuria de a avea lângă mine persoane bune și plăcute. De obicei, un prieten este persoana care te acceptă așa cum ești, care te ajută să îți dobândești încrederea de sine și care îți oferă sprijinul lui în momentele dificile. Prietenia este acea oază pe care o căutăm când suntem lipsiți de putere și speranță. Este acea lumină când nimeni nu ne înțelege.

Cu sprijinul domnilor profesori și al colegilor, am avut ocazia de a participa la diferite activități curriculare și extracurriculare, care au contribuit la formarea mea. Prin intermediul concursurilor, mi-am putut vedea nivelul de pregătire. Dacă rezultatele nu erau pe măsura așteptărilor, aveam mai multe motive să progrez, să îmi depășesc limitele, fiind sprijinită de oameni dragi și minunați. Trebuie să amintesc de proiectul Comenius. Mi-a creat o perspectivă nouă asupra lumii moderne, am învățat despre culturi noi și am cunoscut oameni noi. A fost de-a dreptul minunat, o experiență de neuitat, a cărei muncă este datorată unor profesori extraordinari cărora le mulțumesc enorm pentru această oportunitate unică.

Cei opt ani au fost extraordinari. Dacă aș avea ocazia, i-aș repeta oricând pentru că aici mi-am format caracterul, mi-am făcut prieteni și am ajuns la un nivel pe care nu aș fi crezut că-l pot atinge.

Neculiță Bianca Ștefana,
clasa a VIII-a B

Concursul Național de Creație Literară „George Tutoveanu”

PROF. PAULA DASCĂLU,

director al Școlii Gimnaziale „G. Tutoveanu” Bârlad

Concursul inițiat de catedra de limba și literatura română de la Școala Gimnazială „George Tutoveanu” Bârlad urmărește să valorifice capacitatea elevilor din clasele II-VIII de a-și exprima, în mod creativ, gândurile, ideile, în proză sau în versuri.

Prin acest demers, ne-am propus, de asemenea, să menținem în conștiința publică memoria fondatorului *Academiei Bârlădene* – poetul de mare sensibilitate, care îndemna pe tinerii scriitori la reînălțare spirituală și la transformarea „unui colț de țară într-o vatră luminoasă de cultură”. Concursul se adresează elevilor din clasele II-VIII și se desfășoară pe două secțiuni: poezie și proză.

Concursul a fost coordonat de doamnele profesor Cristina Codiță (2 ediții), Mariana Cozma (3 ediții), Paula Dascălu (3 ediții).

Prima ediție a acestui concurs a avut caracter zonal (2007), din Bârlad participând Școala Nr.1, Școala Nr.2, Școala Nr.6, Școala Nr.10, Școala Nr.11

și școlile din Zorleni, Vinderei, Simila, Vișoara, Banca, iar din Republica Moldova Școala Primară Nr. 9 din Chișinău.

Au fost prezenți în concurs 66 de elevi, iar trofeul a fost obținut de eleva Grigoraș Alexandra Cristina din clasa a VI-a C, profesor Cozma Mariana de la Școala „George Tutoveanu” Bârlad.

Concursul a avut caracter național la ediția a II-a din 2008, participând 80 de elevi din 10 județe și din municipiul București. Trofeul a fost obținut de eleva Grigoraș Alexandra Cristina din clasa a VII-a C, profesor Cozma Mariana de la Școala „George Tutoveanu” Bârlad.

Concursul s-a desfășurat la nivel național, ediția a III-a din 2009.

S-au înscris în concurs 126 de elevi din 20 de județe și din municipiul București. Trofeul ediției a III-a 2009, a fost adjudecat de eleva Cârlan Mădălina, din clasa a VII-a, Școala Nr. 2 „Vasile Pârvan” din Bârlad, profesor Crețanu Eugenia.

Ediția a IV-a din 2010 a avut

caracter național, fiind înscriși în concurs 132 de participanți din 16 județe și din municipiul București. Trofeul a fost obținut de eleva Mihăilă Oana de la Școala Nr. 2 „Vasile Pârvan” din Bârlad, profesor Crețanu Eugenia.

Ediția a V-a a concursului s-a bucurat de participarea a 385 de elevi din 32 de județe și municipiul București. Trofeul a fost obținut de eleva Teona Galgoțiu de la Șc. Nr. 56 „Jose Marti” București, profesor Carmen Băbuș.

Ediția a VI-a a acestui concurs s-a desfășurat în anul școlar 2011-2012, fiind organizată de Catedra de Limba și Literatura Română de la Școala Gimnazială „George Tutoveanu” din Bârlad. La această ediție au participat 343 de elevi din 32 de județe și municipiul București. Din străinătate au trimis lucrări 56 de elevi din Germania, Italia, Spania, Luxemburg, Lituania și Turcia.

Creațiile literare au fost primite până la data de 30 noiembrie 2011 și au fost jurizate în luna februarie 2012.

Din juriu au făcut parte profesori de liceu și de gimnaziu din Bârlad, iar președintele de onoare al juriului a fost prof.univ.dr. C. D.Zeletin, care a decis cu privire la acordarea Trofeului „George Tutoveanu” și a premiilor speciale.

Parteneri ai școlii în realizarea proiectului au fost I.S.J. Vaslui, Academia Bârlădeană și Comisia de Cultură a Consiliului Local Bârlad. Lucrările au fost premiate pentru secțiunea Proză și secțiunea Poezie. Festivitatea de premiere a avut loc în data de 19 mai 2011 la Teatrul „Victor Ion Popa” din Bârlad. În cadrul festivității au fost susținute reprezentații muzicale de către elevii școlii noastre și un recital de poezie prezentat de actorul Sorin Ghiorghe de la Teatrul „Victor Ion Popa” din localitate.

Trofeul concursului a fost obținut de eleva Teona Galgoțiu de la Școala „Jose Marti” din București. La festivitate au fost prezenți: primarul municipiului Bârlad, ing. Constantin Constantinescu, președintele Academiei Bârlădene, prof. dr. Elena Monu, prof. univ. dr. C.D. Zeletin, președintele Comisiei de Cultură a

CL Bârlad, reprezentanți ai mass-media, directori și profesori ai școlilor bârlădene.

Cu același prilej a fost organizată o expoziție de carte rară și a avut loc o întâlnire a elevilor cu scriitori bârlădeni. Lucrările premiate aparținând elevilor din alte localități și din Europa au fost expediate până pe data de 1 iunie. Informații cu privire la concurs au

fost publicate în presa locală de către Media TV Bârlad și Est 1 TV. Concursul a fost înscris în Calendarul Activităților Artistice Extrașcolare al MECTS (2012). Pentru anul școlar 2013-2014 s-a menținut caracterul internațional al concursului întrucât a fost prevăzută desfășurarea lui în cadrul proiectului multilateral Comenius „Living in a multicultural Europe without losing our own identity” ce s-a derulat în școala noastră între 2012 - 2014 cu parteneri din Germania, Italia, Luxemburg, Cehia, Turcia și Grecia. Să nu uităm cuvintele domnului prof. univ. dr. C. D. Zeletin: „Școala „George Tutoveanu” din Bârlad a format prin admirabilii ei profesori o pleiadă izbutită de absolvenți. Îi urez viață lungă și elevi erudiți, vibranți și luminoși!”

La ediția a VII-a a concursului internațional au participat 100 de elevi din școală, 150 de elevi din alte județe și 90 de elevi din: Cehia, Grecia, Germania, Italia, Luxembourg, Turcia.

Deținătoarea trofeului a fost eleva Petrică Lavinia din clasa a VIII-a, localitatea Popești, județul Gorj.

În ziua de 21.04.2016 a avut loc la Academia Bârlădeană festivitatea de premiere a Concursului Național de Creație Literară „George Tutoveanu” (**ediția a VIII-a**).

Au participat 179 de elevi din 15 județe și municipiul București. Programul activității a cuprins vernisajul expoziției de desen „Culorile copilăriei”, lansarea unui nou număr

al revistei școlii „Aripi de lumină”, un program artistic susținut de elevii școlii pregătiți de profesorii Ancuța Oancă și Dorel Andrei (vioară și pian) de la Școala de Muzică „N. N. Tonitza”. Festivitatea a continuat cu decernarea premiilor pe categorii de vârstă pentru cele două secțiuni, poezie și proză.

Trofeul concursului a fost obținut de către eleva Mitrache Adela Elena de la Școala Gimnazială nr.2 Caracal, județul Olt. Elevii Școlii Gimnaziale „George Tutoveanu” au obținut 22 de premii și mențiuni. Sponsorii acestui concurs au fost Academia Bârlădeană, Asociația de părinți „G.T.-11”, S.C. Media Class S.R.L. și S.C. Multim S.R.L. De asemenea, manifestarea s-a bucurat și de sprijinul Primăriei Municipiului Bârlad.

„Destinul omului este creația.” (Lucian Blaga)

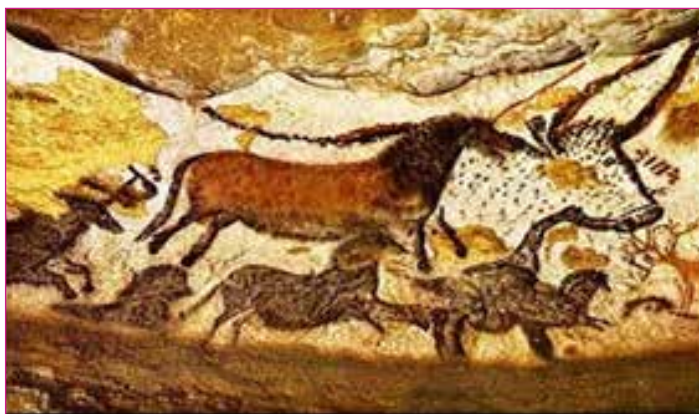

Amintiri tangențiale pe un plan înclinat

INGRID COZMA

Copilăria, perioada vieții omenești de la naștere până la adolescență a cărei cultură apare doar după ce ea a trecut, e de fapt stratul cel mai profund al conștiinței umane, un intermediar de citire și interpretare a întregii noastre vieți. Ea e reactualizată, remodelată în tinerețe, când suntem adulți și reluată profund, fundamental și acut atunci când în viața noastră apar copiii și nepoții. Acesta e momentul în care copilăria revine ca o colecție de imagini (datând parcă din era glaciară ca în peștera Lascaux de acum aproximativ 15 000 ani, cu desene hiperbolizate ce astăzi nu mai pot fi vizitate decât virtual pentru a nu fi afectate), spicilegii volante ce încep cu *a fost odată ca niciodată...* Așa-i cu perioada copilăriei, o închidem și o sondăm ca pe un depozit al formelor tradiționale, fermecătoare, vii, spontane, puternice și nealterate; e punctul nostru de echilibru și basmul motric al întregii noastre existențe.

Și-mi vine în minte acum îndemnul din schița lui Barbu Ștefănescu Delavrancea „Bunicul” – *“Lăsați-i pe copii să vie la mine!”*, o reinterpretare a Sfintei Evanghelii (după Marcu), în care se spune că Isus a ajuns la hotarele Iudeii, pe malul Iordanului, acolo unde mulțimile s-au adunat pentru a primi învățătură sfântă, aducând cu ei și copiii pentru ca Mântuitorul să-și treacă mâinile peste mințile lor neprihănite; dar ucenicii considerau acest fapt o cutezanță și începură a certa norodul. Isus s-a mâhnit și le-a spus: *“Lăsați copiii să vină la Mine și nu-i opriți, căci a unora ca aceștia este Împărăția lui Dumnezeu. Adevărat zic vouă: Cine nu va primi Împărăția lui Dumnezeu ca un copil nu va intra în ea.”* Apoi i-a luat în brațe și i-a binecuvântat punându-și mâinile peste ei. Și cred că împărăția cerurilor e și aici pe pământ, căci Terra se va învăța mult și bine în Univers.

Și-mi mai aduc aminte de rugămintea băiețelului într-un pustiu *“S’il vous plaît... dessine-moi un mouton!”* (*“Te rog... desenează-mi o oaie!”*) și imaginea fularului galben ce flutura permanent în bătaia vântului, ca o continuarea a viziuni sufletești ce s-a enunțat cu mult înaintea călătoriei lui prin viață și întâlnirii cu necunoscutul.

Fragment din *“Micul Prinț”* de Antoine de Saint-Exupéry
*“– Cine ești tu? zise micul prinț. Ești tare frumoasă...
 – Sunt o vulpe, zise vulpea.
 – Vino să te joci cu mine, o pofti micul prinț. Sunt atât de trist...”*

– Nu pot să mă joc cu tine, zise vulpea. Nu sunt îmblânzită. [...]

– Ce înseamnă „a îmblânzi”? [...]

– E un lucru de mult dat uitării, zise vulpea. Înseamnă „a-ți crea legături”...

– A-ți crea legături?

– Desigur, zise vulpea. [...] dacă tu mă îmblânzești, vom avea nevoie unul de altul. Tu vei fi, pentru mine, fără seamăn în lume. Eu voi fi, pentru tine, fără seamăn în lume...

– Încep să înțeleg, zise micul prinț. E undeva o floare... mi se pare că m-a îmblânzit... [...]

Vulpea însă se întoarse la gândurile ei:

– Viața mea e veșnic aceeași. [...] Dar dacă tu mă îmblânzești, viața mi se va însenina. [...] Și-apoi, privește! Vezi tu, colo, lanurile acelea de grâu? Eu nu mănânc pâine. Mie grâul nu mi-e de folos. Lanurile de grâu mie nu-mi trezesc nici o amintire. Și asta-i trist! Tu însă ai părul de culoarea aurului. Va fi, de aceea, minunat când mă vei fi îmblânzit! Grâul, auriu și el, îmi va aminti de tine. Și-mi va fi nespus de dragă murmurarea vântului prin grâu... [...].

Iată care-i taina mea. E foarte simplă:

Limpede nu vezi decât cu inima. Ochii nu pot să pătrundă-n miezul lucrurilor. [...]

Oamenii au dat uitării adevărul acesta, zise vulpea. Tu însă nu trebuie să-l uiți. Devii răspunzător de-a pururi pentru ceea ce ai împlânzit. Tu ești răspunzător de floarea ta."

Dar copilăria mea se identifică cu imaginea unei livezi de vișini pe care o vedeam în timpul vacanțelor petrecute

la... părinți; vacanțe cu-n gust dulce - acrișor ca al tartei cu vișine făcută de mama; ... și cred cu tărie că timpul, legăturile, amintirile, prietenii, graiul, fericirea, plânsul, bătăile inimii nu pot sustrage memoriei trăirea copilăriei... iar când aveți o clipă de răgaz călătoriți virtual în peștera de la Lascaux (<http://www.lascaux.culture.fr>) și ascultați adaptarea radiofonică după piesa "Livada de vișini" de A.P. Cehov, vă veți simți minunat.

Cafeluța buclucașă

ALEXIA BOȚU

*Colegiul Național „Andrei Mureșanu”, Bistrița, clasa a V-a
Locul II la concursul de creație
„Poveștile Copilăriei”, 2015,
Festivalul copiilor, Bistrița*

În viața atât de plictisitoare a unui adult se întâmplă ceva misterios ... În fiecare dimineață, uneori și amiaza, ei beau sofisticat... cafeaua! Sunt atât de fericiți când o savurează, încât putem să ne urcăm și pe casă. Bineînțeles, noi nu avem voie că cică suntem prea mici. Oh, am uitat să vă întreb dacă ați văzut vreodată o cafea. Dacă nu, vă fac o prezentare a acestei doamne: se îmbracă mereu cu catifea maronie, are un parfum amar și îi cam place să meargă la saună, presupun, deoarece părinții mei i-au făcut abonament la sauna din bucătărie, pe nume Aragaz, și are semnate contracte cu domnul Televizor, pentru că în fiecare pauză pentru reclame trebuie să fie o reclamă cu doamna Cafea.

Ce nu știu adulții e că noi avem o țară a noastră numită Țara Secretă a Copiilor, unde ne savurăm „Cafeaua” noastră. Unde este? În spatele tău. Nu o vezi? Nu-ți fă griji, nu ai nevoie de o vizită la oftalmolog. Doar copiii o pot vedea. E secretă, nu? La intrare în țara secretă a copiilor ești întâmpinat de gemenetele Linguriță. Ele sunt make-up artiștii cafeluței noastre. O machiază cu scorțișoară, mentă și caramel și o rujează cu miere de albine. Tot aici, merele din copăcei se transformă în brișe săltărețe. Într-o zi, prietenul nostru Cilbuper și-a scăpat șăpcălia în butoiul cu cafeluță. Intrat în panică, a

sărit în butoi după șăpcălie. Șăpcălia și-a salvat-o, dar cafeaua, speriată, a luat-o la sănătoasa. Cilbuper a venit fuga, fuga să ne povestească isprava. Nu ne-am supărat, bineînțeles, dar cine știe pe ce meleaguri ale țării secrete a copiilor rățăcea prietena noastră „Cafeluța”? Ne-am hotărât să mergem să o căutăm. Ne-am echipat cu hăinuțe groase pentru când vom trece munții de înghețată, o plută cu care să trecem cele două oceane de limonadă, creme anti raze de caramel și într-o trăistuță am pus brișe săltărețe. Am mers repezător la casele noastre să-i servim pe părinții noștri cu o cafea ca să nu ne simtă lipsa că doar până ce ei beau cafeluța, durează insuportabil de mult.

Am pornit la drum. Am escaladat munții de înghețată gustând din ei. Am luptat cu viespile care nu ne lăsau să ciugulim din înghețată folosind acadele gigantice. Am reușit să le învingem. Am mers ce am mers până când în fața noastră a apărut primul ocean de limonadă. Am urcat pe pluta gigantică unde am încăput toți copiii. Am trecut cu bine primul ocean. Pe celălalt ocean mai mare în timp ce vâsleam, Werto a zis:

- Hmm! Ce bună e limonada aceasta! Dulce și acrișoară!

- Werto! Trebuie să salvăm cafeluța! Fii mai responsabil ! i-a spus

fratele său, Merto.

Am trecut cu bine și ultimul ocean. Mergând pe o potecută, soarele a încercat să ne dogorească trimițând către noi raze delicioase, dar fierbinți de caramel. Însă cremele noastre anti raze de caramel și-au făcut efectul. În timp ce noi mergeam după cafeluță, un norișor de frișcă ne-a șoptit că două veverițe ne-au luat cafeluța și o să ne-o dea înapoi doar dacă le vom da din brișele noastre săltărețe. Tot dumnealui ne-a condus la veverițe. Le-am găsit în vizuina lor. Le-am dat brișele săltărețe și ele ne-au dat cafeluța care era strânsă în căpăcele de ghindă și am dus-o acolo unde îi era locul: lângă gemenetele Linguriță care așteptau nerăbdătoare să-i așeze volănașele de cacao. Am savurat și noi cafeluța noastră buclucașă și ne-am întors la casele noastre fericiți că am dus misiunea la bun sfârșit.

Cafeluță, cafeluță, tu ne faci lumea drăguță!

Dracula și blestemul

ALEXIA BOȚU

Premiul special pentru participarea
la concursul de creație literară
Festivalul Usturoiului, Piatra Fântânele, Pasul Tihața,
Septembrie, 2014

Într-o pădure de lângă Bistrița cu flori minunate în culorile tricolorului nostru există un castel foarte mare. Poate pare imposibil, dar în acest castel trăiește Dracula. Întrebarea voastră cred că este de ce Dracula locuiește lângă mii de flori în culorile tricolorului României. Răspunsul este pentru că el e un patriot convins. Mulți spun că el nu iubește și apreciază nimic în afară de sânge. Greșit! Iubirile lui cele mai mari sunt România, Hotelul Castel Dracula, sângele de animale bătrâne și suferinde, familia – soția sa, Daniela, fiica sa, Draculaura, fiul său, Dracula Junior și să nu uităm de tot ceea ce înseamnă bucătărie. În ultimii trei ani de când Dracula încearcă să facă o prăjitură mănâncă toată umplutura înainte de a o pune la cuptor. El are o obsesie pentru ciocolată, gem și cremele pentru torturi. Parcă e urmărit de ghinion deoarece nu poate duce la bun sfârșit ceea ce-și propune și totul îi iese pe dos.

El se duce la Hotelul Castel Dracula în fiecare noapte și stă acolo câteva ceasuri ca să-l vegheze.

Este o noapte friguroasă cu vânt puternic și Dracula se întoarce acasă. Deodată, drumul este traversat de o umbră de bătrânică. Lui Dracula i se pare foarte suspect, așa că se duce după umbră. Umbra intră într-o vilă mare. Dracula inspectează exteriorul casei. Totul este în regulă. El intră în casă fără să facă zgomot. În capătul

casei, bătrânică stă pe un site de socializare. Ea este pe pagina unui vampir. Acel vampir este un dușman al lui Dracula! Dracula așteaptă cu nerăbdare să vadă ce va face bătrânică. Bătrânică rostește un blestem cu un băț de aur în mână:

*-Tu vampir, eu vrăjitoare,
Îți doresc ghinion mare!
Să nu poți face ce îți dorești,
Tot ce faci să irosești!*

Dracula zâmbește malefic, dar îi vine o idee înfricoșătoare.

Poate acea vrăjitoare l-a blestemat și pe el să nu poată face nicio prăjitură.

Bătrânică pleacă să se odihnească, iar Dracula umblă în calculatorul ei. Găsește liste întregi cu ce a făcut ea. Blestema numai vampiri! Dracula își găsește numele pe o listă cu vampiri blestemați. Acum totul este clar. El îi parolează calculatorul vrăjitoarei să nu-l mai poată folosi.

A doua zi el povestește totul familiei sale și se duc la arhiva nemuritorilor. Caută, ce caută și găsesc dosarul vrăjitoarei. Ea are foarte multe arestări din cauza blestemelor. Pe bătrânică o cheamă MC Prixy, iar bățul ei, provine de acum 905 secole dintr-un copac numit Life and Gold și se folosește la blesteme. Înainte, florile lui curățau tot văzduhul și dacă erai bolnav, te vindeau pe loc. În drum spre casă, Dracula cumpără ingredientele

necesare pentru o pizza cu ciuperci. Când ajunge acasă, vede că în loc de cremă de ciuperci a cumpărat cremă pentru tratarea ciupercii piciorului.

- M-am săturat! urlă Dracula. Toată casa s-a zguduit din cauza urletului său. Draculaura și Dracula Junior care

se jucau de-a detectivii, se gândesc să investigheze acest caz.

Dracula se calmează cu o doză de sânge de rezervă, iar Daniela a apărut și ea în pragul ușii cu părul pe jumătate prins cu bigudiuri și în picioare cu pantofi de culori diferite. Săraca! S-a speriat foarte tare. Micii detectivi pun tot felul de întrebări și ticluiesc un plan pe care-l pun în aplicare la lăsarea întinericului. Copiii urmăresc bătrânică și dau semnalul de atac. Părinții lor care stăteau pe tavanul casei bătrânicii, se năpustesc peste aceasta când intră în încăpere, legând-o. Dracula îi sugerează sângele veninos, dar nu-l înghite, iar Daniela rostește descântecul:

*Tu, Muma-Pădurii,
Tu, zmeoaico,
Tu, leoaico,
Tu, buzato,
Tu, jâmbato,
Tu, Muma-Pădurii,
Depărtează de la Dracula
Toate spăimurile
Și toate răcorile
Și toate suferințele.
Tu să scoți
Gândul care-l are răspândit,
Din inima lui Dracula să depărtezi
Toate florile,
Toate răcorile,
Să luminezi și pe Dracula să-l speli
De toate răutățile,
De toate visurile,
De toate greutățile.*

Dracula o curăță pe Mc Prixy de venin, îi rupe bățul și o aruncă în închisoarea nemuritorilor. Blestemul fiind îndepărtat, Dracula și familia sa, intră în cartea recordurilor: Dracula pentru cele mai delicioase preparate, Daniela pentru cea mai frumoasă femeie nemuritoare și copiii pentru cei mai mici detectivi.

Dracula organizează o petrecere și prepară o pizza cu ciuperci uriașă pentru toți admiratorii lui!!!

PROF. LIVIA ANDREI

Bucuria sufletului

Cronica spectacolului „De la Florii... la Înviere” organizat în ziua de 20 aprilie 2016 în sala Teatrului „Victor Ion Popa” din Bârlad

Rareori mi se întâmplă să rămân fără cuvinte, dar, iată, că de data aceasta nu știu cum să încep. Suntem obișnuiți ca la fiecare sărbătoare, Casa de Ajutor Reciproc a Pensionarilor „Elena Cuza” din Bârlad să ne răsfete cu daruri spirituale, care să ne umple sufletul de bucurie, dar de data aceasta s-a întrecut pe sine. Nu numai invitații, dar și prestația acestora a fost cu totul deosebită. Poate impresia aceasta emoțională s-a datorat și contribuției Protopopiatului Bârlad reprezentat de Pr. Protopop Vasile Lăiu.

La intrare ne-au întâmpinat salariații Casei cu câte o Icoană ce reprezenta *Intrarea în Ierusalim a lui Iisus Hristos*, cu ultimele numere ale revistei „Viața noastră” și cu câte o felicitare. Aceste daruri au emoționat publicul chiar din primele clipe.

O altă surpriză deosebit de plăcută a fost prezentatoarea spectacolului, doamna Teodora Gabriela Spînu, secretar literar al Teatrului „Victor Ion Popa” din Bârlad, care, îmbrăcată într-o ținută de gală, cu farmec și aplomb a făcut ca fiecare interpret, fiecare formație să se simtă de o importanță mai mare ca de obicei.

Spectacolul a început, cum altfel, cu talentatele eleve ale Școlii de Muzică și Arte Plastice „N.N. Tonitza” din Bârlad ce ne-au introdus în lumea feerică a muzicii clasice, care emoționează pe oricine la orice vârstă.

„Până unde, până când...” sau „Până când, până unde...” ajungem în universul poetic al lui Emil Brumaru cu ajutorul și cu farmecul inimitabil al profesorului Gruia Novac.

Nu puteau să lipsească din program „Crizantemele” Casei cu melodii pline de farmec și armonie, conduse de doamna profesoară Mihaela Oprea, impresionanta formație de mandoline „Doina Similei” din comuna Alexandru Vlahuță. Nici nu bănuiam că mai există astfel de formații în România noastră invadată de manele și kitsch-uri. Copii talentați cu voci calde și pline de armonie ne-au încântat minute în sir.

A urmat un om „bogat”, căci așa se consideră poetul Iftene Cioriciu care a recitat creația proprie „Cât de bogat sunt, Doamne!” Bineînțeles că e vorba de o bogăție spirituală și de bucuriile mici ale vieții.

Domnul învățător Andrei Dumitru și-a adus și de data aceasta „Răzeșii” lui din Pogonești cu un program adaptat momentului acestor Sărbători, căci ne-a vestit că „A venit din cer, de sus”...

Un moment ce a făcut ca tot auditoriul să-și țină răsuflarea a fost cel în care doamna profesoară Mihaela Oprea și eleva sa Geanina Pascu au interpretat priceasna

Viața noastră

„Sub crucea Lui Hristos”. Două voci remarcabile și un moment plin de emoție și trăire spirituală.

Un alt poet, obișnuit al acestor spectacole, Petruș Andrei a recitat o creație proprie emoționantă intitulată sugestiv „Fiul Domnului”, creație plină de smerenie și învățăminte, specifică momentului.

Nu s-au lăsat mai prejos nici „Rapsozii Iveștilor” care au interpretat mai multe pricesne, iar Daniela Crăciun ne-a emoționat cu poezia lui Ion Pillat „Străinul”.

Un moment folcloric plin de vibrație ne-a fost prezentat de George Forcos Palade și micuța și talentata Florentina Albu pe care îi ascultăm cu plăcere de fiecare dată.

Dragoș Tufă ne-a adus „Un copac cu flori” și un „Mugur” de primăvară, doar au înflorit pomii și mugurii au răsărit din crengile amorțite.

Protopopiatul Bârlad a spus prezent la spectacol cu un cor format din cântăreți bisericești, corul „Axios” dirijat de Lucian Epure. Cele cinci piese corale prezentate, din repertoriul unor compozitori cunoscuți, au răsunat în sala teatrului și au fost ascultate ca o adevărată slujbă duminică în Biserică.

Toată lumea aștepta cu nerăbdare „Popasul duhovnicesc” cum l-a numit chiar invitatul de onoare al acestui spectacol și al urbei noastre, părintele Marius Ciprian Pop. Poposind pentru prima oară în Bârlad, a venit tocmai din inima Ardealului, de la Cluj, răspunzând invitației Pr. Protopop Vasile Lăiu și a președintelui Casei de Ajutor Reciproc a Pensionarilor „Elena Cuza” Bârlad, Nicolaie Mihai.

Părintele Marius Ciprian Pop ne-a ținut o adevărată

„predică”, din care am reținut câteva lucruri foarte interesante, cum ar fi de pildă că „Postul este cea mai frumoasă poveste de iubire dintre OM și DUMNEZEU” sau că „O lacrimă vărsată pentru Hristos, valorează cât un pelerinaj la Mormântul Sfânt”.

„Predica” a fost mereu întreruptă de câte un cântec bisericesc, cântat cu o voce miraculoasă cu care l-a înzestrat însuși Dumnezeu. Am reținut, din nou, că „Distanța dintre inima omului și inima lui Dumnezeu este foarte mare, dar între inima omului și inima lui Hristos distanța dispăre cu totul”. Părintele Marius Ciprian Pop consideră că cea mai înaltă funcție este aceea de mamă, de aceea a închinat tuturor mamelor cântecul „Nu lăsa, măicuță”. Nu a uitat părintele să amintească despre „Grădina Maicii Domnului”,

„Rapsozii Iveștilor”

Florentina Albu

care are două locuri în lume: Muntele Sfânt și România, căci etnogeneza românilor coincide cu creștinarea.

După ce fermecătoarea Teodora Spânu a încheiat prezentarea, domnul președinte Nicolaie Mihai, vizibil emoționat, a mulțumit invitatului și împreună cu Consiliul Director i-au înmănat acestuia „Sfintele daruri” (cum le-a numit) adică *Diploma de excelență, Medalia de aur, Placheta jubiliară, Monografia Casei, Revista Viața noastră*. Pr. Protopop Vasile Lăiu i-a mulțumit și el invitatului, iar ultimul moment a plăcut probabil tuturor, dar mai ales președintelui Nicolaie Mihai, căci a vibrat de emoție patriotică. S-au intonat, împreună cu toată asistența cântecele *Hai să-ntindem hora mare și Noi suntem români*.

Am încercat să redau desfășurarea acestui spectacol, dar nu cred că am reușit să transmit vibrația emoțională care a însoțit fiecare moment, iar cei care nu au asistat au înțeles că au pierdut câteva ore de trăire afectivă și estetică și sunt mai săraci pentru că **BUCURIA SUFLETULUI** nu poate fi înlocuită de tot aurul din lume.

„Uitând noianul de dureri
Ce ni-l lăsară morții
În noaptea Sfintei Învieri
Vom fi din nou cu toții.

Și binecuvântați cu har
Ne vom vedea la cină
Luând smeriți de la altar
Lumină din lumină.”

Pr. Marius Ciprian Pop

Ansamblul „Răzeșii” Pogonești

„DE LA FLORII... LA ÎNVIERE”, un spectacol sub semnul miracolului divin

PROF. LUCIA MUNTEANU

Ne-am obișnuit, de câțiva ani încoace, ca înaintea celor mai importante sărbători ale anului, **CRĂCIUNUL** și **SFİNTELE PAȘTI**, să ne bucurăm sufletele cu spectacole organizate de **Casa de Ajutor Reciproc a Pensionarilor „Elena Cuza” Bârlad** susținute de artiști amatori sau profesioniști – pregătiți în fiecare moment pentru astfel de spectacole.

Așa se face că, în ziua de 20 aprilie 2016 a avut loc în sala Teatrului „Victor Ion Popa” din Bârlad un frumos spectacol intitulat **„DE LA FLORII... LA ÎNVIERE”**, spectacol ce a reunit nume cunoscute, care au răspuns organizatorilor: **Casa de Ajutor Reciproc a Pensionarilor „Elena Cuza” Bârlad** și **PROTOPOPIATUL Bârlad**, având ca parteneri **MEDIA TV, TEATRUL „Victor Ion Popa”** și **PRIMĂRIA Municipiului Bârlad**.

Prima impresie frumoasă a produs-o asupra spectatorilor sala Teatrului „Victor Ion Popa” frumos și adecvat aranjată, creând un cadru spiritual special.

Prezentarea spectacolului a fost asigurată de conducerea Teatrului, în prezența distinsei doamne Teodora Gabriela Spânu, care ne-a impresionat prin ținuta elegantă și prin bogăția de informații despre fiecare număr artistic și despre protagoniștii spectacolului.

Spectacolul a debutat cu un moment liric plin de sensibilitate și puritate susținut de Raluca Ioana Toma, elevă a Școlii de Muzică și Arte Plastice „Nicolae Tonitza” Bârlad, care a interpretat la pian *Sonata II* de W.A. Mozart. A urmat un moment poetic din creația poetului ieșean Emil Brumaru, profesorul Gruia NOVAC a fost cel care a făcut selecția poeziilor din creația acestui poet și care ne-a încântat printr-o interpretare plină de simțire românească a acestor versuri.

În aceeași linie de sensibilitate cu primele două numere a urmat momentul susținut de eleva Denisa Maria Toma, care a cântat la pian *Sonata în Do major* de Joseph Haydn.

Publicul spectator s-a dovedit

a fi deosebit de receptiv la această interpretare, răsplătind-o cu aplauze bine meritate pe această tânără speranță a Bârladului.

Un nume foarte implicat în activitatea culturală a Casei de Ajutor Reciproc a Pensionarilor „Elena Cuza” Bârlad este cel al profesoarei **Mihaela OPREA**, care a coordonat întreg spectacolul și a apărut pe scenă atât în calitate de dirijor al **Ansamblului Coral „CRIZANTEMA”** interpretând piese corale agreate de spectatori „Ce bine e când frații!”, „Lino, Leano” și „De doi”, cât și ca interpretă a piesei „Sub crucea lui Hristos” alături de eleva domniei sale **Geanina Pascu**.

Atmosfera din sală s-a înviorat în timpul programului susținut de formația de mandoline **„Doina Similei”** din comuna Alexandru Vlahuță, al cărui instructor, profesorul **Jorj Dulgheru** ne-a demonstrat adevărul conținut de proverbul **„OMUL SFÎNTEȘTE LOCUL”**. Într-o comună, ai cărei locuitori au răspuns solicitării acestui om inimos, s-a obținut un lucru de-a dreptul lăudabil: copii de diferite vârste, începând cu cel de 7-8 anișori și terminând cu cei de 16 ani, și-au unit voința și talentul sub

bagheta profesorului lor, prezentându-ne piese foarte frumoase cu caracter religios **„Rugăciune”**, **„Mama”**, **„Hora maramei”** și colindul de Florii **„O minune”** interpretate de grupul vocal instrumental și terminând cu piesa **„Suntem români mereu”** având ca soliste pe tinerele Anuța Cărașu, Mălina Cheșcu și Cristina Stavăr.

Aplauzele generoase au răsunat îndelung pentru acești copii minunați ca și pentru vedeta **Florentina Albu** cunoscută spectatorilor cu mulți ani în urmă, o mândrie a comunei Ivești. Ea a interpretat cântecul **„La fântâna cu uluc”**, iar la vioară piesa **„Bârlădeanca”**.

Nu au lipsit din spectacol nici poezii cunoscuți nouă, spectatorilor fideli ai acestor manifestații organizate de Casa de Ajutor Reciproc a Pensionarilor „Elena Cuza” Bârlad. Aceștia sunt poezii **Petruș Andrei** care a recitat din creația proprie **„Fiul Domnului”**, și **Iftene Cioriciu** care ne-a impresionat prin creația proprie **„Cât de bogat sunt, Doamne!”**.

Ansamblurile folclorice **„Răzeșii”** din Pogonești și **„Rapsozii Iveștilor”** din comuna Ivești, sunt o prezență constantă în spectacolele de acest gen, dovedind că viața culturală de la sate nu a murit, că oamenii acestor locuri sunt hotărâți să păstreze datinile, cântecele și portul specific acestor zone, o adevărată zestre de suflet lăsată generațiilor care vin.

Sub îndrumarea învățătorului septuagenar **ANDREI DUMITRU**,

„Răzeșii” din Pogonești au interpretat piesele: „A venit din cer, de sus”, „Foaie verde de susai” și „Frunză verde trei alune”, iar Ansamblul Folcloric „Rapsozii Iweștilor” au dat glas pricesnelor: „Sub o salcie pletoasă”, „A bătut la ușa ta” și „O Măicuță Sfântă”.

De o apreciere deosebită din partea publicului s-a bucurat interpreta **DANIELA CRĂCIUN**, care a recitat poezia „STRĂINUL” de Ion Pillat, dovedind multă sensibilitate și dar actoricesc.

Cunoscutul interpret de muzică populară **GEORGE FORCOS PALADE**, coordonatorul Ansamblului „Rapsozii Iweștilor”, a încântat spectatorii prin două dintre cântecele sale: „Frumos cântă cucu-n codru” și „Mândruliță din Bârlad”.

Tânărul artist folk, **DRAGOȘ TUFĂ**, nu putea să ne lipsească de plăcerea de a-l asculta; și de data aceasta, am sesizat bucuria de a cânta a acestui tânăr, dar și preocuparea de a aduce în scenă ceva nou, cu care și-a îmbogățit repertoriul. De astă dată, Dragoș a interpretat piesa „Un copac cu flori” și mai nou piesa „Mugur, mugurel” din repertoriul cântărețului și compozitorului Tudor Gheorghe.

Prima parte a programului a fost încheiată de corul „AXIOS”, format din cântăreți bisericești ai Protopopiatului Bârlad, având ca dirijor pe **LUCIAN EPURE**.

Cum era firesc, acest cor a interpretat un grupaj de piese religioase: „Și era la ora a șasea”, „Până când, Doamne?”, „Clopote de seară” din repertoriul rus, „Eu sunt Învierea” și „Cu noi este Dumnezeu!”, piese mult apreciate de spectatori.

Partea a doua a spectacolului l-a

Prof. Mihaela Oprea și eleva Geanina Pascu

avut ca invitat special pe părintele **MARIUS CIPRIAN POP** de la Cluj, care încă de la apariția domniei sale pe scenă, a aprins în sufletele tuturor **lumina divină**, prin vorba domoală, prin sinceritatea și căldura interpretării pieselor prezentate, prin harul de a se adresa celor din sală.

Am simțit că în pieptul acestui bărbat falnic, asemenea multor bărbați români-ardeleni- moldoveni-olteni-munteni, bate o INIMA ROMÂNĂ. Bătaia inimii sale s-a transmis ca un fior sfânt în sufletul tuturor acelor care asistau la un act de cultură atât de înălțător.

Am simțit, de asemenea, fiorul PATRIOTIC, cuprinzându-ne pe toți cei prezenți care ne-am alăturat părintelui și am cântat împreună cântece care ne-au unit de veacuri: „**NOI SUNTEM ROMÂNI**”, „**TU, ARDEAL**” etc.

Ne-am simțit onorați și

binecuvântați de prezența acestui Părinte și Artist minunat cu totul special, pe care Casa de Ajutor Reciproc a Pensionarilor „Elena Cuza” Bârlad, prin persoana domnului președinte **Nicolaie MIHAI** și PROTOPOPIATUL Bârlad, prin persoana Părintelui Protopop **Vasile LĂIU**, l-au răsplătit cu daruri simbolice, mulțumindu-i astfel pentru bucuria sufletească pe care ne-a făcut-o și invitându-l la o nouă întâlnire cu noi bârlădenii, prilejuită de ZIUA NAȚIIONALĂ A ROMÂNIEI și de sărbătorile CRĂCIUNULUI.

Frumoasă și de neuitat a fost seara din 20 aprilie 2016, iar pentru aceasta îi mulțumim lui **DUMNEZEU**, cel care i-a învrednicit pe organizatori cu energie, inspirație și dăruire.

Mulțumim tuturor!

HRISTOS A ÎNVIAT!

Corul „Grizantema” alături de Pr. Marius Ciprian Pop

Corul „Axios” - Protopopiatul Bârlad

Promovarea folclorului și a tradițiilor în comuna Alexandru Vlahuță prin tinere vârstare

PROF. ÎNV. PRIMAR JORJ DULGERU

instructor Ansamblul de mandoline „Doina Similei”

Comuna Alexandru Vlahuță este situată în partea de sud a județului Vaslui. Din punct de vedere istoric a aparținut dintotdeauna de județul Tutova, plasa Simila, iar din punct de vedere economic, religios și cultural comuna noastră este legată de municipiul Bârlad. Teritoriul comunei este determinat geografic de valea pâraului Simila – o atât de rară îmbinare în limba română a trei note muzicale, o adevărată frântură de cântec.

În satele comunei noastre trăiesc oameni harnici, iubitori de cultură, interesați de păstrarea și promovarea tradițiilor și obiceiurilor locale. Nu trebuie neglijat o clipă adevărul că pentru copil arta înseamnă un mijloc de exprimare, un mijloc de manifestare și exteriorizare a lumii sale interioare, a tendințelor și aspirațiilor sale, care-și găsesc în artă o traducere mai directă decât prin cuvânt.

Muzica de bună calitate atrage elevul, cu toată ființa sa, atât în procesul de instrucție și educație cât și în activitățile extrașcolare, unde copilul se antrenează cu plăcere în orice acțiune însoțită de o melodie, care îl determină să cunoască creația muzicală populară anonimă și cultă, să respecte marile valori muzicale și personalitatea compozitorilor naționali și universali.

Consider că păstrarea și cultivarea credințelor populare, a datinilor este o datorie sfântă, o moștenire care trebuie strecurată în sufletele generațiilor de azi și de mâine.

Plecând de la aceste considerente, în vara anului 1999 am pus bazele unei activități extrașcolare de inițiere a elevilor în tainele muzicii instrumentale. Am împrumutat câteva mandoline de la Centrul de plasament din Bârlad de la câteva colege și 12 fete au început studiul interpretării la mandolină. În anul 2000 a avut loc debutul pe scena Căminului Cultural din comuna noastră, cu prilejul activității „In memoriam Alexandru Vlahuță”.

Până în anul 2002 am introdus în formația instrumentală un contrabas și un țimbal de brațe. În acel an am participat la Concursul național de muzică, unde am obținut Premiul I. Au urmat alte schimbări în formația noastră: am introdus un acordeon, o cobză și bouzouki. Copiii au ales ca nume

pentru formația noastră „Doina Similei”. Primăria a achiziționat 12 mandoline și un contrabas nou.

Sub această denumire am participat la Concursul național de muzică din anii 2004, 2006, 2008 și 2010 unde, de fiecare dată, am obținut Premiul I.

În luna decembrie 2007 am primit 42 costume populare românești, prin Fundația „Acțiunea socială” în cadrul Proiectului „FOLCLORUL VASLUIAN EUROPEAN”. Am considerat-o cea mai importantă achiziție, prin faptul că avem o ținută de scenă valoroasă.

Formația de mandoline „Doina Similei” a participat la Festivalul folcloric „Mugur de tezaur”, organizat de C.J.C.C.P Vaslui, la Concursul național „Cântec drag din plai străbun”, organizat de Casa de cultură „Constantin Tănase” Vaslui, la Concursul județean „Florile copilăriei” și la alte activități cultural-educative din comunele învecinate și municipiile Bârlad și Vaslui.

În anul 2009 am beneficiat iarăși de sprijinul Fundației „ACȚIUNEA SOCIALĂ”, primind 10 mandoline, 8 mandole, un acordeon și o tobă Milenium.

Am participat la Concursul județean Florile copilăriei și la toate activitățile culturale din comună și din împrejurimi, de exemplu „Toamna bărlădeană”, „La stejar”, „In memoriam Alexandru Vlahuță”.

În luna mai 2009 formația noastră a participat la Festivalul Concurs Național „În grădina dorului” organizat de Liceul „Henri Coandă” din Craiova unde a obținut Premiul I la secțiunea „Film didactic – formație de mandoline”.

Din anul 2013 am început o colaborare strânsă cu Casa de Ajutor Reciproc a Pensionarilor „Elena Cuza” din Bârlad, participând la activitățile desfășurate în Bârlad și Puiesti și cu Protopopiatul Bârlad, promovând interpretarea pricesnelor și a colindelor tradiționale românești.

Din 24 ianuarie 2016 am început pregătirea a 26 eleve la mandolină. Alături de acestea, păstrăm și elevele care sunt „avansate” și care participă la activitățile curente la care suntem solicitați, de exemplu activitatea „Ziua școlii” organizată de Liceul „Al. I. Cuza” din Bârlad (19 martie 2016) sau spectacolul „De la Florii... la Înviere” (20 aprilie 2016) organizat de Casa de Ajutor Reciproc a Pensionarilor „Elena Cuza” și Protopopiatul Bârlad și activitatea din Duminica Floriilor de la Mănăstirea Alexandru Vlahuță.

Educației muzicale desfășurată în școală îi revine sarcina de a promova în rândul copiilor valorile materiale și spirituale ale neamului, de a le cultiva interesul de cunoaștere, de diferențiere a artei adevărate, autentice, de a dezvolta la elevi gustul pentru frumos, creativ și inovator.

CONCURSUL INTERJUDEȚEAN DE MATEMATICĂ „Academician RADU MIRON” VASLUI. Subiecte 1980 – 2012

PROF. DUMITRU V. APOSTOLACHE

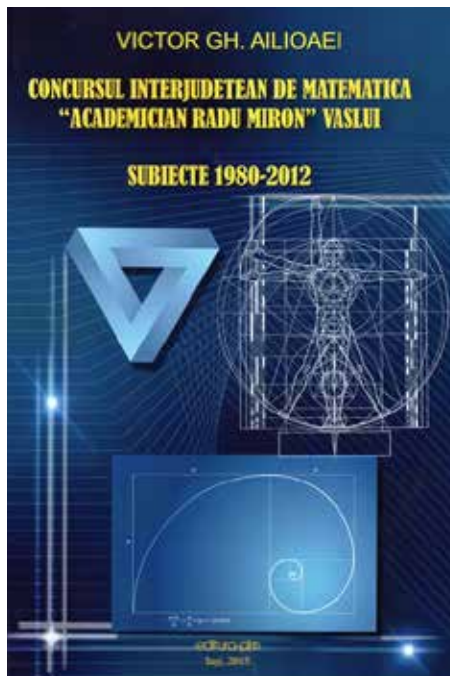
De peste trei decenii, la Vaslui, capitala triumfului lui Ștefan cel Mare asupra turcilor în data de 10 ianuarie 1475, se desfășoară un concurs admirabil de matematică. Inițiat în anul școlar 1979 – 1980, drept concurs zonal, de către profesorul VICTOR AILIOAEI (reprezentant al Organizației Pionierilor la acea vreme), putem spune că a obținut „examenul de definitivat” în anul școlar 1984 – 1985, când pentru desfășurarea lui au fost alocate fonduri bugetare și pe cel de „gradul întâi” în anul școlar 1990 – 1991, când a devenit concurs interjudețean. Din acest moment, contribuția profesorului de matematică, directorului, inspectorului școlar de specialitate și inspectorului școlar general Gheorghe Cârjă a devenit esențială în desfășurarea lui. În cele XXXII de ediții a purtat pe rând trei nume: Gheorghe Vrâncianu (15 ediții), Vasile Cristescu (5 ediții) și Academician Radu Miron (12 ediții).

Profesorii de matematică vasluieni au reușit să facă din sufletele elevilor prezenți la concurs cât și din municipiul Vaslui, un BETLEEM primitor în care matematicienii să se nască și să crească. Ei au reușit să facă din acest concurs, un factor de importanță majoră pentru stimularea pregătirii matematice a elevilor din zona Moldovei și nu numai. S-au evidențiat, printre mulți alții, Victor Ailioaei, Petrică Baltag, Mircea Berca, Daniela Bighiu, Gianina-Elena Busuioc, Gheorghe Cârjă, Constantin Cozma, Aurel Dumitru, Ioan Lungu, Dumitru Mihalache, Maximilian Opaiț, Gheorghe Panainte-Cornescu, Marcel Rotaru, Sergiu Romașcu, Neculai Solomon și Constantin Tămășanu.

Acest concurs, desfășurat mai mereu în plină toamnă aurie, a scos în evidență mulți profesori și elevi rotunzi, construiți nu doar în jurul unei singure calități.

Un sprijin substanțial în desfășurarea concursului l-a acordat Facultatea de Matematică a Universității „Alexandru Ioan Cuza” Iași. Așa se face că adesea comisiile propunătorilor de subiecte au fost coordonate de profesori universitari ca: Gheorghe Anicolăesei, Dan Brânzei, Ovidiu Cârjă, Gabriel Mitric, Vasile Oproiu, Eugen Popa și Constantin Zălinescu, iar printre președinții comisiilor de evaluare s-au numărat profesori universitari: Dan Brânzei, Ovidiu Cârjă, Marian Munteanu (participant de mai multe ori la acest concurs pe când era elev, la Vaslui), Eugen Popa și Constantin Zălinescu.

Mereu neobosit și plin de inițiativă,

profesorul Victor Ailioaei (secretar al S.S.M.R. Vaslui de decenii), modest și discret, om cu o răbdare de fier și o încăpățănare pozitivă a adunat în toți anii desfășurării concursului subiectele și soluțiile date, reușind să scrie o carte vie, care așa cum declară în „Argument” ce dorește să reprezinte „un omagiu adus profesorului universitar DAN BRÂNZEI, care a fost propunător de subiecte, sfătuitor în alegerea subiectelor, coordonator al comisiilor de propunere a subiectelor, președinte al comisiilor de evaluare și președinte de concurs patru ediții consecutive și mentor al multor profesori de matematică din școlile vasluiene și nu numai”. În același timp mulțumește domnului academician Radu Miron, care a ținut să fie prezent la toate festivitățile de premiere, să se întâlnească cu elevii și profesorii lor însoțitori, oferind un model de urmat în studiul și cercetarea matematicii.

Cartea colegului meu, Victor Ailioaei este structurată astfel:

Partea I – Subiecte și Partea a II-a – Rezultate, indicații, soluții. Cele două părți sunt precedate de „Cuvânt înainte” (profesor Dumitru V. Apostolache) și „Argument” (profesor Victor Gh. Ailioaei) și urmate de prezentarea Regulamentului Concursului interjudețean „Academician Radu Miron” (ultima variantă) precum și a unor statistici, la care mulți dintre noi nu gândeam, privind rezultatele centralizate obținute de elevi. Cartea profesorului Victor Ailioaei este o

adevărată arhivă a muncii a zeci de profesori și sute de elevi, toți iubitori de matematică. Este fără a se declara, un omagiu adus slujitorilor ritualului didactic și totodată un îndemn adresat elevilor pentru studiul matematicii și pentru care este nevoie de istețime, abilitate, curaj, hotărâre și dăruire. Apreciem corectitudinea desenelor necesare rezolvării problemelor, care au precizia și claritatea necesară și oferă cititorului avizat prilejul unei lecturi plăcute, antrenante și, deopotrivă instructive, utilă oricărei persoane interesată să-și aprofundeze cunoștințele matematice. Cartea, de care vorbim, oferă realmente posibilitatea unei pregătiri complete, clare și concise pentru examenele și concursurile școlare, iar autorul ei, om al catedrei, își asumă prin această lucrare un rol formativ și educativ dintre cele mai eficiente și își justifică din plin prezența în cetate.

Avem în față o carte izvorâtă din entuziasmul și dorința de a îndruma elevii dotați spre studiul matematicii. Scopul este de a ușura înțelegerea și rezolvarea problemelor din această categorie.

Autorul și-a propus să ofere profesorilor de matematică un auxiliar al activității sale și elevilor un instrument pentru lărgirea culturii lor generale. A reușit să realizeze o lucrare coerentă, instructivă și accesibilă, care trezește și susține interesul elevilor pentru matematică, „cea mai frumoasă dintre științe” așa cum a afirmat Paul Valéry.

Cartea are 310 pagini și dimensiunile de 17x24 centimetri și o redactare riguroasă. Copertile și grafica aparțin profesorilor Dorina și Vlad Baban, binecunoscuți pentru această activitate în Vaslui, sunt o reușită. Coperta I prezintă, pentru cei avizați, o sumă de elemente matematice, iar cea de a IV-a un portret al academicianului Radu Miron și un citat care-i aparține: „Printre ambiguități poți să descoperi adevăruri mari”.

Vă propun o carte de calitate superioară, cu un conținut incitant prin natura subiectelor date la concurs, adiacente de cele mai multe ori programei școlare de matematică, dar frumoase și cu un grad mare de dificultate și pe care numai un profesor lucid, constructiv, ordonat și eficient și cu un ascuțit simț al datoriei o putea scrie.

Pentru această realizare, adresez profesorului Victor Ailioaei gândul cel mai bun împreună cu urările mele de sănătate și noi împliniri.

Primul cuvânt

TONI HULUBEI MACOVEI

„Îți va fi greu când n-o să mai ai
cui să spui MAMĂ”!

Ea se uita duios la mine și eu râdeam!
Aveam credința că mama
Va fi cu mine toată viața,
Nu-i așa că toți credem

că mamele noastre sunt nemuritoare?
Și totuși vocea ei s-a stins!

În momentele de mare cumpănă,
strig involuntar MAMĂ!

O identific cu Dumnezeuirea!

Andreea Bianca Cărabăț

UNIVERSUL COPILARIEI

RAFAEL TUDOR LUPĂȘCU

Să fiu din nou copil,
Ce mult aș vrea...
Mi-e tare dor de ea,
Mi-e dor de copilăria mea.

Îmi amintesc mereu de vremea
Când adorneam legănat de povești
Mi-e tare dor de ea,
Oare unde este copilăria mea?

Ce mult aș vrea să vină înapoi,
Să mai alerg desculț prin zăvoi.
Aș vrea să fiu din nou copil
Și să mă joc prin florile de-aprilie,
Să mă răsfăț în parcuri și livezi
Și să alerg pe câmpurile verzi.

Mi-e tare dor
Să fiu din nou lângă bunica mea,
Să mai ascult poveștile
Care curgeau din gura ei
Ca un izvor

Aș vrea s-o mai aud cum îmi spunea:
„Copile, pe drumul vieții
Când ai să pornești
Nu uita să iei cu tine
Trăistuța cu povești”.

Mi-e tare dor de ea,
Mi-e dor de copilăria mea,
Când adorneam legănat de povești.
Copilărie unde ești?

Ilinca Maria Bocan

Nu aștepta răspunsul

RAFAEL TUDOR LUPĂȘCU

Aș vrea să scrie ce simte,
De-ar ști ce simte, ar scrie.
Să stingă, sau s-aprindă
Ce-a fost sau ce-o să fie.

Cândva, el ți-a jurat iubire,
A scris și versuri multe.
Cu voie, în neștire,
Inimile-au fost frânte.

Nu aștepta răspunsul,
N-ai să-nțelegi vreodată,
Că tot tăcut, ascunsul
Nimeni nu vrea să-l vadă.

Nimic nu spune, nu arată,
Prin semne el vorbește
Nu speră să mai poată,
Dar încă te iubește.

Mai

ALEXANDRA TEODORA CONCITĂ,
elevă Colegiul Național
„Gheorghe Roșca Codreanu”

Priveam cu tine răsăritul la
malul mării și deodată
m-a cuprins așa o poftă
cumplită
să te tăvălesc prin nisip și
prin apă
până când mirosul mării
ți-ar fi intrat adânc sub piele
prin urmele lăsate de scoici.
Să te păstrez așa pentru totdeauna.
Să fii tu marea mea și să-mi afund
în tine visele,
să le acoperi cu valuri.
Să-mi trec mâinile prin părul tău
ori de câte ori mi-e dor
să strâng nisipul între degete.

**Amalia Maria
Cărăbăș**

Vara

IOANA TEODOR

În grădina casei mele
Vara hainele-și așterne
În covor multicolor
Vară, vară mult te ador.

De la floarea de lealea
Până la floarea de cais
Toate le ador nespus.

Ești bogată și în livezi
Peste tot prezintă ești
Toate găzele roiesc
În felul lor îți mulțumesc
Că le dai hrană și nectar
Și căldură an de an.

Te aștept vară mereu
Tu îmi schimbi prefixul meu
Și mereu mă înveselești
Cu tot ce îmi dăruiești.

Ai aromă de flori scumpe
Tei, brândușe și salcâm
Te aștept vară oricând
În șoșotul de apă lină
Care curge din brădet
Ne zâmbești, ne dai căldură
Și mirosul de rășină.

Dacă vii pe lună plină
Și în casa mea-i tăcere
Eu mă scuz și cu blândețe
Scoală-mă să-ți dau binețe.

Mina și Miruna Avram

Maria (9 ani juma') și Mihai (4 ani juma') Durac

VASILE CHELARU

Lumina sufletelor curate

Când scriu despre copii simt o frământare interioară aparte și un clocot al sentimentelor, care revarsă peste cuvinte o puzderie de gânduri bune, cu care, dacă ar fi posibil, le-aș mângâia obrajii, le-aș ocroti somnul sau i-aș acoperi cu o platoșă care să le ferească trupul de boli și de pericolele care stau la pândă, ori le-aș limpezi judecata ca să poată observa la timp ispite ademenitoare și efemere, menite să-i abată de la drumul drept al vieții.

Nu am căderea să judec, dar continui să cred că s-a comis o mare nedreptate atunci când unii copii au fost supuși la suferințe sufletești și trupești, încercați de la vârste prea fragede cu obstacole și bariere greu de depășit. Mi-au rămas proaspete în amintire anotimpurile câtorva ani de după 1991, când am pătruns dincolo de gardurile unei clădiri mari, de pe strada Epureanu, denumită „Casă de copii”. Construcția era impresionantă prin arhitectură, prin spațiul generos din interior și exterior, prin bogăția istoriei adunată între ziduri, prin misterul care emana de după garduri, din lumea sufletelor curate, neînțelese mereu de către cei din afară. Copilăria este etapa din viață în care, pentru cei mai mulți, afecțiunea părintească este lipsită de bariere, dorințele devin realitate, sunt inventate jocuri atractive, se construiesc idealuri, se permit vise îndrăznețe, sunt revărsate unele după altele lacrimi și zâmbete, se produc instantaneu supărări evacuate de îndată de sentimente de curată afecțiune pentru familie, prieteni, pentru oameni, în general. Dincolo de acele garduri, chiar copilăria era împrejmuțată cu reguli stricte, adunate în „regulamente” și „programe”: program de masă, program de studiu, de joacă, de vizită, de curățenie, de somn, de plimbare, de educație fizică sau pentru orice altă activitate prevăzută în normativele interne. Totuși sentimentele de dor, nevoia de afecțiune și speranțele nu se puteau îngradi, cu garduri, cu reguli și programe. Departate de mine gândul de a pune sub semnul îndoielii necesitatea acelor instituții, care în cele din urmă au oferit adăpost, îngrijire și educație la sute de mii de copii rămași orfani sau abandonați de părinți iresponsabili; desigur că fără reguli nu s-ar fi viețuit civilizată într-un loc unde erau adunate atâtea suflete; ceea

ce voiam a scoate în evidență se lega de șansa unor copii și neșansa altora, de norocul unora și nenorocul altora, de abundența de care se bucură unii și puținul cu care se mulțumesc alții.

**Așezământul de copii „Sfântul Ierarh Leontie”
Rădăuți**

În final am dobândit un mare câștig în acea perioadă, fiind evident că viața nu oferă nimic în egală măsură, chiar eu însumi aveam nevoie să înțeleg, să învăț, să ofer o fărâma din priceperea, competența și avuția mea interioară pentru a lumina câtuși de puțin și existența altora. Am priceput, așadar, că sunt semeni ai noștri care au știut a prețui fiecare clipă a vieții lor, care au luptat neîncetat pentru a atinge zenitul împlinirii sociale, care au împărțit cu generozitate celorlalți puținile lor bucurii, au împărțit temeri, au adresat fără sfială rugă de sănătate pentru prieteni, uitând că și pentru ei era necesară. Mă bucur că i-am observat și i-am cunoscut cât mai bine pe cei mai mulți dintre oamenii pe care destinul mi i-a scos în cale. Citisem undeva o cugetare atribuită lui Mircea Eliade: „Ce oameni excepționali trec pe lângă noi, anonimi, și noi admirăm prosteste atâția neghiobi, numai pentru că au vorbit de ei presa și opinia publică!” și am căutat ca acest îndemn să-mi mențină trează atenția, de-a lungul timpului.

În virtutea acestei povești voi împărtăși câteva gânduri despre un om al cărui destin a fost marcat de o mare și nesfârșită suferință și o permanentă speranță de bine...

- Va urma -

Momentul în care devin părinți constituie pentru adulți poate cea mai importantă experiență din viața lor. Conceptul de „parentalitate” tinde să se substituie noțiunilor de „maternitate” și „paternitate”, pe care le co-subordonează. Parentalitatea desemnează rolurile sociale ale părinților (responsabilitățile și drepturile lor), indiferent de sex în raport cu copiii (Turliuc, 2004, p.226). Această graniță devine clară încă de la începutul relației părinte-copil, dar, pe măsura creșterii copilului, este nevoie de unele ajustări. Din moment ce copiii se dezvoltă și se maturizează, trebuie să li se permită să participe la tot mai multe decizii care se iau în familie, decizii care reprezentau, inițial, monopolul părinților.

Privind copilul din perspectiva legăturilor afective pe care acesta le are cu părinții săi ne dăm seama că mediul familial este unul prin excelență afectiv, „o școală a sentimentelor”, cum îl denumește P. Osterrieth (*apud* Holban, 1978), un mediu care modelează personalitatea și îi permite copilului să se dezvolte ca o individualitate echilibrată și bine adaptată condițiilor vieții.

Rolurile unui de părinte par a fi, în același timp, cel mai dificil și cel mai ușor de realizat dintre toate cele pe care le are un adult în viața sa. Este deosebit de greu ca un părinte să reziste tot timpul ritmului antrenant impus de copil, să aibă răbdare să răspundă la toate întrebările „fără sens” ale acestuia, să reușească să vadă lumea prin ochii lui. Pe de altă parte, este foarte ușor când vine acasă de la serviciu, să ordoneze câteva sarcini copilului, iar atunci când își pierde răbdarea să-l pedepsească la cea mai mică greșeală. Responsabilitatea care cade pe umerii părintelui este una imensă. El este modelul pe care copilul îl urmează, el îi oferă acestuia condiții de viață, securitate afectivă, educația de bază etc. Practic, de modul în care părintele își îndeplinește *rolurile* depinde viitorul copilului. Rolurile părinților reprezintă un set de așteptări

față de aceștia în relație cu copiii.

Ce **roluri** poate îndeplini un părinte față de copil? (Ghid Identificarea și adresarea nevoilor emergente ale copiilor din România)

- ▶ **Rolul de educator.** Părintele selectează acele cunoștințe și experiențe pe care să le transmită copilului cu scopul de a-l transforma pe acesta într-o ființă autonomă. Provocarea constă în a nu transmite copilului informația gata prelucrată, ci în a crea cadrul pentru acțiune proprie, reflecție și descoperire.
- ▶ **Rolul de model și reper valoric.** Părintele este cel care, voluntar sau nu, îl influențează pe copil în respectarea sau nu a normelor și construirea propriului sistem de valori. Copiii doresc să se comporte ca adulții de succes din jurul lor.
- ▶ **Rolul de consilier.** Părintele este cel care trebuie să fie alături de copilul lui și să îl îndrume să caute alternative, să anticipeze efectele, să își asume responsabilități.
- ▶ **Rolul de îndrumător spiritual.** Părintele este cel care îi influențează mult pe copii în orientarea spre o anumită religie, adesea impunând-o.
- ▶ **Rol de susținere și motivare.** Crearea cadrului în care copilul să își poată desfășura jocurile și activitățile, punerea la îndemână a resurselor, stimularea copilului spre a se implica în activități, încurajarea acestuia, lauda, oferirea de ajutor sunt sarcini ale părinților. Antrenarea perseverenței, a rezistenței la efort, stabilirea de scopuri și găsierea resurselor și mijloacelor pentru atingerea lor reprezintă direcții prin care părintele își exercită rolul de susținere și motivare față de copii.
- ▶ **Rolul de partener.** Dezvoltarea în parteneriat părinte-copil a unor proiecte, participarea împreună la jocuri și activități întăresc relația dintre aceștia și au multiple valențe formative asupra copilului.

- ▶ **Rol normativ.** Uneori părintelui îi revine și rolul de a-l informa pe copil despre ceea ce este bine și ce nu și de a-i impune să se comporte în consecință.
- ▶ **Rol de ocrotitor.** Asigurarea drepturilor fundamentale ale copilului sunt obligații ale oricărui părinte.
„Copilul așteaptă de la ambii părinți afecțiune și autoritate, mama reprezentând mai mult afectul, iar tatăl autoritatea” (Holban, 1978, p. 69).

Oprindu-ne asupra rolului mamei în educația copilului, reținem opiniile conform cărora rolul matern este unul complex, iar cel patern unul secundar. Elisabeta Stănculescu susține teza implicării mai mari a mamelor comparativ cu tații în îngrijirea și educarea copiilor. Tații intervin direct în reglarea comportamentului copiilor de două ori mai puțin decât mamele, iar atunci când o fac intervenția lor este mai mult normativă, constând în a comenta, în a impune, a permite sau a interzice o activitate, a explica principii morale. „Munca educativă este efectuată de către mamă, singură sau în colaborare cu soțul” (Kellerhals și Montandon, 1991) (*apud* Stănculescu,

2002).

Aceeași implicare comparativ mai slabă este identificată și în domeniul comunicării: copiii comunică sensibil mai mult cu mamele, iar carențele în comunicarea cu tatăl sunt, de regulă, compensate printr-o comunicare intensă cu mama; o carență în comunicarea cu mama, însă, nu este aproape niciodată compensată prin comunicarea cu tatăl. Diferențele dintre femei și bărbați apar cu claritate: în timp ce femeile asigură toate cele trei funcții, independent de prezenta sau absența soților, bărbații sunt specializați exclusiv pe funcția de reconfort. Prin urmare, părinții trebuie să fie conștienți de importanța îndeplinirii optime a rolurilor lor, având în vedere că, așa cum spune N. Mitrofan, „a îndeplini, în bune condiții, rolurile parentale este una dintre cele mai dificile, mai importante, dar și mai nobile îndeletniciri umane” (*apud* Crețu, 2009).

Atmosfera familială este rezultat al multitudinii relațiilor ce se stabilesc între membrii familiei, reprezentând o expresie direct a modelelor comportamentale pe care aceștia le manifestă. Atmosfera familială poate fi caracterizată prin organizare (coeziune familială, colaborare) sau prin dezorganizare (disensiune, dezbinare afectivă), coerență sau inconstanță atât în promovarea valorilor socio-morale cât și în mijloacele educative utilizate. Aurora Liiceanu et al. (2007) constată că, în cazul preadolescenților, eficiența efectului formative al educației este cu atât mai crescută cu cât relația dintre adult și copil este mai relaxată, bazată pe o comunicare deschisă, lipsită de prejudecăți și cooperantă (*apud* Glăveanu, 2012).

Stilurile parentale sunt modalități în care părinții își exprimă credințele despre cum să crească copiii. Aproape toți doresc să fie părinți buni și evită să facă ceea ce consideră a fi rău. Adoptă stilurile însușite de la părinții lor, pentru că nu știu ce altceva să facă și simt că aceasta este modalitatea corectă de a fi părinte.

Un **părinte suprainplicat** urmărește obținerea de satisfacții și dirijează comportamentul subiectului în conformitate cu propriul model de comportament, transformându-l pe cel mic într-un „delegat” pentru îndeplinirea propriilor intenții de acțiune

lipsindu-l de intimitate. Părintele cu acest model parental se amestecă în deciziile și autonomia copilului, nelăsându-i posibilitatea ca, pe măsura dezvoltării lui, la fiecare vârstă el să ia decizii pe cont propriu, să hotărască singur lucruri care țin de el. De asemenea, acest copil va întâmpina dificultăți în realizarea unei comunicări eficiente; va fi frecvent lipsit de inițiativă, de curaj și veșnic nemulțumit, deoarece se teme în permanență că ar putea greși.

Părintele supraprotectiv combină controlul ridicat cu nivelul crescut al afectivității, ambele utilizate într-o manieră intruzivă. Părinții își controlează copiii, activitățile în care aceștia se implică, iar afectiv se implică în trăirile lor emoționale pe care le manipulează. Subsistemul parental este foarte puternic ei încercând să mențină granițe variabile și semipermeabile, prin care să obțină ascultare din partea copilului. Adeseori tind să-și sufoce copiii cu propria iubire. Prioritatea lui este să-i ofere copilului securitate, deoarece conștientizează că un copil este o ființă foarte fragilă, care are nevoie în permanență de sprijin și protecție. Părinții supraprotectivi acceptă greu situația în care copilul începe să-și dezvolte independența, însă ei nu creează conflicte, ci intră în panică, „se consumă”. Odată cu trecerea timpului, copilul se simte din ce în ce mai sufocat, este frustrat și are tendința de a se îndepărta de părinți; el găsește că este dificil să comunice direct cu părintele despre problemele personale, de teamă că acesta nu-l va înțelege și se va îngrijora.

Părintele afectuos manifestă un nivel ridicat al căldurii, sunt centrați pe copil, exprimând afecțiune, toleranță, sensibilitate și siguranță emoțională. Copiii cu părinți afectuoși se simt foarte importanți, fapt ce determină **creșterea nivelului stimei de sine**.

Părintele cu model parental orientând performanța se referă la obținerea unor performanțe de către subiect și recompensarea sa în aceasta situație. Îi oferă copilului securitatea de care are nevoie și îl sprijină atunci când situația o cere; este înțelegător și încrezător în capacitatea copilului de a lua unele decizii personale. El încurajează copilul să fie independent, respectându-i opiniile, interesele și personalitatea. Manifestă căldură față de copil, îl apreciază, îl consideră un

membru responsabil al familiei. Astfel, copilul își va dezvolta un echilibru emoțional care va sta la baza dezvoltării armonioase a personalității, își va dezvolta deprinderi de comunicare eficientă, va manifesta creativitate, inițiativă, capacitate decizională, autonomie personală.

Părintele cu model parental stimulat favorizează curiozitatea copilului, a conduitelor sale de explorare și – în consecință – a dobândirii treptate de autonomie. Cea mai evidentă manifestare a autonomiei copilului este legată de responsabilitățile cotidiene. Responsabilizându-l copilul prinde încredere în propria persoană și se poate descurca cu ușurință în activitățile sale.

Cei mai mulți părinți sunt tentați să trateze copilul ca fiind un bun ce le aparține și asupra căruia au toate drepturile. Unii exagerează în ilustrarea acestei idei: „*Tu ești al meu! Trebuie să faci tot ce spun eu!*”. Din cauză că se consideră proprietarii de drept ai acestui „bun”, uită uneori că este responsabilitatea lor să aibă grijă de el, rezumându-se la a-i oferi doar îmbrăcăminte, hrană, jucării și un acoperiș deasupra capului; uneori uită că, poate mai mult decât orice, ceea ce îi trebuie copilului este *securitate afectivă* și *educație* corespunzătoare. Copiii cu insecuritate afectivă pot manifesta *tulburări emoționale* de genul: stări de frică aparent nejustificate, nervozitate crescută, apatie, dependență exagerată de părinți (*apud* Dolean, 2009).

Un părinte bun este cel care îl învață pe copil să se dispenseze tot mai mult de el. Copilul trebuie să fie capabil să facă propriile alegeri și să își folosească atuurile. El poate fi încurajat prin atitudini care dovedesc încrederea părintelui în capacitatea lui de a lua decizii înțelepte în ceea ce îl privește. Atunci când un părinte este de acord cu cererea sau hotărârea copilului său, poate exprima acest acord și altfel decât printr-un simplu „Da”: „Tu hotărăști”, „Adevărul este că tu decizi în această situație”, „E alegerea ta și numai a ta”, „Orice ai hotărî, știu că e cea mai bună decizie”. Booker T. Washington spune: „Unul dintre cele mai bune moduri de a ajuta pe cineva este de a-i da o responsabilitate și a-i spune că ai încredere în el”.

Despre ciocolată...cu dragoste,

GEORGIANA NEAGU,

din Onești,

simpatizant C.A.R.P. „Elena Cuza” Bârlad

Pentru că a venit luna iunie, dar mai ales ziua de 1 Iunie, nu putem să nu ne gândim la copilărie, iar când vorbim despre copilărie simțim un gust dulce și plăcut de plăcinte, de prăjituri, dar mai ales de ciocolată; un dulce care ne însoțește mereu, în forme și cu arome variate, de unii contestată, de alții aplaudată: eterna și fascinantă ciocolată.

Istoria ciocolatei începe acum 4000 de ani în America Centrală, unde pudra de cacao era folosită de indigeni în prepararea băuturii folosită în ceremoniile religioase, băută în cinstea zeilor, în onoarea împăratului sau pentru a sărbători victoriile în războaie.

Boabele de cacao au fost folosite de imperiul aztec și ca monedă de schimb, recunoscându-li-se astfel valoarea.

Denumirea ciocolatei s-a păstrat tot din timpul imperiului aztec, când băutura preparată din boabele de cacao era denumită „Xocolatl” și înseamnă *apă amară*; era folosită ca medicament, cu scop energizant, iar untul de cacao era folosit pentru a vindeca ficatul și plămânii și pentru a se proteja de soare.

Privilegiul de a bea Xocolatl aparținea clasei superioare, unii consumând-o chiar sub forma unei băuturi spumoase. Este recunoscut faptul că Împăratul Montezuma II consuma până la 50 de căni într-o zi din această băutură. În schimb, cei din clasa de jos a societății se puteau bucura de această băutură doar la ocazii speciale.

După descoperirea Americii de Cristofor Columb, boabele de cacao ajung pentru prima dată în Europa, la curtea regală a Spaniei, unde nu se bucură de o mare apreciere, datorită gustului amar și astringent, însă era folosită în medicină pentru proprietățile revigorante. În momentul în care spaniolii au adăugat zahăr în această băutură au reușit să transforme anosta băutură într-o *vedetă*.

Ciocolata ajunge să fie cunoscută în întreaga Europă prin intermediul Caterinei, fiica lui Felipe II de

Spania, care se căsătorește cu ducele de Savoia. În 1615 ciocolata intră în Franța, iar în 1657 un francez deschide la Londra prima ciocolaterie destinată publicului. Totuși la acel moment ciocolata era încă un produs de lux de care beneficia doar clasa bogată a societății. În 1828, olandezul Van Houten inventează prima presă care dezvoltă procesul tehnologic de producere a pudrei de cacao și a ciocolatei. În 1865, Caffarel lansează „gianduiotto”, prima ciocolată ambalată. În 1866, Henri Nestle, farmacist și chimist, inventează laptele praf, iar în 1879, Lindt amestecă pasta de ciocolată în mașini speciale cu valțuri longitudinale, un anumit timp și la o anumită temperatură pentru consistență și aromă, fabricând primele tablete de ciocolată.

Pe lângă proprietățile pentru care a fost folosită din cele mai vechi timpuri, ciocolata rămâne unul din cele mai sănătoase dulciuri. Are efect antibacterian asupra gurii și previne apariția cariilor, induce starea de relaxare, stimulează sistemul digestiv, este un puternic antioxidant. Pentru a beneficia de toate aceste proprietăți, se recomandă consumul de ciocolată cu o concentrație cât mai mare de cacao... și, atenție, ciocolata albă nu este de fapt ciocolată, având în vedere că nu conține cacao. Boabele de cacao conțin teobromină, o substanță cu rol excitant asupra sistemului nervos, iar denumirea acestui alcaloid xantinic provine din limba greacă și înseamnă hrana zeilor (*theos* = zeu și *broma* = hrană).

În prezent Europa este cel mai mare consumator de ciocolată la nivel mondial, și cu toate că originea sa este în America, cel mai mare producător de cacao este continentul african. Cei mai mari producători de semințe de cacao sunt Coasta de Fildeș cu o producție de 1,5 mil. de tone, urmată de Ghana cu puțin peste un milion de tone și Indonezia cu 450.000 de tone.

Ziua de 11 iulie a fost declarată oficial Ziua Mondială a Ciocolatei, în 1995, în Franța, în prezent fiind sărbătorită de iubitorii acestui desert din toată lumea.

Pe cărări de munte. România – Transalpina

PROF. ZÎNA ȘI **CONSTANTIN** TĂMĂȘANU

O vorbă înțeleaptă spune „să învățăm de la natură măsura și echilibrul, armoniile și pacea, frumusețea și sfîntenia.”

În munți este atîta frumusețe și taină încît îți poți găsi aici ogoirea dorurilor și poți reaprinde focul sacru al dragostei de viață. În depărtările înălțimilor te visezi în copilăria timpului, căutând rădăcina vieții în împărăția aerului celui mai curat din lume.

O astfel de zonă este TRANSALPINA.

Transalpina (DN 67C), cunoscută și sub numele de Drumul Regelui sau Poteca Dracului, este cea mai înaltă șosea din România, avînd punctul cel mai înalt în Pasul Urdele (la 2.145 km).

Drumul pornește din Benghești – Ciocadia, județul Gorj, o comună aflată pe drumul național dintre Tîrgu Jiu și Râmnicu Vâlcea cam la 35 km de Tîrgu Jiu și ajunge la Alba Iulia prin Sebeș traversînd munții Parîng și este cel mai înalt drum din țară, mai sus chiar decît Transfăgărașanul.

Fiind un drum alpin este închis pe toată perioada de iarnă, în restul timpului fiind un drum modernizat în totalitate, este accesibil pentru orice fel de autoturism.

Peisajele pitorești oferite de munții Păring vă vor încanta așa că nu trebuie să ratați ocazia de a străbate măcar o dată în viață acest traseu.

La poalele munților Parîng, reuniți într-un lanț de o frumusețe și originalitate fără egal, cu vîrfurile semețe, acoperite de zăpezi veșnice se află **Novaci – pămîntul fîgăduinței, oază de lumină și frumusețe** unde puteți respira aerul curat și puteți să vă răcoriți sufletul cu apa rece ca gheața a râului Gilort.

Cheile Gilortului sunt spectaculoase prin cascadele create de râu, iar peisajele și pădurile de foioase și de brad te însoțesc la tot pasul. Gilortul, al cărui nume este de origine dacică, izvorăște din munții Păring, respectiv

de sub vîrfurile Parîngului – Mare (2.519 km) prin două izvoare principale situate la altitudinea de cca. 2.350 metri fiind însoțit pe dreapta de Vîrfurile Mîndra, iar pe stînga de Vîrfurile Gruiu și după un lung traseu intramontan cu chei, repeziuri și cascade ajunge la Novaci. Accesul se face din orașul Novaci și se merge către nord pe cursul râului Gilort.

Un punct de atracție turistică în această zonă îl constituie **Lacul Gâlcescu – cel mai mare lac glaciar din masivul Parîng**. Este situat în mijlocul masivului, la N-E de Vîrfurile Parîngului Mare într-o căldare glaciară deosebită prin varietatea florei și rocilor glaciare. Are o adîncime de 9,3 metri și o suprafață de 3 ha. Circul Gâlcescu modelat în granit este complex, format din **Căldarea Dracului**, unică prin sălbăticia ei, adăpostește trei „ochiuri” de apă între care **lacul Păsării** este cel mai mare. Mai jos spre est se află **căldarea lui Vidal**, în care sclipește oglinda de apă a lacurilor **Vidal și Pencu**, iar pe ultima treaptă **căldarea Gâlcescu** brodată cu tufe de jnepeni și care adăpostește lacul cu același nume. La ele se poate ajunge mergînd pe traseul Transalpina la aproximativ 10 km de stațiunea Rîncea după ce se trece de Vîrfurile Păpușa traseul marcat se bifurcă drept înainte se ajunge la Parîngul Mare, iar spre dreapta te conduce la **căldarea lacurilor**.

Ca rarități în Parîng, care prin altitudine se situează pe locul 2 în Carpații românești, putem aminti floarea de colț sau albumela, ghitura galbenă și arborele larice. În rezervația naturală Parîng (3.1260 km²) întîlnim capra neagră, păstrăvul de munte și corbul.

Cea mai căutată însă pe Transalpina este **zona turistică Rîncea**. Este una dintre cele mai frumoase zone ale României. Puțini români sunt conștienți de existența ei, dar cei care vor citi aceste rînduri și nu au fost niciodată în aceste locuri să nu mai aștepte deoarece clipele petrecute aici sunt mirifice. Aici se pare că vîrfurile brazilor veșnic verzi

ating cerul, aerul este pur, înmiresmat, susurul izvoarelor și fluierul ciobanilor se întâlnesc cu clinchetul talăngilor, iar oamenii îți zâmbesc binevoitori.

Stațiunea se află la o altitudine de 1.600 metri, drumul șerpuiește printre păduri de fagi, de brazi și stânci încremenite din vremuri imemorabile unde au hălăduit haiduci legendari. Văile împădurite și coamele golașe ale munților se înfrățesc cu oglinda cerului, toate răsfățând ochiul și sufletul privitorului. Accesul se face pe DN 67C Bengești (Gorj) – Șugag (Alba) drum modernizat și întreținut până în stațiune. Iarna se poate urca doar dinspre Novaci, Transalpina fiind închisă.

Dezvoltarea – zona turistică Râncea - a început din 1979, când s-a elaborat proiectul nr.96/79 care cuprinde detaliul de sistematizare al zonei turistice Râncea.

În prezent, în zona Râncea se pot desfășura următoarele activități recreative:

5 pârtii de schi: 4 pe muntele Cornescu – M1, M2, M3, M4 și una pe muntele Păpușa.

Primele patru pârtii beneficiază de transport pe cablu (teleschi și babyschi), iar cea de-a cincea dispune de un telescaun cu 4 locuri. M1 dispune de nocturnă și sonorizare.

Pe pârtii se poate practica *ski-ul și snowboarding-ul; pentru sănăuș și alte activități sunt amenajate locații separate*. Sezonul schiabil începe în luna noiembrie și se termină în luna mai.

La Râncea și în zonele din jur curenții de aer favorizează *zborul cu parapanta*. Vârful Păpușa, Măgura, Cerbul sunt doar câteva din locațiile folosite de amatorii de zbor cu parapanta.

În perioada de vară, aici, îți poți ridica adrenalina la maxim făcând *motociclism de teren* pe potecile munților sau pe drumul de tranzit Transalpina care îți oferă perspective offroad deosebite.

În luna septembrie, de vineri până duminică, *zona Râncea devine capitala curselor de automobilism* la viteză în coastă unde se întrec piloți de renume.

Ca și în alte zone turistice de la munte *ATV-urile* sunt nelipsite. Și la Râncea, în centrul stațiunii sunt mai multe centre de închirieri a unor astfel de mijloace. Dacă pe zăpadă mare *ATV-urile* nu mai fac față, atunci *snowmobilul* este cea mai bună alegere de distracție și senzații tari.

La Râncea verile sunt răcoroase cu o temperatură medie de 13 – 14 grade Celsius în luna iulie; iernile sunt friguroase, cu zăpadă abundentă deoarece primele ninsori cad, uneori, chiar la sfârșitul lui septembrie și iarna ține până la finele lunii mai. Turiștii sunt atrași de Râncea atât iarna când totul e alb și pur, cât și vara când totul devine verde. Sunt numeroase oferte de cazare și masă atât la pensiuni, cât la și hoteluri, dar și magazine de unde se pot cumpăra de toate – de la alimente și până la suveniruri.

Pe Transalpina, în oricare dintre localitățile întâlnite se pot cunoaște elemente de arhitectură și tehnică populară, gospodării țărănești tradiționale, instalații de prelucrare a lemnului, lăunii, mori de apă și joagăre acționate hidraulic, creații de port popular, serbări folclorice păstorești Călușarii, ziua Ursului (1 august), dar și monumente cultural-istorice.

Ajungând în punctul pitoresc Obârșia Lotrului (Cabana cu același nume) situat pe Transalpina te poți îndrepta spre vest către Petroșani parcurgând serpentinele spectaculoase, iar către est spre Voineasa, trecând pe la lacul Vidra și stațiunea cu același nume cu niște peisaje ce-ți taie respirația prin frumusețea și sălbăticia lor.

Deoarece astăzi v-am invitat în călătorie prin pitoreasca Românie, sperăm că vă va fi mai ușor să vă hotărâți a pleca la drum. Și de pe acum vă urăm o **Călătorie și o vacanță plăcută!**

AMINTIRI din COPILĂRIE

SERGHEI COLOȘENCO

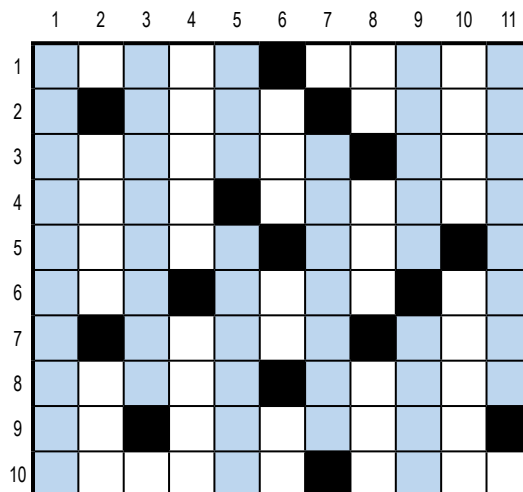
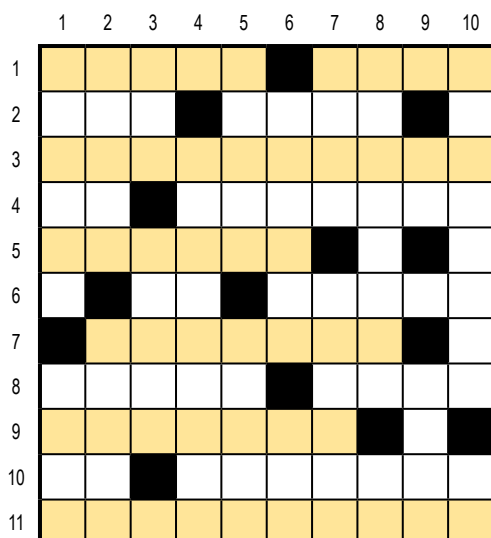
COPII

Orizontal: 1, 3, 5, 7, 9, 11: copii.

Celelalte definiții: 2) Cântec pe baltă – Localitate în Elveția. **4)** Scâncet în scutece – Undiță cu năluci și mulinetă care poate fi lansată la mare distanță. **6)** Carte! – Mijloc de apărare. **8)** Arbuști cu fructe comestibile – Pari. **10)** Jumătatea miezului! – Fricos.

Vertical: 1) A rămâne peste noapte – Car grecesc tras de 2-4 catări. **2)** Masiv muntos în Carpații Orientali – Purtată ca o cămașă. **3)** Tuci pe jos! – Pasăre migratoare cu ciocul ascuțit, cu pene negre-verzui cu pete albe. **4)** Mișcată într-o parte și într-alta. **5)** Medic român de origine cehă, a organizat serviciul militar sanitar al armatei din Moldova (1800-1888) – Pasăre marină din regiunile scandinave, înrudită cu rața. **6)** Caietul de dictando – Oraș în Germania. **7)** Vărul dintr-o proză a lui Honoré de Balzac – De forma unei pâlnii cu marginea tăiată. **8)** Persoane nehotărâte – Începe toastul! **9)** Și, la francezi – Schimb în natură. **10)** Referitoare la religia mahomedană (pl.; fem.) – Scrieri în chirilică!

Dictionar: ILON, APEN, EMS, PONS.

Orizontal: 1) Aluneacă pe zăpadă (pl.) – Cu două picioare. **2)** Domn al Moldovei, supranumit "Tiranul" (sec. XVI) – Bună la ras. **3)** Pulbere fină, albă, foarte toxică pentru om – Abreviere muzicală pentru "vivace". **4)** Pasăre de apă – Liniști. **5)** Colină lângă Belgrad (Serbia) – Covoraș. **6)** Podoabă facială – Punct cardinal – Carie la molari! **7)** A dubla – Apă stătătoare. **8)** Vechi popor asiatic – Zăpăcită. **9)** Cap de taur! – Constatări. **10)** Necunoscut – Persoană rea și cicălitoare.

Vertical: 1, 3, 5, 7, 9 și 11: eroi din "Amintiri din copilărie", de Ion Creangă.

Celelalte definiții: 2) Rasă franceză de oi – Calapod. **4)** De neînchipuit – Localitate în Germania. **6)** Cui bont – Zero la zero! – Milimetru (abr.). **8)** Pe el – Sistem de semne convenționale – Resort. **9)** Mare în deșert – Gripat.

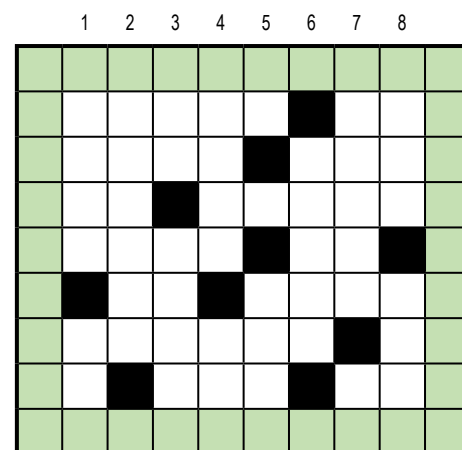
Dictionar: RAVA, NURN.

Fantezie

Orizontal: 1) Vine de la Elena – Nume de fată. **2)** Constanța alintată – Domnișoară. **3)** Apare Nuța! – Femeie din Balcani. **4)** Frumoasa dintr-o poezie de Șt.O. Iosif – Inima Danei! **5)** Eugenia Olaru – Regină în Israel. **6)** Nume feminin – Mijlocul Tiței! **7)** Capul Penelopei! – Alt nume de fată – Marcela dezmiardată.

Vertical: 1) Vegetație acvatică plutitoare – Particulă de noblețe italiană. **2)** Beneficiarul unui venit. **3)** Sunt în ceață! – Mulțime. **4)** Nume feminin – Adă-ncoace! **5)** Notă pe portativ – Insulă coraligenă în Oceanul Pacific (Polinezia). **6)** Româncă din Munții Apuseni. **7)** Eroină din proza lui Pavel Dan – Emilia Eremia. **8)** Abreviere folosită pentru poziția „mento-iliacă stângă transversă” (med.) – Diminutiv feminin.

Dictionar: EAT, ANAA.

Pe coloanele rasterate: două versuri din poemul eminescian „Luceafărul”.

Rebecca

Aritmogriful copiilor

	10	11	F ₁	4	2	
7	2	8	A ₂	5	4	2
	9	2	M ₃	4	5	
1	6	5	I ₄	9	4	2
	9	2	L ₅	4	7	
12	2	7	I ₄	6	5	2
	10	8	E ₆	5	2	

Înlocuiți cifrele cu literele corespunzătoare, veți afla numele a șapte copii, băieți și fete.

Fantezie

1			7			
2		3		6		
3				2		
4			8		4	
5			1		9	
6				5		

1) Înelitoare elastică între vagoanele de călători. 2) Conțin multă apă (fem.). 3) Încovoiat. 4) Toate exemplarele unei opere. 5) Bucată de carton de valoare. 6) De statură mare (fem.).

De la A – B și C – D: Copii.

Criptogramă

L	U	I	A	A	E	T
	C	N	H	L	N	I
	O	I	A	A	N	D
	M	C	T	O	N	R
	O	S	A	A	E	N
	N	N	A	I	A	C
						A

Pornind din caseta exterioră, stânga-sus, și urmând o anumită cale, veți afla numele nepoților mei, părinții copiilor, pe care-i puteți descoperi în jocul alăturat, dar și în fotografiile din această pagină.

Săritura calului

G	I	C	E	U	
A	N	I	A	O	R
A	I	R	A	B	L
E	D	A	C	E	L
N	C	L	A	I	E

Folosind mișcarea calului de la jocul de șah, veți afla numele celor patru copii, ai căror părinți sunt îngrilați în criptogramă.

Nicola, Daria-Elena, Giulia

Aritmogrila

	1	2	3	4	5
1	3	6	7	4	5
2	2	9	12	17	8
3	14		1	11	10
4	19	18	15	16	13

Orizontal: 1) Servesc la curățat.

2) Larvă de fluture. 3) Fruct de conifer.

4) Nume de fată.

Vertical: 1) Copacii din livadă.

2) În temă! – Zero. 3) O mie la romani – Nume de copil. 4) Album hip hop al interpretului Don Omar (2 cuv.). 5) Comună în județul Vaslui.

De la 1 – 19: titlul poeziei scrisă de Mihai Eminescu în 1871: 5, 4, 3, 7.

Mițu

Minou

Ulisse

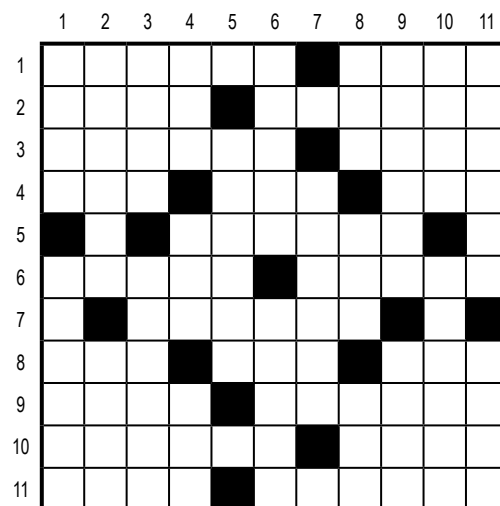

ANAGrame ÎNCruciŞATE

ORIZONTAL: 1)PREȚUI ■ȚUCA. 2)MISĂ ■SIRENĂ. 3)STIRPE ■LIRĂ. 4)LAT ■OAC ■RAI. 5)CREAȚĂ. 6)CAIET ■RADIA. 7)DRĂCII. 8)ROI ■NAI ■UȚA. 9)GATA ■OLTEAN. 10)MUTĂRI ■RUGI. 11)ACTE ■INCITA.

VERTICAL: 1)PAPI ■TOXICE. 2)ULTIMI ■ARMĂ. 3)STAT ■GRAȚII. 4)SET ■CAI ■TEA. 5)COORDĂ. 6)NEICĂ ■ÎNTRE. 7)CRĂIȚĂ. 8)IAR ■REA ■GĂI. 9)LICITA ■NULĂ. 10)SURĂ ■TRIODĂ. 11)ȚARINĂ ■NUCI.

Costel FILIUȚĂ

Diana-Elena și Andrei-Tudor Teletin

BUCURIILE VIEȚII

ORIZONTAL: 1) Copil de sex masculin – Copil fără un părinte (sau fără ambii părinți). 2) Copil iubit și alintat – A concepe. 3) Nume feminin latin care înseamnă „al nouălea copil” venit pe lume din aceiași părinți – Cap de băiat! – Măsuri luate în copilărie! 4) Personajul principal din romanul „Zodia Cancerului sau vremea Ducăi-Vodă” de Mihail Sadoveanu, copilul domnitorului Antonie Ruset – Dac. 5) Dânsul - Supuși. 6) Jean Steriadi – Plantă agreată de porcine – Scâncet scos de un copil mic. 7) Copil, de odinioară, care învâta o meserie – Specific unui copil (fig.). 8) Fibră textilă sintetică – Jumătate de fată! – Radu Oprescu. 9) Pin pitic (var.) – Mâncare pentru copiii mici. 10) Vehicul de agrement folosit și de copii (abr.) – În afara terenului de joc – Strigătul ciorii. 11) Cei doi copii ai lui Adam și ai Evei (3 cuv.).

VERTICAL: 1) Femeie angajată care îngrijește copilul altcuiva – Numele de copil al compozitorului George Enescu. 2) Una care nu mai este copilă. 3) Copilul din schița „Vizită” de I.L. Caragiale – Copiii care merg la școală. 4) Sprijin pentru copiii dintr-o grădiniță – Mănunchi de spice. 5) Cap de țânc! – Profesor la Universitatea din California (Susan) – Campion. 6) Sabin Bălașa – Ca un copil – Copil (fig.). 7) Un copil neastâmpărat – Copil de sex feminin. 8) În Turcia! – Eugen Rotaru – „... de fată”, lucrare a pictorului bârlădean Nicolae Tonitza. 9) Copilul alintat al părinților mei – Bolduri. 10) Văzduh – Încornoratul de la coridă – În centru, la Bârlad! 11) Oameni care se comportă ca niște copii (fig.) – Femeie care îngrijește copilul altei persoane (reg.).

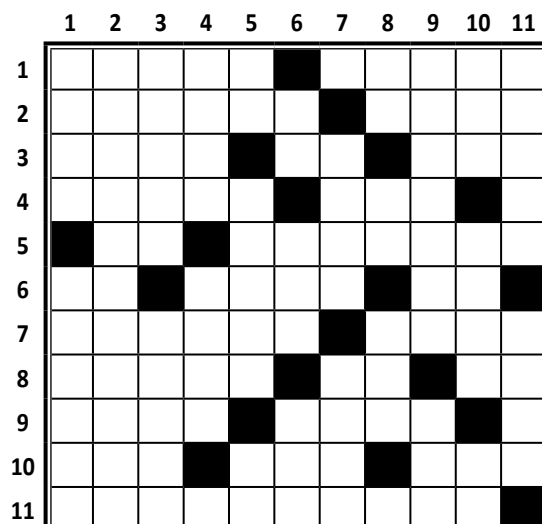
Dicționar: USTIN, DODĂ.

Ionel ȘERBAN

Când nu mai ești
copil,
ai murit de mult.
Constantin Brâncuși

Dezlegări: Copii: PRUNC – PICI – OAC – ILON – S – PRICHINDEL – OA – LANSETA – SUGACI – C – M – I – RT – ALIBI – BAIETAS – C – ALUNI – BETE – PURADEI – R – EZ – TEMATOR – NAPARSTOCI. Amintiri din copilărie: SANII – BIPED – M – ARON – LAMA – ARSENIC – VIV – RATA – TACERI – AVALA – TOL – D – NAS – NORD – RI – D – INDOI – LAC – ISAU – NAUCA – TA – REMARCI – ANONIM – CATA. Fantezie: OPREAFRUMO – ILEANA – LIA – TANTI – MISS – NUT – CROATA – IRINA – AN – F – R – EO – ATALA – ADRIANA – IT – PE – ADA – ELA – ALANUAREIS. Aritmogriful copiilor: SOFIA – NATALIA – CAMIL – FELICIA – CALIN – DANIELA – STELA. Criptogramă: LUCIANO – MIHAELA, CONSTANTIN – OANA, ANDREI – ANCA. Săritura calului: GIULIA, NICOLA, DARIA-ELENA, REBECCA. Fantezie: BURDUF – APOASE – INDOIT – EDITII – TICHET – INALTE: COPILĂRIE. Aritmogrifă: PERII – OMIDA – M – CON – IOANA. Anagrame încrucișate: PUTERI, ACUT, IMAS, NERASI, PISTRE, ILAR, ALT, OCA, IRA, I, ACARET, N, ETICA, ARIDA, X, RIDICA, A, ORI, ANI, ATU, TAGA, ETALON, IMATUR, GURI, CATE, TAINIC. Bucuriile vieții: BAIAT – ORFAN – ODORAS – CREA – NONA – BA – ARI – ALECU – GET – V – EL – SMERITI – JS – STIR – OA – UCENIC – CRUD – RELON – FA – RO – JNEP – PAPA – D – ATV – AUT – CRA – CAIN ȘI ABEL.

VIZIUNEA EPIGRAMIȘTILOR DESPRE COPILII DIN "VIAȚA NOASTRĂ"

SELECȚIE DE NELU VASILE - NEVA

Recensământul berzelor

Vrem să știm, nu-s simple zvonuri,
Câte-s în acest moment
C-au umplut cu abandonuri
Centrele de plasament.

Constantin CRISTIAN

Unui mamos

Mi-a cerut – c-așa-i e stilul,
Cinci sutare... și i-am dat!
Dar acum mă-ntreb: copilul
E născut, sau cumpărat?

George ZARAFU

Părinți iubitori

Pentru că au de-acum servicii
Ei s-au gândit la cei doi fii
Că i-ar lua de la bunici
Să-i dea la casa de copii!

Mihai DANIELESCU

Copilul de azi

Îl vezi și sufletu-ți renaște,
Că-i dulce ca o pară coaptă
Și țipă chiar de când se naște,
De parcă știe ce-l așteaptă.

Corneliu PĂUNESCU

Unui sugar, la prima aniversare

Nu i s-a uscat buricul,
Dar e vesel și sprintar,
Că l-a sărutat tăticol
Și mămica, prin ziar.

Geo OLTEANU

Familială

„Șefu” a venit acasă
Cam abțiguit un pic;
Nici nu s-a atins de masă.
(L-a atins doar pe-ăla mic!).

Liviu POPESCU

Lecție deschisă

Notează dascălii de zor,
Nicio problemă nu-i omisă,
Dar, fi'ndcă-i „lecție deschisă”,
Elevii ies afar' când vor.

Ștefan-Cornel RODEAN

Copiii în ajunul Crăciunului

Nici la copii, de sfântu-ajun,
Nu văd o împărțeală dreaptă:
La unii vine Moș Crăciun
La alții vine... Moș Așteaptă.

Radu ROSETTI

Răspunsul elevului la examenul de la liceul agricol

„Când e timpul ce se cere,
Dacă știi cu-adevărat,
Pentru culesul de mere?”
„Când e câinele legat”.

Petre GIGEA-GORUN

Celor ce stau pe capul părinților

Îi cred, sunt doar copiii lor,
Că stau la ei nu-i un păcat,
Păcat că de la ei mai vor
Și alocație de stat.

Alexandru HANGANU

„Boala” unui elev...

Toți îi spun că e deștept,
Dar, că suferă de-o boală:
Folosește toată mintea
Numai... „dincolo” de școală...

Miltiade IONESCU

Unei eleve foarte cochete care își neglijează școala

Cea mai simplă întrebare
În dilemă grea o pune.
Are-n păr „soare-răsare”
Iar în cap „soare-apune”.

Grigore LUPESCU

Universități particulare

Din facultăți particulare
Vin tinerii la angajare
Și fiecare-i întrebat:
„La ce butic a-i învățat?”

Vasile MATEI

Studenti la Silvicultură

Au consumat timp prețios
Prin parcul înverzit, umbros,
Iar la examenul de an
Ea a fost tufă, el buștean...

Nicolae MIHU

Tineretul, viitorul țării

Se-așteaptă de la tineret
Să schimbe țara-n mod concret,
Iar tineretul, ca urmări,
O schimbă, dar pe alte țări.

Sorin OLARIU

Conflict între generații

Cei tineri, sinceri cum îi știm,
Ne reproșează-n mod concret
Nu faptul că îmbătrânim,
Ci că o facem prea încet.

George PETRONE

Diplome

Examenale le-a luat
C-a învățat să copieze;
Deci, mai târziu, la doctorat,
Era normal să plagieze!...

Eugen POP

Realități în școală

Tânguiri prin cancelarii,
Faptele sunt peremptorii:
Profii nu mai bat școlarii,
Ci școlarii – profesorii.

Ispas FEȚEANU

Studentească

Judecând la rece,
Timpul e stăpân:
Sesiunea trece,
Unii mai rămân.

Elis RÂPEANU

Unuia veșnic candidat la studenție

E tipul candidatului perfect,
De când încearcă, nu mai știe anul!
Impune însă tuturor respect,
Că este mai în vârstă ca decanul!

Mihai TRUFAȘU

Sfat părintesc

Aflând c-o duce bine-n pușcărie,
I-a scris, urgent, băiatului aseară:
„Să nu faci, dragul mamei, vreo prostie...
Ca să te dea, disciplinar... afară!”

Ion MORARU

Final fericit

Sunt student și am un crez
Pregătindu-mă, căci sper
Ca apoi să-mbrățișez
„Meseria” de șomer.

Ștefan AI.SAȘA

Băiatul mamei

Un om înalt, voinic, legat,
De vârstă mijlocie,
Ce multe fete-a-mbrățișat,
Dar nicio meserie!

Ioan FRENȚESCU

Părinți și copii

Ca reprezentant al rasei
Ce-n progres mereu se vrea,
Tatăl este stâlpul casei
Fiul – stâlp de cafea.

Ioan FILIMON

Simona Niculescu

Persoane de bună credință ce au contribuit în anul 2015 la protecția socială a membrilor Casei de Ajutor Reciproc a Pensionarilor „Elena Cuza” Bârlad

Activitatea de protecție socială desfășurată sub egida Casei de Ajutor Reciproc a Pensionarilor „Elena Cuza” Bârlad nu ar fi posibilă fără **contribuția unor persoane de bună credință**, fie ele **fizice sau juridice**. De altfel, mare parte din manifestările cu caracter cultural artistic pe care asociația le realizează sunt organizate tocmai cu sprijinul material ori intelectual al unor astfel de oameni de bine (spre exemplu în anul 2015, activitatea cultural-artistică a fost susținută cu suma de **144.962,52 lei** provenită din donații și sponsorizări). În această categorie, înscrîm și ajutorul venit din partea **voluntarilor și colaboratorilor** noștri, ce s-au implicat trup și suflet în activitățile culturale, sociale, sportive desfășurate de către asociația noastră.

Pe parcursul anului 2015, asociația s-a bucurat de sprijinul unor asemenea persoane, în așa fel încât **suma totală obținută din donații** s-a ridicat la finele anului la **239.545,50 lei**. Au contribuit **280 persoane juridice** și peste **2.649 persoane fizice**.

Amintim aici și contribuția unui număr de **1.111 persoane** ce au ales să direcționeze **2% din impozitul pe venit**, sumă ce s-a ridicat în anul 2015 la cifra de **38.858,90 lei**.

Demn de amintit este și ajutorul oferit de către firma **S.C. Confecții S.A. Bârlad** ce a acordat unui număr de **854 membri C.A.R.P.** cămăși în valoare de **29.982,08 lei**, dar și donația ce a fost pusă la dispoziția asociației de către cunoscuta **interpretă de muzică populară Mioara Velicu** constând într-**un pat de masaj cu pietre de jad** în valoare de **11.048,00 lei**.

Pe parcursul anului 2015, asociația a declanșat și o campanie de strângere de fonduri în vederea editării unei **Monografii a eroilor din județul Vaslui**. În acest sens, s-a strâns suma de **14.694,00 lei**.

Nu putem uita nici **contribuția acelor entităților juridice** ce ne-au sprijinit în demersul nostru de asigurare a protecției sociale a persoanelor vârstnice pe parcursul anului 2015, precum: **Prefectura județului Vaslui, Consiliul județean Vaslui, Primăria municipiului Bârlad, primăriile din comunele unde Casa deține sucursale, Casa de Cultură a Sindicatelor „George Tutoveanu” Bârlad, Muzeul „Vasile Pârvan”, Teatrul „Victor Ion Popa”, Centrul „Mihai Eminescu”, Sindicatul Liber al Pensionarilor prin președinte Popa Catinca, Poliția municipiului Bârlad, Tipografia S.C. Irimpeș S.R.L., mass media locală și alții**.

De asemenea, aducem pe această cale mulțumiri și celor **97 de persoane fizice și juridice** ce au sprijinit manifestările dedicate celebrării cuplurilor ce au împlinit 50 de ani de la căsătorie – **Nunta de Aur** ce au donat suma de **14.185 lei**.

Lista persoanelor juridice, a persoanelor fizice autorizate și a persoanelor fizice ce au contribuit material, bănește, prin voluntariat și colaborări, la bunul mers al asociației pe parcursul anului 2015 se va regăsi în revista „Viața noastră”, începând cu acest număr, precum și la avizierile asociației din municipiul Bârlad și de la sucursalele.

În numărul trecut, nr.26/februarie 2016 am redat **persoanele juridice** ce ne-au fost alături pe parcursul anului 2015, precum și **persoanele fizice ce poartă nume cu literele A-B**.

În acest număr vom continua prezentarea **persoanelor fizice**, de data aceasta cu cele având nume cu literele **E-F**.

PERSOANE FIZICE

LITERELE E-F

ELINCOVICI GHEORGHE, A.VLAHUȚĂ - VASLUI
ELISEI ALEXANDRU, STROIEȘTI - SUCEAVA
EMANDACHE ZAMIRA, MURGENI - VASLUI
ENACHE ALEXANDRA, POPENI - VASLUI
ENACHE COSTEL, POPENI - VASLUI
ENACHE EUGEN, COROIEȘTI - VASLUI
ENACHE FLOAREA, IANA - VASLUI
ENACHE IRINA, COROIEȘTI - VASLUI
ENACHE JANA, COROIEȘTI - VASLUI
ENACHE LICA, POPENI - VASLUI
ENACHE LILIANA, BĂCANI - VASLUI
ENACHE MARGARETA, POPENI - VASLUI
ENACHE MARIA, GRIVIȚA - VASLUI
ENACHE MARIAN IONEL, BÂRLAD
ENACHE OANA CAMELIA, BRAȘOV
ENACHE ROXANA FLORENTINA, IANA - VASLUI
ENACHE SILVIU AURELIAN, GRIVIȚA - VASLUI
ENACHE STERIAN, GRIVIȚA - VASLUI
ENACHE TUDORIȚA, POPENI - VASLUI
ENACHE VASILE, IANA - VASLUI
ENE ARISTIȚA, BÂRLAD
ENE ELENA, BÂRLAD
ENEA CĂTĂLIN, BÂRLAD
ENUȚA BOGDAN VIOREL, PUIEȘTI - VASLUI
ENUȚA GABRIELA, BÂRLAD
ENUȚA RUXANDA, BÂRLAD
EPURE CONSTANTIN, A. VLAHUȚĂ - VASLUI

EPURE FLORIN, A. VLAHUȚĂ - VASLUI
EPURE MARIA, BÂRLAD
EPURE MARIANA, BÂRLAD
ERASCU ȘTEFAN, IANA - VASLUI
FANACHI FLORICA, BÂRLAD
FĂNARU VASILE, BÂRLAD
FELEȘTEANU MARIȚA, IANA - VASLUI
FERARU AURICA, CIOCANI - VASLUI
FERARU FLORENTA, CIOCANI - VASLUI
FERARU FLORIN, CIOCANI - VASLUI
FILICHE DORINEL, BÂRLAD
FILICHI EUGEN, BÂRLAD
FILICHI MARIA, BÂRLAD
FILICHI MITICĂ, BÂRLAD
FILIP GEORICĂ, FĂLCIU - VASLUI
FILIP MARIA, BÂRLAD
FILIP PAULINA, BÂRLAD
FILIP SILVIA, BÂRLAD
FILIP STELIAN, BÂRLAD
FILIP VICTORIA, FĂLCIU - VASLUI
FILIUȚĂ ILEANA, MĂLUȘTENI - VASLUI
FILIUȚĂ IRINA MIHAELA, BÂRLAD
FILIUȚĂ LILIANA, BÂRLAD
FILIUȚĂ MARINELA, MĂLUȘTENI - VASLUI
FIRTINESCU ELENA, BOGDĂNEȘTI - VASLUI
FITCAL MIRCEA, BÂRLAD
FITCAL ADRIAN, BÂRLAD
FITCAL OLGA, BÂRLAD
FITCAL SILVIA, BÂRLAD
FÎNARU ROBERT MARIAN, BÂRLAD
FLENCHIA GABRIEL, BÂRLAD

FLOREA ELENA, BÂRLAD
FLOREA IOAN, BANCA - VASLUI
FLOREA ION, BĂCANI - VASLUI
FLOREA IRINA, BÂRLAD
FLOREA IULIANA, BÂRLAD
FLOREA LENUȚA, PERIENI - VASLUI
FLOREA MARIA ELENA, BÂRLAD
FLOREA MARICELA, PERIENI - VASLUI
FLOREA MARLENA, BÂRLAD
FLOREA MILUȚĂ, A. VLAHUȚĂ - VASLUI
FLOREA RODICA, BÂRLAD
FLOREA VIOREL, BÂRLAD
FLORESCU MARIA, BÂRLAD
FLORIA JANA, IVEȘTI - VASLUI
FLUTURE GHEORGHE VALERIAN, BÂRLAD
FLUTURE VERONICA CĂTĂLINA, BÂRLAD
FOCEA TURIN, BÂRLAD
FOCȘA CATINCA, BÂRLAD
FOCȘA CEHINA, BÂRLAD
FRANGOLEA ANTIN, COROIEȘTI - VASLUI
FRAȚIEANU IOANA, ZORLENI - VASLUI
FRAȚIMAN IONEL, BÂRLAD
FRĂȚIANU ADRIAN, ZORLENI - VASLUI
FRĂȚIANU DORINA, ZORLENI - VASLUI
FRĂȚIMAN CARMEN, BÂRLAD
FRÂNCU GHEORGHÎȚĂ, BÂRLAD
FRUMUZACHE OTILIA, FRUNȚIȘENI - VASLUI
FRUNZETE GABRIELA, BÂRLAD
FURCOI ILEANA, BOGDĂNEȘTI - VASLUI
FURMUZ CONSTANTIN, TRESTIANA - VASLUI

GAFTON GHEORGHE, BÂRLAD
 GAIȚĂ IONELA DANIELA, ZORLENI - VASLUI
 GALAN ENACHE, COROIEȘTI - VASLUI
 GALAN MARIA, BÂRLAD
 GALAN MARTA, COROIEȘTI - VASLUI
 GALAȚANU MARIA, ZORLENI - VASLUI
 GALBEN MIHAELA, POGANA - VASLUI
 GALBEN MIHAI, PERIENI - VASLUI
 GALBEN SILVIA, BÂRLAD
 GALEA VALERIU, MĂLUȘTENI - VASLUI
 GALER MIHAI, BOGDĂNEȘTI - VASLUI
 GALER VETA, BOGDĂNEȘTI - VASLUI
 GALERU MARIA, ALEXANDRU VLAHUȚĂ - VASLUI
 GALEȘ GABRIEL, BÂRLAD
 GAVRILĂ ANA, BUCUREȘTI
 GAVRILĂ ELVIS, ZORLENI - VASLUI
 GAVRILĂ IONUȚ - CONSTANTIN, FRUNTIȘENI - VASLUI
 GAVRILĂ MARIANA, BÂRLAD
 GAVRILĂ MARIN, ZORLENI - VASLUI
 GAVRILĂ MIRELA, FRUNTIȘENI - VASLUI
 GAVRILĂ MIRELA, FRUNTIȘENI - VASLUI
 GAVRILIȚĂ DANIELA, MURGENI - VASLUI
 GĂINĂ MARIA, BĂCANI - VASLUI
 GĂVAN MARIAN, TUTOVA - VASLUI
 GÂDEI RĂDIȚĂ, BÂRLAD
 GĂȚĂ MARIA, BÂRLAD
 GEANĂ ALIN, CIOCANI - VASLUI
 GELEA COSTEL, ALEXANDRU VLAHUȚĂ - VASLUI
 GELEȘ DOINIȚĂ, BÂRLAD
 GELEȘ VIOLETA, ALEXANDRU VLAHUȚĂ - VASLUI
 GENEȘ VIORICA, BÂRLAD
 GENETE MIHAELA, EPURENI - VASLUI
 GEORGE FORCOS PALADE, BÂRLAD
 GHECIU CARMEN, ZORLENI - VASLUI
 GHECIU MIHAI, BÂRLAD
 GHELTU RODICA, BÂRLAD
 GHENȚU MARIE, BÂRLAD
 GHEORGHE DANIELA, CIOCANI - VASLUI
 GHEORGHE SERGIU, CIOCANI - VASLUI
 GHEORGHE STELUȚĂ, EPURENI - VASLUI
 GHEORGHU ANDREEA, GRIVIȚA - VASLUI
 GHEORGHU CĂTĂLIN, GRIVIȚA - VASLUI
 GHEORGHU GABRIELA, BÂRLAD
 GHEORGHU MIHAELA, BÂRLAD
 GHEORGHU OANA MARIA, BÂRLAD
 GHERASIM LUCA, BÂRLAD
 GHERGHE GHEORGHE, BÂRLAD
 GHERGHESCU AUREL, MĂLUȘTENI - VASLUI
 GHERGHESCU IONEL, BÂRLAD
 GHERGHESCU LAURENȚIU, BÂRLAD
 GHERGHESCU LIVIU, BÂRLAD
 GHERMAN MARIA, PERIENI - VASLUI
 GHERMAN SIMONA, BÂRLAD
 GHEȚĂU NECULAI, BÂRLAD
 GHICEANU MIHAI, TUTOVA - VASLUI
 GHILIMEI CONSTANTIN, IVEȘTI - VASLUI
 GHILIMEI MARIA, IVEȘTI - VASLUI
 GHINEA GEORGE MARIAN, BÂRLAD
 GHINEA GIONI, BÂRLAD
 GHIUR ECATERINA, VINDEREI - VASLUI
 GHIUR LEONARD IONUȚ, VINDEREI - VASLUI
 GHIUR MĂDĂLINA, VINDEREI - VASLUI
 GHIUR RADU, VINDEREI - VASLUI
 GINGHINĂ IOAN ADRIAN, BÂRLAD
 GINGHINĂ VIOREL, BÂRLAD
 GIURGIUCANU MARIUS, PUIEȘTI - VASLUI
 GIUȘCĂ CONSTANȚA, BOGDĂNEȘTI - VASLUI
 GIUȘCĂ COSTEL, ALEXANDRU VLAHUȚĂ - VASLUI
 GIUȘCĂ COSTICĂ, BOGDĂNEȘTI - VASLUI
 GIUȘCĂ ELENA, BOGDĂNEȘTI - VASLUI
 GIUȘCĂ GHEORGHE, BOGDĂNEȘTI - VASLUI
 GIUȘCĂ LIVIU NECULAI, BOGDĂNEȘTI - VASLUI
 GIUȘCĂ MIOARA, BOGDĂNEȘTI - VASLUI
 GIUȘCĂ NELA, BOGDĂNEȘTI - VASLUI

GIUȘCĂ VALENTIN, BOGDĂNEȘTI - VASLUI
 GIUȘCĂ VIRGIL, BÂRLAD
 GÎFU LIDIA, IVEȘTI - VASLUI
 GÎFU MARCEL, Primar Comuna Pogana
 GÎLCĂ MARINEL, BÂRLAD
 GÎLCĂ SILVIA, BÂRLAD
 GÎLEA ALEXANDRU, COROIEȘTI - VASLUI
 GÎLEA CONSTANTIN, BÂRLAD
 GÎȚIN CECILIA, IANA - VASLUI
 GÎȚIN DORU CĂTĂLIN, IANA - VASLUI
 GLĂVAN MARIA, GRIVIȚA - VASLUI
 GOCIU COSTEL, BÂRLAD
 GOCIU EUGEN, CIOCANI - VASLUI
 GOCIU EUGENIA, CIOCANI - VASLUI
 GOCIU FLORIN, CIOCANI - VASLUI
 GOCIU NICOLETA, BÂRLAD
 GODARD ADY, FOȚȘANI
 GOGA VALENTINA, BÂRLAD
 GOGAN FLORIN, HĂLĂREȘTI - VASLUI
 GOGENEATĂ IOAN CLAUDIU, BÂRLAD
 GOHOREANU ADRIANA, BÂRLAD
 GOHOREANU SANDU, BÂRLAD
 GOLEA MARIA, BÂRLAD
 GORAȘ ANCUTA GEORGIANA, GĂGEȘTI - VASLUI
 GORAȘ CEZAR, BÂRLAD
 GOREA RUXANDA, BĂCANI - VASLUI
 GRAPĂ SAVA, TUTOVA - VASLUI
 GRĂDIANU ANA, BÂRLAD
 GRĂDINARU BOGDAN, POPENI - VASLUI
 GRĂDINARU EMIL, BĂCANI - VASLUI
 GRĂDINARU EMIL, VIIȘOARA - VASLUI
 GRĂDINARU IOANA, POPENI - VASLUI
 GRĂDINARU MARGARETA, POPENI - VASLUI
 GRĂDINARU MIHAI, BÂRLAD
 GRĂDINARU MONA LARISA, BÂRLAD
 GRĂDINARU NELA, POPENI - VASLUI
 GRĂDINARU PARASCHIVA, POPENI - VASLUI
 GRĂDINARU RAREȘ ȘTEFAN, BÂRLAD
 GRĂDINARU STELU, POPENI - VASLUI
 GRĂJDEANU MARIA, BÂRLAD
 GRĂJDEANU RUXANDRA GEORGIANA, BÂRLAD
 GRECU MARIA, VETRIȘOIA - VASLUI
 GRIGORAȘ ION, BANCA - VASLUI
 GRIGORAȘ STRATICA, BANCA - VASLUI
 GRIGORAȘ ALIN GABRIEL, ZORLENI - VASLUI
 GRIGORAȘ CRISTINA ATENA, BÂRLAD
 GRIGORAȘ ELENA, BÂRLAD
 GRIGORAȘ FLORIN MARIAN, BÂRLAD
 GRIGORAȘ MARIEANA, ZORLENI - VASLUI
 GRIGORAȘ MARINEL, BÂRLAD
 GRIGORAȘ NETI, MURGENI - VASLUI
 GRIGORAȘ ȘTEFAN, ZORLENI - VASLUI
 GRIGORE DOINIȚĂ, BANCA - VASLUI

GRIGORIU COSTICĂ, BÂRLAD
 GRIGORIU MIHAELA, BÂRLAD
 GRIGORIU VIORICA, BÂRLAD
 GROSU ALEXANDRU, BOGDĂNEȘTI - VASLUI
 GROSU NECULAI, Dumbrava Roșie, județul Neamț
 GROZAVE ELENA, BÂRLAD
 GROZAVU MITICĂ, PUIEȘTI - VASLUI
 GUDULEA AUREL, BÂRLAD
 GUTUNOI MARIA, IVEȘTI - VASLUI
 GUȚU MARIA, BÂRLAD
 GUȚU FLORIN IRINEL, BÂRLAD
 GUZGAN DORIN VALERICA, ZORLENI - VASLUI
 GUZGAN OTILIA GABRIELA, ZORLENI - VASLUI
 GUZGANU ALINA, BÂRLAD
 HAJDEU CONSTANTIN, IANA - VASLUI
 HALUNGA MIHAI DANIEL, COROIEȘTI - VASLUI
 HANBELEA CORINA, TUTOVA - VASLUI
 HANGANU ANDREEA, CIOCANI - VASLUI
 HANGANU CONSTANTIN, BÂRLAD
 HANGANU GHEORGHE, CIOCANI - VASLUI
 HANGANU IOAN ADRIAN, BÂRLAD
 HANGANU MATILDA CORINA, BÂRLAD
 HARAPCEA MIHAELA, CIOCANI - VASLUI
 HARDULEA GABRIELA, BÂRLAD
 HARDULEA VICTOR ȘTEFAN, BÂRLAD
 HAZU GHEORGHE, BÂRLAD
 HÂRJĂ IOAN, BOGDĂNEȘTI - VASLUI
 HELGIU ALINA EUGENIA, BÂRLAD
 HERCIU MARICEL, BOGDĂNEȘTI - VASLUI
 HÎRCĂ IONEL, Sat Tălpigi, Comuna Ghidigeni, Galați
 HÎRTANU VERONICA, BÂRLAD
 HLIBAN ANCA OANA, BÂRLAD
 HLIBAN ANDREEA DIANA, ZORLENI - VASLUI
 HOBILĂ CONSTANTIN, ROSIESTI - VASLUI
 HOBILĂ NARCIS IULIAN, BÂRLAD
 HOGAȘ ELENA, BÂRLAD
 HOGAȘ GABRIELA, BÂRLAD
 HORIA ANIȘOARA, BÂRLAD
 HORIA GEORGETA, GRIVIȚA - VASLUI
 HORTU ANGHELUȚĂ, PUIEȘTI - VASLUI
 HOZU LENUȚĂ, PERIENI - VASLUI
 HOZU TUDORA, PERIENI - VASLUI
 HOZU VASILE, PERIENI - VASLUI
 HOZU VIRGIL, PERIENI - VASLUI
 HRISCU VLAD ANDREI, BÂRLAD
 HRISCU CRISTINA MIHAELA, BÂRLAD
 HRISCU ȘTEFAN, PUIEȘTI - VASLUI
 HRISTEA GINA, GHIDIGENI - GALAȚI
 HRISTEA VASILICA, GHIDIGENI - GALAȚI
 HRISTIAN VIOLETA, BÂRLAD
 HRIȘCĂ CRISTINA, BÂRLAD
 HRIȘCĂ GABRIELA, BÂRLAD
 HRIȘCĂ MIHAELA, BÂRLAD
 HRIȘCĂ VIRGIL, Sat Tălpigi, Comuna Ghidigeni, Galați
 HRIȚUC GRIGORE, BANCA - VASLUI
 HUGEANU MARIA, BÂRLAD
 HULTOANĂ MARIA, ZORLENI - VASLUI
 HULTOANĂ TATIANA, BÂRLAD
 HURDUBAE ECATERINA, BÂRLAD
 HURDUC GENOVEVA, BÂRLAD
 HURDUC MIHAI, IANA - VASLUI
 HURUI COSMIN, BÂRLAD
 HUȘTIU MARIANA, BÂRLAD
 HUȘTIU NECULAI, BÂRLAD
 HUȚANU CRISTINA, ZORLENI - VASLUI
 HUȚANU DELIA, ZORLENI - VASLUI
 HUȚANU GINA, ZORLENI - VASLUI
 HUȚULEAC COSTEL, ZORLENI - VASLUI
 HUȚULEAC COSTICĂ, ZORLENI - VASLUI
 HUȚULEAC CRISTINA ELENA, ZORLENI - VASLUI
 HUȚULEAC GEORGETA, BÂRLAD
 HUȚULEAC ION, BÂRLAD
 HUZUM AUREL, ZORLENI - VASLUI
 HUZUM DANIELA, ZORLENI - VASLUI

RECUNOAȘTEȚI AUTORUL ?

Cine a scris versurile:

1. *Cunoașteți voi un biet copil pribeag
În veci cu sufletul fugar spre stele,
Cu zâmbete naive ori rebele
Și totdeauna mândru ca un steag?*

- a) Mihai Codreanu;
- b) Otilia Cazimir;
- c) Șt.O. Iosif.

2. *Vino sub salcâmii-n floare
Întristarea să-mi alunge,
Drăgălașa mea copilă
Cu ochi mari și gene lungi.*

- a) Aron Cotruș;
- b) Octavian Goga;
- c) G. Tutoveanu.

3. *Azuriul vis din vremea
Candidei copilării
Se stinsese; mi-l răpise
Soaț-ntâi a dragostei.*

- a) Ștefan Petică;
- b) Adrian Maniu;
- c) Ion Vinea.

N. N. Tonitza,
Trei frați

4. *În ochii tăi e cer senin de vară,
Și fermecata mea copilărie
Mi-o readuci, de tine-ademenită...*

- a) Șt.O. Iosif;
- b) Dimitrie Anghel;
- c) Al. Vlahuță.

5. *Harnică din zorii zilei,
Nu stau mâinile copilei
Fără lucru, tot să prindă,
Casa lor toată-i oglindă.*

- a) George Coșbuc;
- b) G. Topîrceanu;
- c) Demostene Botez.

6. *Cu grâu de aur ei o presoară,
Apoi cofița întreag-o beu,
Copila râde și-n cale-i zboară,
Scuturând grâul din părul său.*

- a) Vasile Alecsandri;
- b) D. Bolintineanu;
- c) Vasile Voiculescu.

7. *Ea-l asculta pe copilaș
Uimită și distrasă,
Și rușinos și drăgălaș,
Mai nu vrea, mai se lasă.*

- a) Mihai Eminescu;
- b) Al. Macedonski;
- c) Tudor Arghezi.

8. *Copilul meu să nu mă cauți. Toate
Îți vor vorbi de mine cu dreptate.
După ce n-am să mai fiu,
Să nu spui: „Pentru mama-i târziu”.*

- a) Magda Isanos;
- b) Maria Banuș;
- c) Nina Cassian.

9. *O, vino mai aproape, lumina mea,
și stăi,
Și rează-mă-ți cuminte, de tristu-mi
căpătăi,
Căpșorul drag pe care atâtea zile rele
L-au depărtat de grija și lacrimile mele.*

- a) Elena Farago;
- b) Ana Blandiana;
- c) Claudia Millian.

10. *Copilul meu cu flori și fluturi se
joacă,
Îl dezmiardă soare și aur îl îmbracă,
Zânele îl prind în horă și îngerii îi cântă.
Ce sfântă-i copilăria sfântă!*

- a) Emil Isac;
- b) Emil Botta;
- c) Emil Giurgiuca.

EMANOIL STERESCU
membru C.A.R.P. Curtea de Argeș

Răspunsuri la cele 10 întrebări: a)

Colectivul de redacție

- Gruia NOVAC
- Serghei COLOȘENCO
- Nicolaie MIHAI
- Gheorghe GHERGHE
- Petruș ANDREI
- Teodora ZALDEA - asistent
relații cu publicul și comunicare
- Sorin BOCAN - operator i.t.

Tehnoredactare:

- Bogdan ARTENE

Adresa redacției:

CASA DE AJUTOR RECIPROC A PENSIONARILOR „Elena Cuza”
Str. Nicolae Iorga nr. 7A, cod 731182, Bârlad, jud. Vaslui, et. 2, cam. 13
Tel.: 0235 421 340, Fax: 0235-421.341, 0235-425.933
E-mail: revista@carpbarlad.ro
Web: www.carpbarlad.ro

Tipărit la S.C. IRIMPEX S.R.L. Bârlad
ISSN 2247 – 3580 ; ISSN-L = 2247 – 3580

Responsabilitatea pentru conținutul textelor aparține autorilor.

Déclaration de Genève

(Adoptée par le Conseil général de l'Union Internationale de Secours aux Enfants dans sa session du 23 février 1923, votée définitivement par le Comité exécutif dans sa séance du 17 mai 1923, et signée par les membres du Conseil général le 28 février 1924.)

Par la présente Déclaration des Droits de l'Enfant, dite Déclaration de Genève, les hommes et les femmes de toutes les nations, reconnaissant que l'Humanité doit donner à l'enfant ce qu'elle a de meilleur, affirment leurs devoirs, en dehors de toute considération de race, de nationalité et de croyance:

1. L'Enfant doit être mis en mesure de se développer d'une façon normale, matériellement et spirituellement.
2. L'Enfant qui a faim doit être nourri, l'enfant malade doit être soigné, l'enfant arriéré doit être encouragé, l'enfant dévoyé doit être ramené, l'orphelin et l'abandonné doivent être recueillis et secourus.
3. L'Enfant doit être le premier à recevoir des secours en temps de détresse.
4. L'Enfant doit être mis en mesure de gagner sa vie et doit être protégé contre toute exploitation.
5. L'Enfant doit être élevé dans le sentiment que ses meilleures qualités devront être mises au service de ses frères.

J. Ador.

E. Langtjan 1926

C. J. J. J. J.

Anna Gathie d'Alais

H. D. Watson

W. Berner

R. Gloor, Pf.

G. Vini, W. W. W. W.

E. Clouet

Rob. H. Epprecht, Pf.

Halford

L. De Meire

Enlia Eve Vajkain

L. I. Young

St. J. J. J.

Anna Toivola

A. Keisen

St. J. J. J.

Anna Toivola

Monique D. Kreutz

St. J. J. J.

Anna Toivola

L. I. Young

St. J. J. J.

Anna Toivola

D. H. Stambury

St. J. J. J.

Anna Toivola

L. I. Young

St. J. J. J.

Anna Toivola

Anna W. Cooke

St. J. J. J.

Anna Toivola

St. J. J. J.

St. J. J. J.